

SULTANI

İşte Okul...
Anlarsın
Anlamazsın,
Sana Kalmış!

UMUR TALU

RÖPORTAJ

Mektebimiz
Müdürü
Prof. Dr. Murat
Develioğlu

Mektepli
Olimpik
Ruhlar

ALICAN
KÜÇÜKCAN

Galatasaray
Sergileri
1916-1951

ASUDE
CANALP

2021
Türkiye Pist
Şampiyonası

PINAR ALTUĞ
TÜFEKÇİOĞLU

KATKIDA BULUNANLAR: SİMGE ARGÜDEN, ALİ NEJAT ALPAT, EZGİ ŞİRİN BALKAN, AHMET BAŞAR, FİDEL BERBER, ASUDE CANALP, İZZEDDİN ÇALIŞLAR, GENCER EMİROĞLU, NURTEN YALÇIN ERÜS, GSL120, BERK KUTENGİN, ALICAN KÜÇÜKCAN, TOLGA ÖZBABAÇAN, İREM ÖZBEY, SİNAN SÜMER, MELİH ŞABANOĞLU, UMUR TALU, TURGAY TUNA, PINAR ALTUĞ TÜFEKÇİOĞLU

**“İnsanlığın mutluluğundan
daha yüce bir amaç yoktur.”**

FİRUZ KANATLI

60 yıldır amacımız hep aklımızda...

ETİ 60.yıl

**MUTLULUK
DENİNCE AKLA**

SULTANİ DERGİ • KASIM 2021

- 2 Başkan'ın Mesajı — **FİDEL BERBER**
- 4 Cemiyetten Haberler — **SİMGE ARGÜDEN**
- 10 Galatasaray Ödülü
- 14 Bir Galatasaraylı Çocuğun Anılarındaki Atatürk — **TURGAY TUNA**
- 16 Prof. Dr. Murat Develioğlu ile Röportaj
- 20 İşte Okul... Anlarsın Anlamazsın, Sana Kalmış! — **UMUR TALU**
- 26 Cem Öztürk ile Röportaj
- 29 Mektepli Olimpik Ruhlar — **ALİCAN KÜÇÜKCAN**
- 33 Galatasaray Müzesi (Beyoğlu Eski Postane) — **İZZEDİN ÇALIŞLAR**
- 38 Genç Bir Galatasaraylıya Dokunan Galatasaraylılar — **MELİH ŞABANOĞLU**
- 40 Betül Güntürkün Pasinler ile Röportaj
- 46 Mekteb-i Sultani Denizcileri Trofesi — **İZZEDİN ÇALIŞLAR**
- 50 Galatasaray Sergileri 1916-1951 — **ASUDE CANALP**
- 56 2021 Türkiye Pist Şampiyonası — **PINAR ALTUĞ TÜFEKÇİOĞLU**
- 60 Avrupa Pirat Şampiyonası — **GENCER EMİROĞLU**
- 64 Transquadra — **SİNAN SÜMER**
- 70 Galatasaray Kitaplığı
- 74 Okur Yazar Buluşması — **YÜCE UYANIK**
- 78 Mekteb-i Sultani Müdürü Ali Suavi ve Yayınları — **EMİN NEDRET İŞLİ**
- 80 Kaybettiklerimiz
- 81 Anısına
- 88 Bulmaca: Olimpiyatlar ve Mektep — **ALİ NEJAT ALPAT**

KAPAK FOTOĞRAFI:1948 Londra Olimpiyatları'na katılan en genç kadın sporcumuz olan Üner Teoman

SULTANİ Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını. YAYIN TÜRÜ: Yaygın Süreli. İMTİYAZ SAHİBİ: Galatasaraylılar Derneği adına Fidel Berber (123), Başkan.
YÖNETİM YERİ: Galatasaraylılar Derneği, Çalığışu Sokak N°7 1. Levent Beşiktaş 34330 İstanbul - www.galatasaraylilarderneği.org.tr

YAYIN YÖNETMENİ: Nurten Yalçın Erüs (125) - YAYIN KURULU BAŞKANI: Berk Kutengin (123) - KREATİF YÖNETMEN: Ezgi Balkan (147) - EDITÖR: Zeynep Özeltin
GÖRSEL YÖNETMEN: Ahmet Başar (122) - GRAFİK TASARIM ve YAPIM: Üretimevi Ltd., Gökdeniz Toprak - FOTOĞRAFLAR: İlgili yazarlar ve GS Müze arşivi.

REKLAM KOORDİNATÖRÜ: Simge Argüden (127). Telefon: 0212 270 19 08 / Faks: 0212 281 99 02 / E-posta: dernek@galatasaraylilarderneği.org.tr
BASKI: Özgün Basım Ltd., Seyrantepe İstanbul, Sertifika N° 48150 - HER HAKKI MAHFUZDUR. Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır. NOT: Bu sayıda kullanılan kesme işaretleri, TDK'nın sonradan aldığı kararlar "Kurum, kuruluş, kurul, birleşim, oturma ve iş yeri adlarına gelen ekler kesmeyle ayrılmaz." kuralına göre düzenlenmiştir.

BAŞKAN'IN MESAJI

Sevgili Galatasaraylılar,

Sultani dergimizin yeni sayısı ile sizlere ulaşmaktan son derece mutluyum. Kolektif bir çabanın ürünü olan dergimizi her sayı büyük bir özenle hazırlıyoruz. Elinizde tuttuğunuz sayıya katkı sunan tüm büyüklerime, kardeşlerime ve arkadaşlarıma buradan teşekkürlerimi sunuyorum.

Yaz dönemini, yenilenen kış bahçesiyle daha da etkin kullanmaya başladığımız Dernek bahçemizin keyifli atmosferi içinde geçirdik.

Pandemi sebebiyle birçok etkinliğimizi çevrim içi yapmaya devam ettik. Sınırsız Galatasaray sohbetlerimize, “Sarı Kırmızı Sağlık Sohbetleri”ni de ekleyerek üyelerimize sağlık konusunda doyurucu bilgiler aktarma şansına sahip olduk. Okur Yazar Buluşmaları da çevrim içi olarak devam etti.

Bu seneki Pilavımızı da geçen sene olduğu gibi pandeminin getirdiği şartlar altında gerçekleştirdik. 1 Haziran 1934'ten bugüne Cemiyet olarak ev sahipliği yaptığımız “Galatasaray Aile Yemeği” geleneğimizi, 6 Haziran Pazar günü evlerimize gelen pilavları tadarak sürdürdük. Akıllarımızın Mektep'te, gönüllerimizin bir olduğu bu anlamlı günde birçok Mektepli yakın çevreleri ile bir araya gelerek bu özel günü beraber kutladı. Aynı gün öğle saatlerinde Mektep'ten gerçekleştirdiğimiz canlı yayın, okul bahçesinde Galatasaray Pilavı yenerek yapılan sohbetler ile büyük özlem duyduğumuz Lisemiz ile bir nebze de olsa hasret gidermemizi sağladı.

Galatasaray camiası olarak çok önemli görev değişimlerine şahitlik ettiğimiz bir dönem yaşadık. Bizler için çok kıymetli olan Galatasaray Lisesi Müdürlüğü görevine, 09 Ağustos itibarıyla Lisemiz 126 döneminden Prof. Dr. Murat Develioğlu atandı. Kökleri 1481 yılına kadar uzanan Galatasaray Lisesi; modern eğitimi benimsediği 1868 yılından itibaren ülkemizin çağdaşlığa açılan penceresi, dünya markası olmuş Galatasaray Spor Kulübü'nün beşiği, Türkiye'de sivil toplum ve örgütlenme bilincinin ilk adımlarından olan Galatasaraylılar Derneği'nin kaynağı ve ülkenin en prestijli üniversitelerinden Galatasaray Üniversitesi'nin temelidir. Prof. Dr. Murat Develioğlu'na, başta modernleşme ve laiklik olmak üzere Atatürk ilke ve devrimlerinin takipçisi olan Galatasaray Lisesi'ni daha da ileri taşıma vazifesinde başarılar dilemenin yanında, Galatasaraylılar Derneği olarak Mektebimizin her ihtiyacında her zaman desteğe hazır olduğumuzu da burada bir kez daha tekrarlamak istiyorum. Dergimizin iç sayfalarında okuyacağınız ilk röportajında kendisini ve vizyonunu daha iyi tanıyacağınız, Mektep ile ilgili gözlem, tespit ve projeleri doğrultusunda, destek çağrısına katkıda bulunacağınız inaniyorum. Bu vesile ile bugüne kadar bu makamda hizmet etmiş tüm değerli Galatasaraylılara da teşekkürlerimi sunuyorum.

Derneğimiz Divan Başkanlığı Seçimli Genel Kurul sonucu, başkanlığa Reha Bilge, başkan vekili görevine Volkan Karsan ve raportörlük görevine Mehtap Karacan seçildi. Kendilerine başarılar diliyorum ve Derneğimiz için verimli çalışmalar yapacaklarına yürekten inandığımı belirtmek istiyorum.

Lisemizde gerçekleşen bir diğer seçimli genel kurul sonucunda, Galatasaray Spor Kulübümüzün 38. Başkanı Sn. Burak Elmas oldu. Yeni yönetimimizi tebrik ediyor, camiamıza hayırlı olmasını ve başarılarının her daim sürmesini temenni ediyorum.

Lisemizin 110. dönem mezunlarından Sn. Aykotalp Derkan ve ekibini Galatasaray Spor Kulübü Divan Başkanlığı görevine seçilmesi vesilesiyle kutluyor, başarılar diliyorum, bu görevde camiamıza hizmet etmiş tüm Galatasaraylılara da teşekkür ediyorum.

Dernek işletmemizi ihaleye açtık. Gelen teklifleri değerlendirip, karşılıklı görüşmelerin tamamlanması sonucunda, Derneğimiz işletmesinin “Fuaye İstanbul Gıda Turizm A.Ş.” ortaklığına verilmesi kararını aldık. Kendilerine başarılı bir dönem diliyorum, 2015-2021 döneminde Derneğimize hizmet veren “1481 Turizm ve Otelcilik A.Ş.”ye de çalışmalarından dolayı teşekkür ediyorum.

13. sınıfa geçmiş olan kardeşlerimizin Dernek ve Kulüp üyeliklerinde ihtiyaç duydukları referanslar için Dernek'te buluşmalar düzenleme geleneğimiz bu sene de devam etti.

Her sene olduğu üzere, ağabeyimiz, unutulmaz müdürümüz, şair, yazar ve düşünce insanı Tefik Fikret'i aramızdan ayrılışının 106. yılında, 19 Ağustos'ta Aşiyanda kabri başında düzenlediğimiz törenle andık, ilkelerini ve bizlere bıraktığı değerleri bir kez daha anımsadık.

Dernek çatısı altında oluşturulan “Mekteb-i Sultani Denizcileri” platformu ile ilkinin geçen sene gerçekleştirdiğimiz “GS Trofe”nin 2021 etkinliğini bu sene 24 tekne ve 73 Galatasaraylı denizcimizin katılımıyla 17-19 Eylül tarihlerinde düzenledik. Tüm katılımcı Galatasaraylılara teşekkür ediyorum; hep beraber çok keyifli, değerli anılar biriktirdiğimiz, unutulmaz hatıralarla dolu 3 gün geçirdik.

Bu yıl 10'uncusunu düzenlediğimiz ve “Çevre” başlığı altında verdiğimiz “2021 Galatasaray Ödülü”ne TEMA Vakfı'nın da kurucusu olan, duayen iş adamı “Sn. Ali Nihat Gökyiğit” layık görüldü.

Yönetim Kurulumuzun aldığı kararla Dernek tarihimizde ilk kez temsilcilik oluşturduk. Galatasaraylılar Derneği Bodrum Temsilciliği için 127. dönemden Sinan Akad görevlendirildi. Camiamıza hayırlı olmasını diliyorum. Bodrum temsilciliğimiz bünyesinde 1 Ağustos'ta “Bodrum Buluşması-Pilav Etkinliği”ni gerçekleştirdik. Buluşmamızda bol bol hasret giderdik ve yangından sonra yaralarımızı nasıl saracağımızı tartıştık. 5 Ekim'de düzenlenen “Yaza Veda” gecesinde Bodrum'da uzun veya kısa dönem yaşayan birçok Galatasaraylı bir araya geldi ve keyifli bir akşam yaşandı.

Bu süreçte aramızdan birçok değerli abla, ağabey ve kardeşimiz ayrıldı. Kendilerini rahmet ve saygı ile anıyor, yakınlarına ve camiamıza sabırlar diliyorum. 31 Ağustos 2021 tarihinde kaybettiğimiz, 102 döneminden yazar, oyuncu ve tiyatro insanı, 2015 yılı Galatasaray Ödülü ve “Kavuk”un eski sahiplerinden “Büyük Usta” Ferhan Şensoy ağabeyimizi 3 Eylül’de, 10 Eylül 2021 tarihinde kaybettiğimiz Derneğimizin ve Kulübümüzün önceki dönem başkanlarından, Galatasaray Üniversitesi eski rektörlerinden, Türkiye’nin yetiştirdiği en önemli ağır ceza profesörlerinden Prof. Dr. Duygun Yarsuvat ağabeyimizi ise 12 Eylül’de Mektep bahçemizde düzenlediğimiz törenlerle sonsuzluğa uğurladık.

Sultanî’nin bir önceki sayısında, İrem Özbey’in (125) kaleminden sevgili Rasim Öztekin ağabeyi andığımız sayfalarda sevgili Ferhan Şensoy ağabeyimiz için de cümleler yer almıştı. Sevgili İrem’den bu sefer de Ferhan ağabey için veda yazısı rica edeceğimizi nereden bilecektik? Ferhan ağabey için 26 Ekim’de Bodrum’daydık. Uzun yıllar yaşadığı Bodrum Geriş köyünde, ağabeyimiz için yapılan büstün açılış töreninde Galatasaraylılar olarak hazır bulunduk.

Üyelerimizle daha iyi iletişim kurmak, sizlerin Derneğimize ve bizlere daha kolay ve etkili ulaşmanız adına “Üyelik Sistemi”mizi yenilemiştik. Bu dönemde web sayfamızı da güncelleyerek, bu etkileşimi artırmayı hedefliyoruz. Özellikle bu zorlu süreçte, dayanışmamızı ve birliğimizi her koşulda güçlü ve etkili kılmamızın en önemli yolunun iletişim olduğunu hep beraber gördük. Derneğimize destek olmak, onu güçlü kılmak, Lisemize olan borcumuzu ödemenin de bir yolu. Yaptığımız etkinliklerin duyurulması, farklı devreleri bir araya getirerek, değerlerimizin aktarımının sağlanması, birlik ve beraberliğimizin sürekli kılınması çalışmalarımızdaki ana hedefimiz olmaya devam edecektir. Her zaman vurguladığımız üzere, “Galatasaray” adını taşıyan tüm kurumlarımıza sahip çıkmak, gelişimlerine ve camiamıza katkı sağlamalarına destek olma önceliğimizle iletişim kanallarımızı geliştirmeye, düzenli olarak temas kurmaya ve paylaşımında bulunmaya gayret ediyoruz.

Bir sonraki sayımızda buluşana kadar, Derneği takip edin, Cemiyet’e gelin, iletişimde kalın, sağlıkla ve hoşça kalın...

Sevgi ve saygılarımla,

FİDEL BERBER (123)

Pano, kitap, rozet,
defter, t-shirt, fincan,
aksesuar...

CEMİYETTENAL.COM

Galatasaraylılar Derneği resmi satış sitesi

CEMİYETTEN HABERLER

Pandemi şartlarıyla yaşamaya alıştığımız 2021 yılının ikinci yarısında, kontrollü serbestliğin başlaması ile artık daha çok faaliyetimizde bir arada olabiliyoruz. Ancak, en değerli etkinliğimiz olan Pilav Günü'nde yine birbirimizden uzaktık. "Getir" firması iş birliğiyle gerçekleştirdiğimiz 2021 yılının Galatasaray Pilavı, 6 Haziran 2021 Pazar günü yapıldı ve Pilav paketlerini sipariş eden üyelerimizin adreslerine gün boyunca teslimat yapıldı. Mektep bahçemizden yapılan ve Hakkı Akil (102), Bünyat Balaban (103), Korhan Abay (104), Mefkure Platin (107), Atilla Demircioğlu (109), Haluk Levent (113), Candan Erçetin (114), Reha Keskin (117), Seza Sinanlar Uslu (124), Devrim Atvur (124), Tınaz Ekim (128), Pınar Erbaş (138), Aysu Öztay (151) ve Fransa İstanbul Başkonsolosu Olivier Gauvin'in katıldığı Pilav sohbeti ise 12.00-14.00 saatleri arasında canlı olarak Derneğimizin YouTube kanalı üzerinden yayımlandı. Dileriz ki, ayrı kaldığımız, Mektep bahçemizde hasret gideremediğimiz son Pilav Günü'müz olsun.

Yıl boyunca online (çevrim içi) olarak yapılan "Sınırsız Galatasaray Sohbetleri" 22 Mayıs Cumartesi günü, 121. dönemden Selçuk Kumbasar ile "Çanak kale Savaşları, Kara Muharebeleri" 12 Haziran Cumartesi günü, 107. dönemden Prof. Dr. Şafak Sahir Karamehmetoğlu ile "Ev Çalışma Ortamında Ergonomi" ve 27 Haziran Pazar günü ise 127. dönemden Prof. Dr. Murat Karaman ile "Covid 19" başlıkları ile devam etti. Pilav Günü'müz yaklaşırken, sohbetlerimiz, 21 Mayıs tarihinde 110. dönemden Ared Pontioğlu ve 113. dönemden Prof. Dr. Haluk Levent ile "Tarihi ve Tarihiyle Galatasaray Pilavı" ve 1 Haziran tarihinde 122. dönemden Sedat Doğan ve 113. dönemden Prof. Dr. Haluk Levent ile "AİHM Kararının Türk Futboluna ve Galatasaray'a Etkileri" başlıkları ile devam etti. Okur Yazar Buluşmaları'nda ise 27 Mayıs Perşembe günü 118. dönemden Gökçen Orhan ile "Emanet Kalp" ve 10 Haziran Perşembe günü ise Büke Uras'la "Balyanlar - Osmanlı Mimarlığı ve Balyan Arşivi" kitapları hakkında konuştuk.

Soldan sağa: Vecihi Tokuç, Berk Kutengin, Burak Elmas, Haluk Camcı, Eşref Hamamcıoğlu, Fidel Berber, Ruşen Çakır, İbrahim Özdemir, Metin Öztürk, Tolga Özbabacan

Galatasaray Spor Kulübü'nün "Olağan Seçimli Genel Kurul Toplantısı" da Haziran ayında Camiamızı hareketlendirdi. 19 Haziran 2021 Cumartesi günü yapılan seçim öncesinde başkan adayları 13 Haziran 2021 Pazar günü Derneğimizden yapılan canlı yayında projelerini Camiamız ile paylaştılar, sonrasında ise 16, 17 ve 18 Haziran tarihlerinde Derneğimiz lokalinde düzenledikleri kokteyller ile üyelerimizle buluştular. Seçim sonunda başkanlığa seçilen Burak Elmas ve ekibi ise 21 Haziran Pazartesi günü Derneğimizde düzenlediğimiz akşam yemeğinde ağırlandı.

Yasakların son bulmasıyla birlikte, pandemi nedeniyle 2020 yılında ve 2021 yılının Mart ayında yapılamamış olan yeni üyelerin "Divan Berat Töreni" de 2 Temmuz 2021 Cuma günü Derneğimiz lokalinde yapıldı. Divan seçimimiz ise 3 Temmuz 2021 Cumartesi günü gerçekleşti. Seçim sonucunda, başkanlığa 104. dönemden Reha Bilge, başkan vekili görevine 109. dönemden Volkan Karsan, raportör görevine ise 116. dönemden Mehtap Karacan seçilmişlerdir. Aynı tarihlerde, Derneğimize ve Galatasaray Spor Kulübü'ne üye olmak isteyen mezunlarımız, Dernek lokalimizde üyelerimiz ile buluşarak ihtiyaç duydukları referans imzaları tamamladılar.

2021 yılında başladığımız "Sarı Kırmızı Sağlık Sohbetleri" serisinin ilk etkinliğinde, 25 Mayıs Salı 109. dönemden, Yönetim Kurulu üyemiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu ve 149. dönemden İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi 4. sınıf öğrencisi Şevval Zeynep Subaşı moderatörlüğünde, 115. dönemden Prof. Dr. Dilek Necioğlu ile "İnme (Stroke)" konusunu konuştuk.

Sağlık Sohbetlerimiz, 29 Haziran Salı günü 127. dönemden Prof. Dr. Murat Karaman ve Koç Üniversitesi Tıp Fakültesi 4. sınıf öğrencisi, 148. dönemden Ömer Tarık Esengür'ün moderatörlüğünde, 96. dönemden Prof. Dr. İbrahim Hızalan katılımı ile "Vertigo" başlığında, 28 Temmuz Çarşamba günü, Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu ve 150. dönemden Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 4. sınıf öğrencisi Ozan Er'in moderatörlüğünde, 119. dönemden Medikal Onkoloji Uzmanı Duygu Toros Derin ile "Kanser" başlığında, 24 Ağustos Salı günü, Prof. Dr. Murat Karaman ve 151. dönemden Bahçeşehir Üniversitesi Tıp Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Kerim Furkan Kadağan'ın moderatörlüğünde, 118. dönemden Kalp Damar Cerrahisi Prof. Dr. Gökçen Orhan ile "Covid Kalbimizi Kırdı" başlığında, 28 Eylül Salı günü, Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu ve 148. dönemden Acıbadem Üniversitesi Tıp Fakültesi 5. sınıf öğrencisi Alara Uğtur moderatörlüğünde, Prof. Dr. Murat Karaman ile "Uyku Apnesi ve Horlama" başlığında ve 18 Ekim Pazartesi günü ise Prof. Dr. Murat Karaman ve 152. dönemden Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 2. sınıf öğrencisi Zeynep Atalay'ın moderatörlüğünde, 111. dönemden Prof. Dr. Ertuğrul Gazioğlu ile "Meme Kanseri" başlığında devam etti.

14 Haziran tarihinde ise, Fransa Büyükelçisi Herve Magro; Başkanımız Fidel Berber ve Derneğimiz Genel Sekreteri Tolga Özbabacan'ı Fransız Sarayı'nda ağırladı. Fransa İstanbul Başkonsolosu Olivier Gauvin, Fransız Dili İşbirliği Ateşesi Vincent Brousse, Türkiye Fransız Kültür Merkezi Genel Müdürü, Kültür Etkinlikleri ve İşbirliği Müsteşarı Jean – Jacques Victor'un da katıldığı toplantıda, Derneğimizin, Fransız Hükümeti ve Fransız Kültür Merkezi ile gerçekleştirebileceği ortak projeler hakkında görüşüldü.

4 Ağustos 2021 Çarşamba akşamı ise 2020 – 2021 eğitim & öğretim yılında mezun olan 153. dönem kardeşlerimizi Derneğimizde düzenlediğimiz akşam yemeğinde ağırladık ve mezuniyet coşkularına ortak olduk.

19 Ağustos 2021 tarihinde ise geleneğimiz olduğu üzere, Tevfik Fikret'in Aşıyan Müzesi bahçesindeki kabri başında buluştuk ve unutulmaz müdürümüz, şair ve düşünce adamı Tevfik Fikret Ağabeyimizi aramızdan ayrılışının 106. yılında, ilkeleri ve bizlere bıraktığı değerleri hatırlayarak andık. Aynı gün, Başkanımız Fidel Berber ve yönetim kurulu üyelerimiz, Tevfik Fikret'in makamına atanan, Lisemizin yeni müdürü 126. dönemden Prof. Dr. Murat Develioğlu'nu makamında ziyaret etti, ortak projeler hakkında görüşüldü. 2 Ekim tarihinde ise Müdürümüz, Derneğimizde üyelerimiz ile buluştuk.

3 Eylül 2021 Cuma günü ise, 152 ve 153. dönemlerin, Mektep bahçemizde düzenlenen mezuniyet törenlerine katıldık. Dönemlerini derece ile bitiren kardeşlerimiz, Abdurrahman Şeref Ödüllerini, Başkanımız Fidel Berber'den aldılar. Tüm 13. Sınıf'a geçen kardeşlerimize aramıza hoş geldiniz diyor ve yaşamları boyunca başarılar diliyoruz.

6 Eylül Pazartesi günü ise yine Mektep bahçemizde düzenlenen törene katılarak yeni başlayan eğitim ve öğretim yılının coşkusuyla kardeşlerimiz ile paylaştık. 152. ve 153. dönem kardeşlerimizle ikinci buluşmamızı ise 3 Ekim Pazar günü Derneğimizde gerçekleştirdiğimiz kahvaltımız ile gerçekleştirerek kendilerini komite üyelerimiz ile buluşturduk, çalışmalarımız hakkında bilgi verdik ve komitemize katılarak genç görüşlerini bizlere aktarmalarını istedik

17-19 Eylül 2021 tarihleri arasında, Mekteb-i Sultani Denizcileri tarafından Ege Denizi'nde organize edilen "GS Trofe 2021"de buluştuk; toplamda 24 tekneyle gelen 67 Galatasaray Liseli denizcimizle beraber çok keyifli ve unutulmaz hatıralarla dolu üç gün geçirdik. 23 Ekim tarihinde ise 2021 yılının 2. Trofesi gerçekleştirildi. Trofe İstanbul'a, GSL Denizcilik ve Yelken Kulübü üyesi 29 kardeşimizle beraber toplamda 59 Galatasaray Liseli katıldı.

Bodrum Buluşması 1 Ağustos 2021

Maalesef yaz aylarının son günlerinde acı kayıplarımız oldu. 31 Ağustos 2021 tarihinde 102. dönemden, yazar, oyuncu ve tiyatro adamı, 2015 yılı Galatasaray Ödülü'nün ve "Dümbüllü'nün Kavuğu"nun eski sahiplerinden, tiyatro emekçisi "Büyük Usta" Ferhan Şensoy Ağabeyimizi 3 Eylül günü Mektep bahçemizde düzenlediğimiz tören ile sonsuzluğa uğurladık.

26 Ekim'de ise "Büyük Usta" Ferhan Şensoy'u bir kez daha hatırladık ve Ferhan Ağabeyimizin büstü, uzun yıllar yaşadığı Bodrum Geriş köyünde törenle açıldı. Törenin sunumunu değerli tiyatrocucu, Ferhan Şensoy'un kadim dostu Tarık Pabuççuoğlu yaptı. Törene; Başkanımız Fidel Berber, Bodrum Belediye Başkanı Ahmet Aras, Heykeltıraş Doç. Esra Sağlık Şenalp, Ferhan Ağabeyimizin kızı Derya Şensoy ve eşi Elif Durdu Şensoy katılarak birer konuşma yaptılar. Törende ayrıca Galatasaraylılar Derneği Bodrum Temsilcisi M. Sinan Akad ile Mektepli büyüklerimiz ve kardeşlerimizin yanı sıra, Geriş sakinleri de hazır bulundular.

10 Eylül günü ise Derneğimizin ve Kulübümüzün önceki dönem başkanlarından, Galatasaray Üniversitesi eski Rektörlerinden, Türkiye'nin yetiştirmiş olduğu en önemli ağır ceza profesörlerinden, sevgili Prof. Dr. Duygun Yarsuvat Ağabeyimizi kaybettik. Kendisini 12 Eylül Pazar sabahı Mektep bahçemizde düzenlediğimiz tören ile sonsuzluğa uğurladık. Huzurla uyusunlar...

1 Ağustos 2021 Pazar günü Derneğimiz tarafından ilk kez organize edilen "Bodrum Buluşması", yurdumuzu saran yangınlar nedeniyle buruk geçerken, bir araya geldiğimiz Galatasaraylılarla birlikte yaralarımızı sarmak için yapabileceklerimizi konuşmak doyurucuydu. Bodrum buluşmalarının ikincisi ise 8 Ekim tarihinde "Yaza Veda" başlığı ile gerçekleştirildi.

Bizler için çok kıymetli olan "Galatasaray Ödülü" ise bu yıl yine pandemi şartları nedeniyle online olarak verildi. Bu yıl 10.su verilen Galatasaray Ödülü'nün sahibi son 30 yılını Türkiye'de çevre bilincinin yerleşmesine adanmış, iş adamı ve sivil toplum lideri Ali Nihat Gökyiğit oldu. 10. kez takdim edilen ödülümüzü alan Ali Nihat Gökyiğit'i içtenlikle tebrik ederiz.

23 Ekim tarihinde ise Kültür-Sanat Buluşmaları'nın ilk buluşmasını gerçekleştirdik. Arın Alagün (124) ve Berfin Ekinci (151) moderatörlüğünde, Ali Yiğit Pekiye'nin (153) başrolünde, Bilge İyibozkurt (151) ve Ayça Torun'un (151) yapım ekibinde yer aldığı, Roma Kısa Film Festivali ve San Francisco Bağımsız Film Festivali'ne seçilen "BLACKMAIL" filminin gösterimini Derneğimizde gerçekleştirdik. Ardından, yönetmen ve oyuncuların katılımıyla filmi tartıştık. Ve tabii ki, bu yıl da pandemi öncesi olduğu gibi Cumhuriyet coşkusunu 29 Ekim Cuma günü Derneğimizde düzenlediğimiz resepsiyon ile kutladık.

Son olarak, yaz aylarında Derneğimizde olan bir değişikliği de sizlerle paylaşmak isteriz: 30 Haziran'da yapılan duyuru ile Derneğimiz işletmesi ihaleye açıldı. Gelen teklifler değerlendirildi ve Derneğimiz işletmesinin, 2 Eylül 2021 gününden itibaren "Fuaye İstanbul Gıda Turizm Ticaret A.Ş" ortaklığına verilmesine karar verildi. Bu değişiklik ile birlikte, 2015-2021 dönemi boyunca Derneğimizde hizmet veren 117. dönemden Argun Erkaya ve tüm 1481 Turizm ve Otelcilik A.Ş çalışanlarına teşekkür ediyoruz. 2021 yılının son Sultani Dergisi ile sizlerle buluşurken, tüm üyelerimize ve yakınlarına, tüm Camiamıza sağlıklı ve mutlu bir 2022 yılı diyoruz. 2022 yılının Mart ayında yepyeni bir Sultani Dergi'de görüşmek üzere...

SİMGE ARGÜDEN (127)

Yurtdışındaki Galatasaraylı Kuruluşlar

The Galatasaray (U.K.) Charity Fund

Kuruluşu: İngiltere 1986
Başkan: Neşe Ceren Tosun (GSL134)
Tel: +44 7738 670 341

Les Anciens de Galatasaray au Benelux

Kuruluşu: Belçika 1989
Adres: Strombeek-Beverseleaan N° 9
1860 Meise
Başkan: Metin Koyuncu (GSL113)
Başkan Yardımcısı: İrem Metin (GSL127)
İletişim Sorumlusu: İlke Yılmaz (GSL134)
Tel : + 32 472 598 400

AGSB, 1989 yılında resmi olarak Belçika'da kurulmuştur. Ancak gayriresmi olarak 1958'den bu yana Pilavlarımız buradaki abilerimizin evlerinde düzenlenmiştir (İlhan Türegün, Onur Şaykan, Fethi Demirci, Alev Sönmez, Mehmet Adem Çubukçu, Büyükelçi Muharrem Nuri Birgi...). Brüksel'de her ayın ilk salı günü yemek, kasım ayının son pazar günü Kış Pilavı ve mayıs ayının son pazar günü de Yaz Pilavı düzenlenmektedir.

Association Européenne des Anciens de Galatasaray

Kuruluşu: İsviçre 1983
Başkan: Barış Onur Bilgiç (GSL147)
Tel: +41786671855 - www.aedag.ch - info@aedag.ch

Association Européenne des Anciens de Galatasaray (AEDAG), Avrupadaki ilk Galatasaraylılar Derneği olarak 1983 yılında kurulmuştur. Galatasaray Lisesi'ne ya da Üniversitesinde okumuş, İsviçre'de bulunan, sayıları yüze yaklaşan mezunlar için etkinlikler düzenler, Galatasaray Pilavı'nı organize eder, Galatasaraylıların birlikteliğini sürdürmeyi amaçlar. Genç GSL mezunlarının İsviçre'ye entegrasyonuna ve eğitimlerine destek olmayı da hedefler. Önümüzdeki Kış Pilavı 4 Aralık saat 18.00'de Cenevre'de PideFactory restoranında gerçekleşecektir.

Galatasaray Alumni Association USA, INC

Kuruluşu: ABD 1981
Başkan: Mehmet Kâmil Erişen (GSL120)
Tel: +1(650)740-2225
galatasarayalumni@gmail.com
www.gsusaalumni.org

Galatasaray Association de Monaco

Kuruluşu: Monako 1997
Başkan: Ali Fuat Diriker (GSL71)
İletişim için: Ali Nejat Alpat (GSL138)
Tel: (555) 717 86 87
galatasarayassociationdemonaco@gmail.com

Amicale de Galatasaray

Kuruluşu: Fransa 1984
Adres: 21 Rue Vauquelin 75005 Paris
Başkan: Berkan Üresin (GSL133)
Tel: +33 668 41 40 40
www.amicale.gs

Verein Ehemaliger Schüler des Galatasaray Gymnasium in Deutschland E.V.

Kuruluşu: Almanya 1991
Başkan: Enver Narin (GSL96)
E-Mail: enver@enver-narin.de

Verein Ehemaliger Schüler von Galatasaray Lisesi in Österreich

Kuruluşu: Avusturya 1992

2021 yılında 113. dönem mezuniyetinin 40. yılını kutladı. Mektebimizdeki bazı alanların onarımını üstlenen 113. dönemin mesajını sizlerle paylaşıyor ve daha uzun yıllar bir arada olmalarını diliyoruz.

Yaşam pek çok kapı açar önümüze...İlk kapı, ailemizin sıcak ve güven dolu çatısına açılır. Büyüdükçe hem kapılar hem çatılar çoğalır. Bazıları bir binadan daha fazlası olmaz bizim için; içinden geçip gideriz. Bazılarından ise hiçbir zaman gidemeyiz; gitmeyiz...

Mezuniyetimizin kırkıncı yılında, hayatımızın tartışmasız en büyük kapısı ve en değerli çatılarından biri olan okulumuzun Grand-Cour tribünlerini ve alt kat eğitsel kol odalarının bir kısmını onarmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Çatımız hep var olsun,
kapımız hep açık olsun.

113. Dönem

Galatasaray Ödülü Ali Nihat Gökyiğit'in Oldu

Galatasaraylılar Derneği tarafından verilen “Galatasaray Ödülü” sahibini buldu. İlk 2012 yılında verilen ödülün, bu yılki teması “Çevre” olarak belirlendi. Çevre alanında uzmanlıkları, eylem ve söylemleriyle öne çıkan kişiler arasından jürinin Galatasaray Ödülü’ne layık gördüğü isim, iş dünyasının ve sivil toplumun öncülerinden, Tekfen Holding kurucularından Ali Nihat Gökyiğit oldu.

Tevfik Fikret Salonu’nda gerçekleştirilen ödül töreni, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da pandemi şartları nedeniyle sanal olarak gerçekleşti. Tören, Youtube’den 20 Ekim 2021 saat 21.00’den itibaren canlı olarak izlendi.

Galatasaraylılar Derneği’nin alanlarında fark yaratan fikir önderlerine takdim ettiği Galatasaray Ödülü’nün 2021 yılı sahibi belli oldu. Bu yıl “Çevre” başlığı altında verilen ödüle, 96 yıllık yaşamının son 30 yılını Türkiye’de çevre bilincinin yerleşmesine adanmış, iş adamı ve sivil toplum lideri Ali Nihat Gökyiğit layık görüldü. Ödül gerekçesinde, Ali Nihat Gökyiğit’in geçmişten bugüne Türkiye’de çevre bilincinin yerleşmesi ve çevre sorunlarıyla mücadele yolunda yürüttüğü çok yönlü, öncü ve yol gösterici çalışmaları vurgulandı.

Türkiye Erozyonla Mücadele, Ağaçlandırma ve Doğal Varlıkları Koruma Vakfı (TEMA) ve Çevre Dostu Yeşil Binalar Derneği (ÇEDBİK) kurucu onursal başkanı olan Ali Nihat Gökyiğit’in kendi adını taşıyan ANG Vakfı aracılığıyla eşinin anısına İstanbul’da kurduğu 50 hektarlık Nezahat Gökyiğit Botanik Bahçesi de İstanbul’un ortasında bir vaha niteliği taşıyor.

Başkanlığını Galatasaraylılar Derneği eski Başkanlarından yazar ve yayıncı Reha Bilge’nin üstlendiği Galatasaray Ödülü Seçici Kurulu’nda Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber’in yanı sıra Sait Mısırlıoğlu, Doç. Dr. Reha Yolalan, Prof. Dr. Ali Ergur, Nurten Yalçın Erüs, Ömer Madra, Nühket Barlas, İlgez Gürsoy ve Nursen Numanoğlu yer aldı.

İlki 2012 yılında verilen Galatasaray Ödülü’nü bugüne kadar, dünyanın en saygın ekonomistleri arasında yer alan Prof. Dr. Daron Acemoğlu, romatoloji alanında, Behçet Hastalığı, Ailevi Akdeniz Ateşi tedavilerinde başarılı çalışmaları ve tıp bilimine üstün katkıları bulunan Prof. Dr. Ahmet Gül, başarılı iletişimci, yazar ve gazeteci Hıfzı Topuz, yazar, oyuncu ve tiyatro insanı Ferhan Şensoy, hukuk alanında uluslararası düzeyde çalışmaları bulunan Işıl Karakaş, emekli büyükelçi, eski milletvekili ve yazar Şükrü Elekdağ, inşaat yüksek mühendisi Fuat Diriker, köşe yazarı Ali Sirmen; gazeteci ve yazar Orhan Karaveli ve gazeteci Ruşen Çakır almıştı.

Pınar Erbaş’ın (138) sunduğu tören, pandemi şartları nedeniyle sanal olarak gerçekleşti. Youtube’den canlı yayımlanan törene çevre ve sürdürülebilir gelecek alanında önemli misyonlar üstlenmiş olan Sosyal Girişimci Ebru Baybara Demir, Akademisyen Ethemcan Turhan ve genç çevre aktivisti Deniz Çevikuş da birer video mesajıyla katıldı. Tören, Seçici Kurul Başkanı Reha Bilge’nin açılış konuşması ve Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber’in ödülü takdimiyle devam etti.

Reha Bilge: “Sayın Ali Nihat Gökyiğit, özellikle ağır bir iklim krizi olarak insanlığı bekleyen tehlikeyi ve çevresel sorunları çok önceden görerek harekete geçmiştir.”

Galatasaray Ödülü’nün ilk kez 2012 yılında verildiğini hatırlatan Reha Bilge; bu yılki ödül gerekçesini şu şekilde açıkladı: “Sayın Ali Nihat Gökyiğit ömrünün büyük bir kısmını Türkiye’de çevre bilincinin yerleşmesi ve çevre sorunlarıyla mücadeleye vakfetmiş; bu alanda çok yönlü, öncü ve yol gösterici çalışmalar yürütmüştür. Bugünün dünyasında özellikle ağır bir iklim krizi olarak insanlığın karşı karşıya kaldığı tehlikeyi ve çevresel sorunları çok önceden görerek harekete geçmiştir. Ali Nihat Gökyiğit, çevre alanında faaliyet gösteren sivil toplum kuruluşlarının kuruluşuna önyak olmuş; biyoçeşitlilikten erozyona, çevre dostu bir kentleşmeden kırsal kalkınmaya kadar pek çok çevre odaklı projeye sürekli destek sağlamıştır. Sayın Ali Nihat Gökyiğit’in sürdürdüğü bu çalışmalarıyla ülkemizde çevre bilincinin oluşması yönünde üstlendiği etkileyici ve öncü rol, Seçici Kurulumuz tarafından saygı ve takdirle değerlendirilmiş olup, 2021 Galatasaray Ödülü’nün kendisine verilmesi oy birliğiyle kararlaştırılmıştır.”

Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber, Ali Nihat Gökyiğit’i evinde ziyaret ederek ödülünü takdim etti.

Tören sonrası seçici kurul üyeleri ve gecenin sunucusu Pınar Erbaşı'la birlikte... Soldan sağa; Doç.Dr. Reha Yolalan, Sait Tuğ Mısırlıoğlu, Nurten Yalçın Erüs, Prof. Dr. Ali Ergur, Pınar Erbaş, Reha Bilge, Dr. Nursen Numanoğlu, İlgaz Gürsoy, Fidel Berber

Ali Nihat Gökyiğit: “Sorunlara çare ararken başkalarını suçlamak yerine, ‘biz ne yapabiliriz?’ diye sorgulamanın daha yapıcı olduğuna hep inandım.”

Ali Nihat Gökyiğit, pandemi şartları nedeniyle ödülünü evinde Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber'den aldı, ödül gecesine ise bir video mesajı ile katıldı. Yaptığı konuşmada Galatasaray gibi saygın bir camiadan ödül almanın gurur verici olduğunu ve bu ödülün çevreyle ilgili olmasının kendisini daha da mutlu ettiğini vurgulayan Gökyiğit şöyle devam etti:

“İnsanoğlu artan şiddette doğayı tahribe başladı. Doğal varlıklar başta toprak, su, hava, yeşil örtü, biyolojik çeşitlilik olmak üzere artış ve yenilenmelerinden daha hızlı tüketilmeye, kirletilmeye, yok edilmeye başlandı. Bu derece tahrip edilen dünyamızda çöller genişlemeye, sulak alanlar ve göller daralmaya başladı. Yer altı suları çekilirken, bazı nehirler denize ulaşamadı. Avusturya'nın yüz ölçümü kadar orman her yıl dünyamızı terk ediyor. Dünyamıza ve insanlığa ne faydaları olduğunu keşfedemeden bazı türler gün be gün kaybolmakta. Bunların neticesinde başımıza dert yağıyor. İşte su sancısı, gıda güvenliğindeki telaş, iklim değişikliği, doğal afetlerin sayısı ve şiddetindeki artışlar artık günlük yaşantımızın içinde. Bunların baş sebebi, doğanın tahribi. Bunların arasında doğal varlıkların tahribi çok önemli, çünkü ekosistemi ayakta tutan bu doğal varlıklar.”

Çevreyi korumak için herkesin üstüne düşeni yapması gerektiğini hatırlatan Gökyiğit, yürüttüğü çalışmalarla ilgili olarak şunları söyledi: “Bu sorunlara çare ararken başkalarını suçlamak yerine ‘biz ne yapabiliriz?’ diye sorgulamanın daha yapıcı olduğuna hep inandım. Bu gibi yardımların uzun vadeli olarak vakıflar üzerinden yapılması da çok önemli. Kurucusu olduğum TEMA gibi vakıflar bu yolda çok kıymetli hizmetler ifa ediyor. Öz var-

lık ve bütün harcamalarını karşılayarak kurduğum ANG Vakfı ise daha ziyade biyolojik çeşitlilik üzerinde yoğunlaşarak uzun vadeli işlere yönelmiş bulunuyor. Bitki dünyasını koruyan ve tanıtan botanik bahçelerinin görevi çok önemli. ANG Vakfı'nın ilk projelerinde bunları ele aldık. İstanbul'da otoyol kavşağında bir botanik bahçesi, ayrıca iki üniversitemize ait yine iki botanik bahçesinin kuruluşuna ve aktif görev yapmasına destek olduk.”

Gökyiğit sözlerini şöyle sürdürdü:

“Dünya kara sathının binde altısında yerleşmiş olan ülkemiz, bitki dünyasının binde 26'sını yaşıtmakta. Bu muhteşem zenginliği kayda almak için 30 cilt olacağı tahmin edilen ‘Resimli Türkiye Florası’ bahçemizde hazırlanmakta. Bu külliyyat, akademisyenlerin ve bitki ressamlarının katkıları ve bahçemizin müdürü Prof. Dr. Adil Güner'in editörlüğü altında hazırlanıyor. Ormanlarımızın çoğunluğu yaşlı ve doğal ormanlar. Bu biyolojik zenginliğimizin çok önemli bir kısmı bu ormanlarda yaşamakta. Ormanlar üzerinde kereste ve odun gibi ihtiyaçlar nedeniyle yaratılan baskıyı azaltmak üzere bir proje geliştirdik. Bu proje ağaç tarımı projesidir ve ormansız alanlarda hızlı yetişen ağaç türleriyle eyleme geçmiş bulunuyoruz.”

Fidel Berber: “İklim krizi göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tehlike.”

Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber ise törende yaptığı konuşmasında, Galatasaray Lisesi ve Galatasaray Eğitim Kurumlarının 540 yıldır pek çok alanda Türkiye'ye nitelikli insanlar yetiştirdiğini ifade etti. Galatasaraylılar Derneği'nin 113 yıldır öncü ve ilerici yapısıyla Galatasaray Lisesi'nde okumuş olanların ortak buluşma noktası olduğunu ifade eden Berber, “Bizler Galatasaray'da eğitim almış olmayı sadece bir şans olarak görmüyoruz. Galatasaray'da okumuş olmak bizlere ülkemize, toplumumuza ve yaşa-

duğumuz dünyaya karşı büyük bir sorumluluk yüklüyor. Kendi alanlarında üstlendikleri misyonla, aldıkları yolla ve yol gösteren kimlikleriyle daha iyi bir dünya idealine katkı sunanları takdir etmek amacıyla oluşturduğumuz ödül programında her yıl farklı bir tema üzerinde duruyoruz. Bu yılki konumuz olarak; karşı karşıya kaldığı olağanüstü baskı karşısında geri dönüşü olmayacak noktaya gelen çevreyi seçtik. Çevre ve iklim krizinin, küresel ısınmadan kaynaklanan tehditlerin çocuklarımız ve geleceğimiz için göz ardı edilemeyecek kadar büyük tehlike oluşturduğuna inanıyoruz. Yaklaşık 7 ay süren Seçici Kurul toplantılarında çok kıymetli adaylar değerlendirildi ve nihayetinde Türkiye’de çevre bilincinin gelişmesine önyak olan çalışmaları ile Ali Nihat Gökyiğit ödüle layık görüldü” dedi.

Ali Nihat Gökyiğit Kimdir?

1925 Artvin doğumlu A. Nihat Gökyiğit, lisans eğitimini 1946 yılında Robert Kolej’de, yüksek lisansını 1948 yılında Michigan Üniversitesi’nde İnşaat Mühendisliği dalında tamamlamıştır.

1956 yılında, ortakları Feyyaz Berker ve Necati Akçağlılar ile birlikte bugünkü Tekfen Holding’in nüvesi olan FNN Müşavir Mühendislik Firması’nı kuran Gökyiğit, o tarihten itibaren Tekfen’in 50’yi aşan grup şirketinde yönetim kurulu üyeliği veya başkanlık görevlerinde bulunmuştur. A. Nihat Gökyiğit, 2015 yılında Tekfen Holding Yönetim Kurulu Başkanlığı görevinden ayrılarak, Yönetim Kurulu’nun önerisi ve kararıyla Kurucu ve Onursal Başkan sıfatını almıştır.

Dünyanın en büyük öğrenci teşkilatı AIESEC-Türkiye’nin de kurucusu olarak 35 yıl süreyle Danışmanlar Yüksek Kurulu Başkanlığını yapan Gökyiğit, TÜSİAD (Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği) ve DEİK (Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu) Kurucu Üyesi olup, 1988-2005 yılları arasında DEİK ve 1985-1987 yılları arasında TÜSİAD Yönetim Kurulu üyeliklerinde bulunmuştur. 10 yıl süreyle DEİK bünyesinde Türk-BDT İş Konseyleri Başkanlığı ve Karadeniz İş Konseyi’nde Türkiye Temsilciliği görevlerini ifa eden Gökyiğit, Gürcistan ve Kırgızistan İstanbul Fahri Konsolosu ve Gürcistan

onursal vatandaşdır. Hâlen, DEİK Şeref Üyesi ve TÜSİAD Onursal Üyesidir.

Nihat Gökyiğit, ÇEDBİK (Çevre Dostu Yeşil Binalar Derneği) ve TEMA’nın (Türkiye Erozyonla Mücadele, Ağaçlandırma ve Doğal Varlıkları Koruma Vakfı) Kurucu Onursal Başkanı’dır. TEMA Vakfı’nın çevre, doğal varlıkları koruma ve kırsal kalkınmaya yönelik ilk projelerini, sponsorluğunu üstlenerek hayata geçirmiştir. Bunlardan Camili Beldesi Sürdürülebilir Kalkınma Projesi, 2002 Johannesburg Dünya Zirve Konferansı’nda (World Summit on Sustainable Development) ödüle layık görülmüştür.

Kendi adını taşıyan ANG Vakfı aracılığıyla, eşinin anısına İstanbul’da 50 hektarlık bir alan üzerine Nezahat Gökyiğit Botanik Bahçesi’ni (NGBB) kuran A. Nihat Gökyiğit, aynı zamanda dünya barışına hizmet eden önemli kültür sanat kurumlarından biri olan Tekfen Filarmoni’nin kurucusudur.

Gökyiğit’e Akdeniz Üniversitesi tarafından Çevre Hizmet Ödülü; Çukurova, Boğaziçi ve Gazi Osman Paşa Üniversiteleri tarafından Fahri Doktora unvanı verilmiştir. 1997 yılında T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Üstün Hizmet Madalyası ve 2010 yılında TBMM tarafından Üstün Hizmet Ödülü ile ödüllendirilen A. Nihat Gökyiğit, 2009 yılında Ernst&Young tarafından Schwab Foundation Social Entrepreneur of the Year (Yılın Sosyal Girişimcisi) ödülüne layık görülmüştür.

Bir Mihenk Taşı Olarak Aral Gölü Belgeseli

1990’lı yıllarda, dünyanın en büyük dördüncü iç denizi olan Aral Gölü’nün hazin hikâyesini bir belgeselde gözler önüne seren Ali Nihat Gökyiğit, ekonomik getiri uğruna ekolojik dengelerin bozulmasına ve gölün etrafının çölleşmesiyle gerek biyoçeşitliliğinin ölümüne gerekse yöre halkının fakirleşmesine sebep olan yanlışla dikkat çekiyor. Eko-ekonomi kavramının önemini bu proje vesilesiyle kavrayan ve sahiplenen Ali Nihat Gökyiğit, bundan sonraki tüm projelerinde ekoloji ile ekonominin birbirleriyle barış ve denge içerisinde olmasına büyük özen göstermektedir.

Youtube’den canlı yayımlanan törende bu yılın ödülünü Galatasaraylılar Derneği Fidel Berber açıkladı.

Taş pano

Mektepten Sonra Daimi Yuva
Yazar: Doç. Dr. Seza Sinanlar Uslu (124)

Fincan

**Kitap, rozet, pul,
pano, kadeh,
t-shirt, fincan,
aksesuar...**

*100 TL ve üzeri siparişlerde
Türkiye'nin her noktasına
ücretsiz gönderim.*

Rakı kadehi

Taş pano

150. yıl sweatshirt

Mekteb-i Sultani Denizcileri Flaması

Altın Rozet

CEMİYETTENAL.COM

Galatasaraylılar Derneği resmi satış sitesi

Mineli rozet

Bir Galatasaraylı Çocuğun Anılarındaki Atatürk

Yıl 1937... Ortaköy'de, ilkokulda Galatasaraylılığa ilk adımlarını atmış, yaşamları boyunca da birbirlerinden ayrılmayacak olan iki arkadaş: Rasin Örsan ve Özcan Özgür. Galatasaraylı olmanın yanı sıra ikisi de Bakırköy'ün Zeytinlik Mahallesi'nden, Ebüzziya Caddesi'nde birbirine komşu iki lebiderya evin çocuklarıdır. Karnelerini alırlar, kâh deniz kâh sokak güzel bir yaz tatili geçip gitmeye başlar. Ama o yaz tatilinin sıcak bir temmuz gününde iki çocuğun da ömür boyu unutamayacakları, onları yaşamları boyunca etkileyecek çok önemli bir olay olur. Rasin Örsan'ın anılarında yazmış olduğu gibi aynen satırlarından aktaralım:

"Atatürk geliyor! Atatürk geliyor!"
 "O da nesi, Atatürk mü geliyor? Yok canım!"
 "Olaacak şey mi? Atatürk'ün bu kenar mahal-
 lede işi ne? Bu sıcakta koca Türkiye'de başka gi-
 decek yer bulamamış mı?"

Cumbanın penceresinden baktım. Bizim Ebüzziya Caddesi'nde birkaç adam koşuşturup sağa sola sesleniyordu. Cevizlik Mahallesi halkı bu inanılmaz haberi daha duymamış veya duymuş da "hadi canım sen de"lerle geçiştiriyordu... Ortada bir fevkaladelik yoktu.

Birden çok uzaklardan, bostanın önünden iki motosiklet belirdi. Arkasında da siyah bir otomobil, kamyon kadar büyük bir limuzin. Yarım dakika geçmemişti ki motosikletler, direksiyonda başları miğferli polislerle gelip tam bizim evin önünde fren yaptılar. Limuzin de

arkalarında durdu. Ön kapılar açıldı. Omuzu kordonlu bir subay ve koyu renk üniformalı bir şoför süratle fırlayıp arka kapıyı açtılar.

Aaaa! Otomobilden Atatürk çıkıyordu. "Yapma etme, sahi mi be yahu?", "Görsem gözlerime inanmam!" derler ya, işte öyle! Atatürk ceketsizdi. Yazlık hafif bir şey giyinmişti. Yanında Bakırköy'ün sivri sakallı Ermeni tellalı... Tellal bir şeyler anlatıyor, Atatürk de önüne bakarak dinliyordu...

Aradan geçen beş dakika içinde Ebüzziya Caddesi'nin şekil şemali değişmiş, İstiklâl Caddesi gibi hareketli bir yer olmuştu. Motosikletli polislerle çarşı karakolundan iltihak eden mahalli polisler caddeyi mümkün mertebe açık tutmaya gayret ediyorlardı. Ama kaldırımlar dolmaya başlamıştı.

Gazino bomboş... Halk gazinolara ancak akşama doğru sökün eder. Atatürk gazinonun bahçesine girdi. Galip Bey'in oğlu Adnan Abi ve iki garson koşuştular, esas vaziyete geçtiler...

Atatürk bir masaya oturmuş, Adalar'a bakıyor, arada bir de yanı başında duran Adnan Abi'ye bir şeyler soruyordu. Adnan Abi yerlere kadar eğilip geri çekildi, içeri girdi. Biraz ötede, başka bir masanın başında da yaver ayakta bekliyordu.

İki dakika kadar geçti. Adnan Abi ve garsonlar tekrar gözüktüler. Bir tepside bira getiriyorlardı. Atatürk denize baka baka, dinlene dinlene birasını yudumladı. Yine Adnan Abi ile konuştu. Sonra kalkıp gazinodan çıktı. Ebüzziya Caddesi'nde otomobiline doğru yürümeye başladı. Hele şimdi bizim evin etrafı, iğne atsan yere düşmez deyimi, hınca hınç dolmuştu. Önümüzdeki ıhlamur ağaçlarına tırmananlar, bahçe kapısına abananlar, birbirinin sırtına çıkanlar, çocuklarını omuzlarına almış babalar, yaşlı kadınlar, dedeler... Ev halkı pencerelere toplanmış; çatılara, damlara kadar her taraf iğne atsan yere düşmez hâle gelmişti. Bu kadar insan on beş dakikada nereden çıktı geldi? Hayret!

Ben ufak tefek vücudumla kesif insan saflarının arasından kolayca sıyrıldım. Bizim evin önünde ilk sıraya geçip kaldırım kenarında üs kurdum. İşte, orada yaşadığım bu bir buçuk dakikalık zaman süresi, benim bilahare yaşayacağım yarı sakin, yarı fırtınalı hayatımın en kıymetli, en unutulmaz dakikalarını husule getirdi. Atatürk, ağır ağır yürüyerek iki metre kadar önümden geçiyordu. Kolumu uzatsam dokunabilirdim. Sağ elinde bir sigara, sol eli pantolonunun cebinde. Kaşlar çatık, baş açık, sarı saçları yeni esmeye başlayan poyrazda hafiften dalgalanıyor...

Üstünde bej renk bir ipek gömlek, beyaz keten pantolon, podösüet ayakkabılar... Ayaklarının uçlarını biraz dışarı basarak bir manken gibi ahenkli yürüyordu. Güzel, yakışıklı adamdı. Havası, zarafeti bir başka idi...

Evde sık sık adı geçen, okulda öğretmenlerin ağızından düşmeyen; gazetelerde, dergilerde büyük boy fotoğrafları sayfaları kaplayan bu efsanevi adamı iki dakika kadar içime sindire sindire seyrettim. Sekiz yaşının verdiği taptaze çocuk zekasını harekete geçirip her saniyeyi ayrı ayrı tespit ettim. O zamanlar bulutlar ardında insanüstü bir kudret gibi kabul ettiğim, ancak yaptığı işlerin büyüklüğünü, bıraktığı eserin azametini olgun yaşa gelince idrak etmeye başladığım ebedi şefimizin fiziksel varlığını kafama, zihnimde iyice perçinledim.

Atatürk, otomobiline yürüdü. Linkoln limuzin, Parisi'lerin evinin önünde manevra yapıp dönmüştü. Atatürk yaverinin açtığı kapıdan otomobiline bindi. Motosikletler homurdandı. Arkadan da Linkoln harekete geçti. Ebüzziya Caddesi'ni takiben, çarşı istikametine doğru gözden kayboldular...

Bu olaydan bir yıl sonra, gözlerini ebediyete kapatacak Atatürk, tüm Galatasaraylı çocuklar gibi onların da yüreklerinde yaşamaya devam eder. Ancak, her ikisi de ömür boyu, 10 Kasım günlerinde bir başka ayrıcalık ve güzellik yaşarlar anılarında...

1946-47 ders yılında okulu bitirip diplomalarını alan iki Galatasaraylı "can" arkadaştan, Özcan Özgür, uzun yıllar önce terk-i dünya eder. Geçen yıllarda kaybettiğimiz Rasin Örsan ise gençlik yıllarında İsveç'e gider, orada mimarlık okur, evlenir ve çok saygın bir mimar olur. Zaman zaman İstanbul'a geldiğinde, tavaf eder gibi, ilk ziyaret ettiği yer okuldur. Ardından Bakırköy'e gider... Ebüzziya Caddesi üzerindeki, artık yerinde olmayan köşkerinin yerinde yükselen apartmanın önünde durur; kısa, kısacık da olsa çocukluk anılarının içinde kaybolur gider... Bir an için, önünde beliren kalabalığın arasından bir çocuk gözü ile Atatürk'ün geçişini görür gibi olur... Sarı, sapsarı saçları yeni esmeye başlayan poyrazda hafiften dalgalanıyordur Ata'nın...

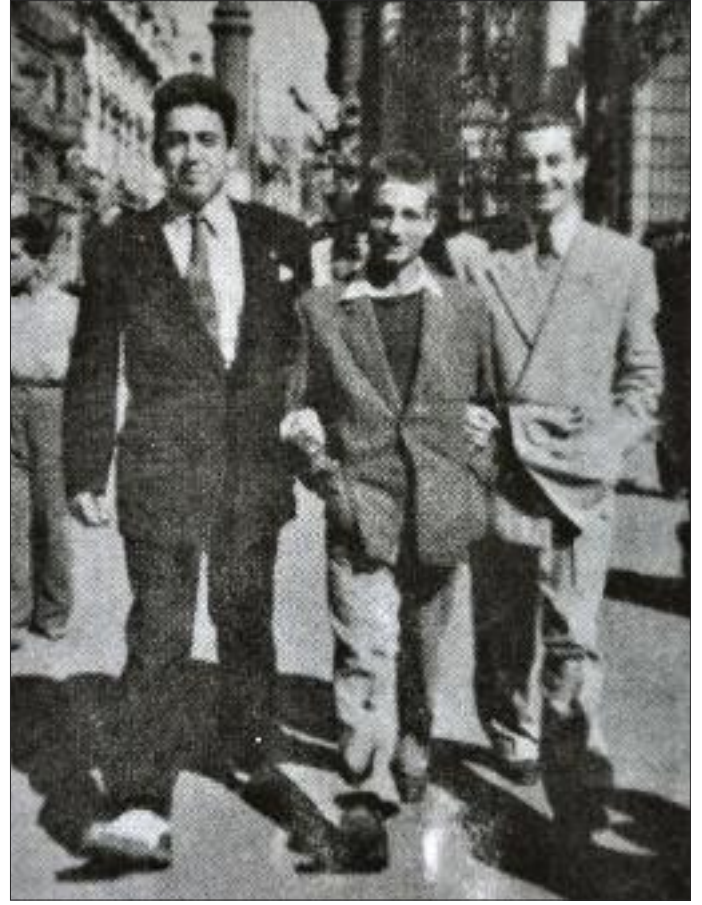
FOTOĞRAFLAR:

SOL SAYFA: 1-"Görsem gözlerime inanmam" derler ya, işte öyle bir şey... Atatürk ceketsizdi. Üstünde bej renk bir ipek gömlek..."

2 - 1937 ders yılında Galatasaray Ortaköy şubesi öğrencilerinden Rasin Örsan (sol başta ayakta) arkadaşlarıyla.

SAĞ SAYFA: 3 - Üç arkadaş, okulun kapısı önünden geçerlerken... Soldan sağa: Oktay, Sarı Sami ve Rasin Örsan. 4 -1946-47 ders yılı sonu.. Aralarında Rasin Örsan ve Özcan Özgür'ün de yer aldığı 80 dönemi mezunları. 5 - Rasin Örsan 6- Rasin Örsan'ın Galatasaray Lisesi' ne beraber başlayıp beraber bitirdiği, Bakırköy'den de çocukluk arkadaşı Özcan Özgür.

3

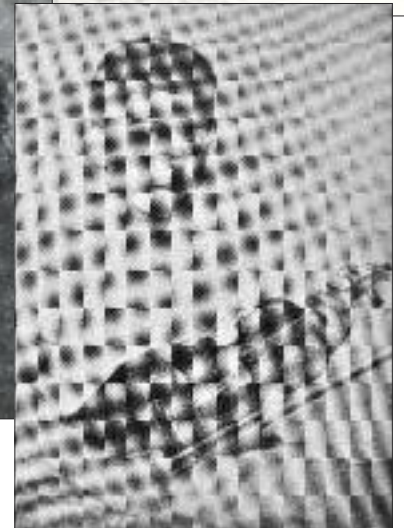
4

5

6

“Herkesin desteğiyle beni yetiştiren Lisem için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Galatasaray Lisemizin yeni müdürü Murat Develioğlu (126) aslında 11 yaşında girdiği kapıdan hiç çıkmamış bir isim. Hukuk lisans eğitimini Üniversitemizde alan, asistanlıktan başlayarak tüm akademik kariyerini Neuchatel Üniversitesi ve Üniversitemizde yapan Murat Develioğlu, şimdi “evim” dediği Lisemizde Tevfik Fikret’in makamında. Liseli kardeşlerimizin çağın gereklerine uygun şekilde, en iyi eğitimi almaları için büyük bir heyecanla çalışmalarına başlayan Müdürümüz ile samimi bir söyleşide buluştuk. Hem kendisini daha yakından tanıdık hem de okulumuzla ilgili gözlem, tespit ve projelerini konuştuk.

SULTANI DERGİ — Öncelikle yeni göreviniz hayırlı olsun. Bu görevin sizin için anlamı nedir?

Prof. Dr. MURAT DEVELİOĞLU — Gurur ve sorumluluğun en üst seviyede olduğu bir görev diyebilirim. Öğrencilerimizin, kardeşlerimizin daha iyi yetişmesi için ufacık bir katkı dahi olacaksa kendimi çok mutlu hissedeceğimi biliyorum ve bu motivasyonla çalışıyorum. Tam olarak eve, yuvaya dönmüş gibi hissediyorum. İki sene Ortaköy, sonrası Beyoğlu olmak üzere haftanın beş günü en mutlu günlerimi geçirdiğim yerdeyim. Hani Pilav Günlerinde ya da özel günlerde devre arkadaşlarımızla, yanımızdakilerle Lise’de bulduğumuzda sanki evimize dönmüş gibi hissediyoruz ya işte ben bunu haftanın her günü yaşamaya başladım desem yalan olmaz. Çok

enteresan... Kısa süre uzak kaldığımda bile özlediğimi hissediyorum. İnanın ben de kendime şaşıyorum.

SD — 1986’da hepimiz gibi seçilmiş bir öğrenci olarak Galatasaray’a adım attınız. Ortaköy’de o ilk günkü duygularınızla mektebe müdür olarak adım attığınız ilk günkü duygularınızı karşılaştırır mısınız?

MD — Ortaköy’e gelirken heyecan, coşku, uçarıklık vardı. Müdür olarak gelince koca bir mesuliyet. Hâkim duygu bu oldu. Ortaköy’e ilk gittiğimde benim yatağım camın kenarında, Boğaz’ı gören bir yaktı. Acayip güzel bir manzaraya bakıyorum diye çok mutlu olmuştum. Babam öngörülü bir adam olarak benim yatılı okumama karar vermişti. Bana göre çok da iyi düşünmüştü. Okula gitmeden önce yatılı olmayı reddettiğimi ama hazırlık sınıfı bitince babamın “Tamam, okula alıştın, artık seni gündüzlüye alalım.” sözlerine itiraz ettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Nitekim hep yatılı kaldım. Müdür olarak göreve başladığım ilk günse açıkçası ilk anda biraz yalnız kalmak istedim. Sadece 3 dakika sürdü. Koltuğa oturdum, 3 dakika sonra başmüdür muavinimiz geldi. Hâliyle benim yalnız kalıp kendimi dinleme aşamam olmadı. Ama tabii zaman zaman özellikle akşam gece geç saatlerde, koridorlara bakıp nereden nereye diye düşündüğüm çok oluyor.

SD — Nereden nereye diyelim o zaman... Nasıl bir öğrenciydiniz mektepte? Şimdi öğrencilere yaklaşımınızla ilgili neler söyleyeceksiniz?

MD — Lisedeyken çok çalışkandım diyemem, ortalama diyebilirim ama... Şimdiki ebeveynler çocuklarına yaramaz demek yerine, hani hareketli diyorlar ya... Ben işte hareketli falan değil düpedüz yaramaz bir öğrenciydim. Asıl mesele de burada kilitleniyor zaten, refleks olarak öğrencilere bir miktar yaramazlık telkin etmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Gerçi tutamadığım da oluyor. Geçenlerde biri-

Prof. Dr. Murat Develioğlu, göreve geldiği günden bu yana öğretmenlerin yanı sıra öğrenci kardeşlerimizle de yakın temasa önem veriyor.

sine söyledim, sonra zor çevirdim lafı! Şaka bir yana, Galatasaray Lisesi bir Galatasaray Müdürü olarak hani az yaramazlıklara göz yumabilirim ama eğitimin akışını bozacak, Galatasaray kültürünün gerektirdiği saygı ve terbiyenin, kuşaklardır taşıdığımız değerleri ihlal edecek herhangi bir duruma da asla tahammül edemem. Bu konuda sanırım yeterince net bir duruşum, çizgim var.

SD — Üniversitede hoca olmakla lisede müdür olmak arasında muhakkak fark var...

MD — Doğrusu üniversitede öğretim veriyorum, aslında eğitim vermiyorum. Sonuçta üniversitede yaptığımız bir şey öğretmek. Almak isteyen alacak bir şey bulur ama üniversite, öğrencilere hayatla ilgili bir şey verme önceliğimiz değil. Burada ise bambaşka bir durum var, onun farkında olmak lazım. Geldiğimden bu yana öğretmen arkadaşlarla teke tek görüşmeler yapıyorum. Onlara da söylediğim bir şey var, burada da paylaşmak isterim: Buradaki öğrenciler zekâları, kapasiteleri ile mevcut müfredatın kolaylıkla altından kalkacak durumdadır. Eğer çalışıyorlarsa kitaplardan koca bir ada yapsan, bir hafta içinde hepsini öğrenirler. Benim müfredatla ilgili bir derdim yok. Onları nasıl olsa yapacaklar. Onun dışında bir şey katmak istiyorum. Bu sebeple de her türlü kol faaliyetini çok önemsiyorum. Yarışmalar için destek projeleri üzerinde çalışıyorum. TÜBİTAK başta olmak üzere yaratıcı, inovatif fikirlerle gidebilecekleri her yere gitmelerinin, hem kendilerini hem okulumuzu daha fazla temsil etmelerinin yolunu açmak istiyorum. Hep işin bu tarafı için çalışıyorum. Yapmaya çalıştığım şey bu.

SD — Liseden devam edeceğiz ama bize biraz göreve gelişinizin arka planını anlatın. Bu yaz biz Lisemizin yeni müdürü kim olacak diye merak ederken arka planda neler yaşandı? Sizin için sürpriz miydi yoksa tahmin ediyordunuz?

MD — Gülçin Abla'nın müdürlüğü döneminden bu yana ara ara ismim ön plana atılıyordu. İlk kez duyduğumda doğrusu heyecanlanmadım diyemem, elbette ki Galatasaray Lisesi Müdürlüğü en büyük hayalimdi ancak bu kadar yakın bir vadede gerçekleşeceği aklıma gelmemişti. Büyüğü 6, küçüğü daha 1 yaşında iki kızım var. Onları bırakıp okula tamamen yerleşemiyordum. Oysa 7 gün 24 saat okulda kalacak şekilde bir müdürlük hayal ediyordum. Öyle olmadı. Şartlar farklı olsa da gururu, onuru aynı. Arka plana gelince; Temmuz ayı başında Rektörümüz Ertuğrul Hoca aradı, görüştük. Akabinde ailemle tatildeyken bir kez daha telefonum çaldı "Şimdi Millî Eğitim Bakanlığına yazını yazıyorum." dedi. Aynı gün akşama kadar tüm imzalar tamamlanmıştı. .

SD — Göreve geldiniz, ilk gözünüze çarpan iyileştirme alanları neler oldu? Ajandanızı öğrenebilir miyiz?

MD — Benim tanıma fırsatı bulduğum Yıldızhan Yayla Hoca'mdan Vahdettin Engin Hoca'ma kadar tüm müdürlerimizin okulumuza ciddi katma değerleri olduğu kesin. Ancak benim ilk tespitlerimden birini basit bir örnekle anlatacağım: "Bu duvar pis, neden pis?" diyorum; kimse neden temizlenmediğini bilmiyor. Çağın gerekliliklerine uygun ancak kurumun kültürünün sınırları içinde bir yeniden

yapılandırmaya ihtiyaç olduğu açık ama bunun için önce sorunları anlamak lazım. 123 devresinden Ebru Yazgan Arslan Abla büyük kurumlara yeniden yapılandırma desteği veriyor, hemen onunla temasa geçtim ve okulun sorunlarını hocalarla konuşabilmem için birlikte bir soru listesi hazırladık.

Geldiğim günden beri her gün hocalarla birer saat konuşuyorum. Samimi bir tanışma oluyor ve gerçekten hızla sorunları görmemi sağlıyor. Diğer taraftan öğrencilerle de görüşüyorum. Ana meselelerimizin başında öğretmen kadrolarımızı Galatasaray'a yakışır şekilde zenginleştirmek var. En nitelikli öğretmenlerle öğrencimizin karşısına çıkmalıyız. Mesela Fransızca zümresinde çok olumlu bir dönüşüm yaşanmış geçtiğimiz yıllarda. Nitelik artınca memnuniyet de artmış. Şimdi aynısını diğer zümreler için de yapacağız. Öncelik bu.

Öte yandan öğrencilerin gelişiminde en önemli unsur kültürel kollar. Bizim dönemimiz de ülkemiz açısından kolay zamanlar değildi. Ama "Beyoğlu'nda okumak", konserleri, sinemaları, konferansları takip etmek demektir. Ben de arkadaşlarım da bunları yapabildik. Yani yine müfredatı öğretmekten öte bir şey. Dolayısıyla kültür kollarımıza daha fazla ağırlık vereceğiz. Ayrıca öğrencinin kendi seviyesini test edebileceği, potansiyelini göstereceği, konfor alanının dışına çıkabileceği yarışma, yurt dışı Erasmus gibi gelişim fırsatlarını destekleyeceğiz.

Üçüncüsü, şöyle bir gerçek var: Galatasaray'a ilk 100'den 200'den öğrenci alıyoruz ama neredeyse ilk 10 binde çıkarıyoruz. Yani bu çocuklar Galatasaray'da, Türkiye'deki sistemde geriye düşüyorlar. Onlara bir şekilde ÖSS'ye de hazırlanacak bir yol çizmeye çalışıyorum. Benim okuduğum dönemlere yakın devreler hatırlayacaktır. Biz Hüseyin Darman Ağabeyimizin verdiği ilave matematik derslerinden çok faydalandık. Ben de hemen Hüseyin Abi ile konuştum. Eksik olmasın, "Ne gerekiyorsa yapacağım." diye geri döndü. Şimdi o bir ekip kuruyor matematiğin yanı sıra fizikti, kimyaydı... 10. sınıflardan itibaren bu dersleri haftada bir, iki vereceğiz. Gerçekten bizim zamanlarımızdan da daha sert bir yarış var.

Bir diğer konu ise yatakhane. COVID tedbirleri nedeniyle yataklar arasında mesafe olması gerekiyor. Böyle olunca İstanbul dışından gelenler dışında, yeni yatılı alamadık. Müdüriyet makamının olduğu yerin üstünde GEV'in bir yeri vardı, İş Birliği Kurulu toplantılarının da yapıldığı; Vakıf başka yere geçiyor, orayı da yatakhane yapıyoruz ki gelmek isteyip gelemeyen kimse olmasın. Öte yandan bir tane depo alanı olarak kullanılan bir yerimiz var, onu boşaltıyoruz etüt abisi ve ablalarını getirebilmek için. Şu anda 206 erkek, 160 kız yatılıımız var, maalesef ilave bir kişi bile alamıyoruz. Bana göre Galatasaray'da yatılılık çok korunması gereken bir özellik. Bu konu üzerinde de hassasiyetle duruyorum.

SD — Kardeşlerimizi de dinliyorsunuz. Toplumsal cinsiyet eşitliği, sürdürülebilirlik, dijitalleşme, iklim krizi... Gençlerin yeni alfabetinde bunlar var. Onların gündemine yaklaşan bir eğitim ortamı için neler yapılabilir?

MD — Valla ilk olarak şu anda internet sağlamaya çalışıyorum çünkü Millî Eğitim Bakanlığının öngördüğü kısıtlamalar var. İnternet veriyor ama mesela YouTube'a giremiyor çocuklar. Haklı olarak uzaktan dersane eğitimi alıyoruz, kendi cep telefonlarımızla halletmeye çalışıyoruz diyerek şikâyet ediyorlar. Şimdi bu çağda niye böyle bir engel var, bunu halletmeliyiz. İlk çabam bu yönde. Toplumsal cinsiyet eşitliği elbette çok önemli ve dikkat ederseniz her konuşmamda,

her fırsatta eşitliğe ve özellikle laikliğe vurgu yapıyorum. Anayasa'nın 2. Maddesi'ne. Herhangi bir şekilde, eşitsizliği anımsatan bir durumda son derece dik duracağımı anlatmaya çalışıyorum.

SD — Peki değişen kavramları, gündemleri konuştuk. Bizim zamanımızdan bugüne, öğrencilerde hiç mi bir şey değişmez, dediğiniz şeyler de var mı, neler?

MD — Olmaz mı, bir kere hâlâ yatakhaneler çok gürültülü, hâlâ dayı dayı yürüyenler var... Bazı konularda hep şikâyet var, yemekler bana göre harika ama onlara göre kötü. Okuldaki ruhu anlatmak için bir anekdot aktarayım, biz bizyiz ne de olsa... Üst sınıflara şikâyetlerinizi yazın ama gelin ayaküstü de konuşalım, dedim. "Yemekler kötü." dediler; "Nasıl kötü olabilir, "bizim zamanımızda" denmesi sizi çıldırtıyor biliyorum ama hakikaten bizim zamanımızda haftada 7 kapuska yıyorduk." diye anlattım. "Yine de şikâyetlerinizi yazın hatta imza toplayın, üniversiteyle konuşurum..." diyerek ayrıldık. Bir hafta sonra önüme aynı ekipten bir yazı geldi. Hani yazı yazma stili falan onları geçiyorum. Yemekle ilgili paragrafta şunlar yazıyor: "Biz artık büyüklerimizin bize bizim zamanımızda şu yoktu bu yoktu demesinden bıktık, önceden de kağıya biniliyordu..." Hem benim söylediğimi bana söylüyor hem de daha sert! Ama bunlar dert değil, çünkü aynı çocuklar benim gözümü yaşartacak kadar kardeşlerinin geleceğini düşünüyor, bunu da gördüm. Yukarıda anlattığım ÖSS'ye hazırlık dersi önerisi mesela, 12. sınıflardan geldi. Biz geç kaldık ama kardeşlerimizin ÖSS'ye hazırlanması için destek olun dediler. Bu proje onların sayesinde oldu. Biz de belki kardeşlerimizi düşünüyoruz ama bu kadar sorumlulukla, ÖSS'lerine kadar düşünüyor muyduk, emin değilim. Bunu çok önemsiyorum, çünkü 8 yıllık eğitim sona erdiğinde, bizler çok endişelenmiştik. Galatasaraylılık kültürü nasıl yerleşecek, ne olacak diye. Basbayağı o kültür kalmış işte. Kardeşinin derslerini düşünmekten tut da birlik olup hocanın, müdürün önüne; doğru bildiğini, aklına yatan şekliyle getirmeye kadar...

SD — Çok güçlü bir camiadayız. Okulumuz için iş birliği ve destek talepleriniz var mı?

MD — Tüm kurumlara öncelikle teşekkür ediyorum. Müdür olduğum açıklandıktan sonra aldığım tek eleştiri, sakalımın olması... Bunu da son derece saygıyla karşılıyorum çünkü objektif bir tespit, gerçekten sakalım var. :) Şaka bir yana hazır bu kadar güzel destek varken şu anda hızlı bir şekilde ihtiyaçlarımızı belirlemeye çalışıyorum. Bugüne kadar yardım isteyip müspet dönüş almadığım hiçbir durum olmadı. Burada tabii işin maddi tarafı da olacak çünkü günlük ihtiyaçlar kadar uzun vadeli projeler de var. Hepsini sıraya koyuyorum şu an. Vakfımız çok yol gösteriyor, Derneğimiz tüm kuvvetiyle her zaman yanımızda. Kulüp öyle. Yavaş yavaş hepimizin kapısını çalacağız. Ben 46 yıllık hayatımın 35'ini burada geçirmiş bir insan olarak; başka yerde, potansiyelim olsa bile, bu kadar yol alabilir miydim, bilmiyorum. Galatasaraylı olmanın alternatifini de bilmiyorum. Bildiğim tek şey, beni yetiştiren Lisem için, en iyisini yapmak için çalışacağım. Elbette herkesin desteğiyle bu mümkün olacak.

BİR ASRİN ARDINDAN

CEPHELER, İNSANLAR VE BÜYÜK ZAFER

28 EKİM 2021 – 30 EKİM 2022

Türkiye İş Bankası Müzesi
pazartesi hariç her gün 10.00 - 17.00
saatleri arasında ücretsiz ziyaret edilebilir.

www.issanat.com.tr

UMUR TALU'NUN ALBÜMÜNDEN

FOTOĞRAFLAR:

ÜST SIRA: 1- Sultani öğrencisi ve öğretmeni Ercüment Ekrem Talu
2- Yonca ve Çiğdem. Çiğdem'in Galatasaray'da okula başladığı
ilk gün.3- Babam, Liseli, Beşiktaş futbolcusu, ilk canlı maç yayın-
larının spikerlerinden gazeteci, Muvakkar Ekrem Talu.
ALT SIRA: 4- Sultani Hocası Rezaizade Mahmut Ekrem. Erken ölen
büyük oğlu Nijad Ekrem ve küçük oğlu Sultani öğrencisi,
öğretmeni Ercüment Ekrem Talu. 5- İstiklal Savaşı bitmeden.
Mustafa Kemal - Claude Farrere buluşması, İzmit. Solda iki tarafın
da istediği tercüman Ercüment Ekrem, ilk Cumhurbaşkanlığı
Genel Sekreteri olacak.

İşte Okul... Anlarsın Anlamazsın, Sana Kalmış!

Türk basınının fikri hür vicdanı hür kalemi Umur Talu için yazı da Galatasaray Lisesi de bir aile geleneği.

Umur Talu (107) salgınlar ve insanların maceralarını anlattığı “Senin Adın Corona Olsun” adlı kitabından sonra; ilk mektepten liseye, Ortaköy’den Beyoğlu’na 12 yıllık talebeliğin bir ömür süren izlerini Sultani Dergi için kaleme aldı.

Hepsi birkaç aya sığırmişti.

Bağlarbaşı’ndan 6 yaşımı alıp Zincirlikuyu’da babamı yolcu etmiş...

Galatasaray’da kocaman lisenin kapısından titreyerek süzülüp sınava giderken “senin büyük deden” denen büste selam vermiş...

Daha Ortaköy’ü görmeden lisede bir sınıfta (amfi miydi?) henüz okuma yazma bilmeden ilk sınava girmiş...

İlk mektebe giriş sınavını kazandın, “bravo oğlum” fısıltısını duyarak adeta, bir vasiyeti yerine getirmiş...

Kendimi Ortaköy’de yalnız ve kalabalık, terk edilmiş ve kucaklanmış bulmuştum.

Karşı kıydan geldiğim için önce denize bakmış olabilirim. Çünkü deniz bize bakıyordu. Akıntıya kapılıp sürüklenecek miyiz, yoksa yüzmeyi öğrenecek miyiz, diye olmalı.

Erkek erkeğeydik, muhtemelen hemen adam olmamız bekleniyordu.

Zaten ayrılıkların en büyüklerinden birini yaşamıştım. Elden ele, evden eve kalmalara alışmıştım. Okulda da kalabilirdim. Yani başta makul geldi, gözyaşlarına sığınmaktansa.

Fakat ağlayan ne çoktu. Annelere sarılmalar, anne figürü etüt ablalarının tesellisine yan gözle bakmalar...

Ben şöyle yaptım: Babası olmayan başka çocuk var mı, diye bakındım.

Yatılı mektebe evladını teslimine yalnız gelmiş anneler varsa, o çocukları da babasız saydım. Yalnızlığına sarılarak başlıyorsun yolculuğa, sonra omuz omuza bir hikâye yazıyorsun. Kısa süre sonra anlayacaktım. Omuzumda omuz hissedecektim.

Biz, son ilk mektepliydik.

Son ilk mektepli demek, son mektepli demek. Büyüyorsun ama hep en küçük kalıyorsun.

3’üncü sınıfta Yetiştirici’ye kızlar, yani “ablalar” geldi. Bir senede üç yaş büyüdük sanki. Onların nasıl radikal öncüler olduklarını idrak edecek kadar büyüme-miştik tabii. Hoş, büyümekle de doğru orantılı olmayabiliyordu idrak ve ızan.

Aynı sene Necdet Bey çıkageldi.

Baban olmasa da bir baba çıkıveriyor bazen. Bir fener. Bir pusula. Hocadan ziyade bir yoldaş. Elinden tutmuyor, bir yöne götürmüyor, seni kendi iradenin götürdüğü yere gidebilecek akıl ve cesarete, öz saygına, öz güvenine, hayatta gerçekten önemseyeceğin değerlere taşıyor.

Gidersin, gitmezsin. Gerisi sana kalmış!

O “sen” işte, mümkün mertebe iyi insan olmayı öğreniyorsun.

Ki yıllar sonra, lisedeki bir forumda, 12 yıllık okulumu, benden önce babamın, dedemin, büyük dedemin, sonra yeğenimin, kızımın okulu olmuş mektebimi öncelikle “iyi insan okulu” olarak tanımlayacaktım. Sorumluluğunu iyi yerine getiren ama vicdanı da iyi olan; insan!

Okuldan öyle mezun olursun, olmazsın, o da sana kalmış!

Bedenimiz, ruhumuz Ortaköy'de; aklımız hep Beyoğlu'ndaydı.

Çünkü esas Galatasaray orasıydı, ergenlik oradaydı, haytalık sotadaydı.

"100'üncü yıl mezunu"yduk biz de. Tarihe karışacak ve sonra tarihten kura talihıyla yeniden doğacak ilkokulun en genç ve son yaşlı mezunları!

O sene Lise binasına bizi davet eden De Gaulle oldu. Onun ziyareti vesilesiyle, itilmeden kakılmadan, kendimizi Beyoğlu'nda görerek, İstiklal'de yürüyerek, koridorlara, "kur"lara, sınıflara, en önemlisi Tevfik Fikret'e giriş biletimiz vardı.

Ertesi sene, zaten tahta dolap devrinden çelik (teneke) dolaba geçmiş bir kuşak olarak yatakhane yer, sınıfta sıra, üst sınıftan bir abi kapıldı, kapılmadı...

Daha Beyoğlu'nun kokusundan çok korkusundaydık. Yeniydik. Bir yarım çarşambaydı. Öğlen ev izinliler çıkmış, okulda hüznülüler kalmıştı. Bir abi geldi, adımı seslendi, "Ferruhzat Bey çağırıyor, koş!" dedi.

Adını, şanını, korkusunu önceden küçük omuzlarımıza yüklenmiştik. Gerisin geri ağır adımlarla gittiğim bina köşesindeki büyükçe ama loş odaya bir adım daha atamadım, kapıda kaldım. Sırtı dönüktü, bir nevi öncü bir Marlon Brando "Baba" duruşu muydu?

Bir düğmeye bastı, bir teyp bandı dönmeye başladı, boğuk bir ses kaydı odaya yayıldı, yüzünü dönmeden sorusu bana döndü: "Bu ses kime ait?"

Favori Atatürk'tü. Ben nefessiz bedenimi soluğa kavuşturduktan sonra plaseye oynadım: "Dedem" dedim. Bilip bilemediğimi bilemedim.

İlk sınavını yapmış ama neticeyi söylememişti.

Hayat öyle garip akıyor ki, 10'uncu sınıfta ondan alamadığım bir formu korsan olarak doldurup

kabul edilince bir yaz bursuyla Fransa'ya, La Baule'a gidecektim; sınıfın ortasında canıma okudu. Yaz geldi, bu kez gidişime çok destek oldu.

Sonra biz yaşlanıyorduk, o koca adam küçülüyordu, bir Pilav günü bahçede banka oturmuşlardı, sesi çıkmıyor, bakışları kimseyi delip geçmiyordu.

Yanıma gidenler, elini öpenler onun hemen ayağının dibine düşen bakışlarındaki boşluğa şaşıyordu. Ben de gittim, "Tanındınız mı Hocam?" dedim, iki kelime çıktı ağzından, bana 6'ncı sınıftaki ilk sorusu gibi adeta: "Journaliste Talu" deyiverdi ve sustu.

Galatasaray'la birlikte aile kaderimiz ve bazen kaderimiz olmuş bir mesleği soyadıyla söylüyordu ya, bilemedim, öğretmenliğini bildiği dedemi mi, öğrenci ve futbolculuğunu bildiği babamı mı, yoksa sadece beni mi kastetmişti?

Okul bakıydı; bizler fani, bilemedin birer seda; hoş ya da boş.

Seda deyince...

Orta 1 akşam etüdü. Belletici Mahmut Abi. İTÜ'den. Kapı açıldı. "Fransız Müfettiş Mösyö" giriverdi. Sırtında paltosu, elinde piposu, başında beresi. Yanında bir refakatçi. Bütün sınıf ayağa fırladık. Mahmut Abi de kürsüde önce yukarı fırladı, sonra aşağı zıpladı. Müfettiş Fransızca soruyor, tercüme ediliyor, Mahmut Abi saygıyla, ama endişeyle de kısa cevaplar veriyordu.

Müfettiş sadece 10'uncu sınıf talebesiydi. Tiyatrosu sahnede de sınıfta da 10 numaraydı. Biz önceden senaryodan haberdardık. Müfettişin sonraları ne kadar büyüyeceğini ise bilemezdik.

Ferhan Şensoy o yaşta usta olmuştu bile.

Tam bu yazıyı yazarken Sultanî'ye; yıldızlar, bulutlar arasında oynamaya uçuverdi.

Gök kubbede bir hoş seda daha böyle kalıverdi.

Sınıfları sınıf, okulu okul, hatıraları hatıra, kalbimizi vicdan yapan niceleri gibi.

FOTOĞRAFLAR:

SOL SAYFA:

6- Ortaköy 1964-65.

Müzik öğretmeni Enver Bey, Sınıf öğretmeni Fuat Bey (okul önünde otobüsten indiğinde kazada ölmüştü) Umur Talu (en ön soldan ikinci) 7-Lise. Okul toplu kırılmış... Az sayıdaki ehliyetlinin arabalarıyla Kilyos.

SAĞ SAYFA:

8- Lise yatakhane. En sol)

9- Lise TMGT rehberlik kursu

gezisi ve çok amaçlı gezgin arkadaşlarla buluşma En ön en sol şifeli.

Lisede yapılabilecek de yapmadığım bir şey var mıydı, diye ilk kez düşünüyorum. Mutlaka vardır. Ama Mezun Olmadan Önce Yapılması-Yaşanması Gereken 1001 Şey'den epeycesini yaşamış gibiyim. Buna çok bilinenler kadar az bilinenler, bizatihi kürsüde "toplu canlı" değiştirmeler de dâhil.

Ama sonradan yaşayacaklarını, nasıl yaşayacağını, neler hayal edeceğini, nelere isyan edeceğini de aslında orada öğreniyorsun.

Ve işte o noktada, "tek tip" üreten bir okulda okumuş-yazmış-düşünmüş olmadığını daha iyi anlıyorsun. "Çoğulcu" bir eğitimden çoğulcu hayaller, idealler, hayat tarzları ve bazen de türlü çeşit ezberler çıkıvermiş.

"Aynı tornadan" ya da "aynı tezgâhtan" aynı gençler çıkmamış. Birbirine gönülden yakın ama zihnen çok uzaklar da çıkıvermiş.

Bir kadehin etrafında kolayca buluşabilen, düşüne elini uzatan ama bir fikrin etrafında birlikte dola namayanlar da çıkıvermiş,

Aslında iyi olmuş ama nasıl olmuşsa öyle olmuş, bazen şaşırtıcı olmuş!

Gidecek çok yerimiz yoktu, bugünle karşılaştınca. Ama birlikte gidecek, gülecek çok günümüz vardı. Pera'nın hayaletiyle yaşayan İstiklal ve istikbal bize çok sayıda sinema, bol içki, batakhaneler, pavyonlar, kahvehaneler sunuyor; birkaç kitabevi, az sayıda "oturacak yer"le hayat biçimimizi yontuyordu. Sanırım İstiklal'den Nişantaşı'na çıkanların dünyası daha genişlemişti.

Benim dünyamı genişleten ise ilkokul ve ortaokul mahallemdi.

İstanbul dışı sayılan bir yerde, mütevazı bir gazeteci kooperatifi sitesinde komşuları Orhan Kemal, Yaşar Kemal, Çetin Altan, İslam Çupi, Doğan Koloğlu, Faruk Geç, Sezgin Burak, Mıstık, Tarkan-Karaoğlu-Kara Murat olan çocuklardık.

Şu komşulardan kimi, Doğan, Çetin, Faruk abiler de Galatasaray'dan abilerdi.

Hapse giren, kitapları yakılan, eşleri görüşten görüşe tükenen, çocukları yüreğimize sığınan abilerdi.

Galatasaray ve Basınköy, o kadim okul ile bu abimler bana sonra olacağım beni çoktan anlatmaya başlamıştı.

Onlar gibi olmak için değil, tam olarak kimse gibi olmamak ama gerektiğinde canı yakılan herkesten olmak üzere.

Elbet bu bir formül değil; olursun olmazsın. Sana kalmış!

Çok ihmal ettiğimiz bir şeyin hakkını da teslim etmeliyim.

En azından benim, diyeyim.

Biri su olup kıtaları ayıran, biri cadde cadde akıp rüyaları yaran iki "boğaz"ın iki semtinin şiiri. İki okulun estetiği. Öyle binalarda, o rüyalarda, ister yatakhane ortada sobayla ister soğuk bir kış gecesi abayla uyumuş ol; mekânın ruhu da seni her an geliştiriyor. Sadece büyümüyorsun, ufkun genişliyor, dünyaya bakışın, sanata, iyiye, doğruya, hayata ve insanlara yaklaşımın besleniyor.

Umudun, kavrayışın, hukukun besleniyor. Vicdanın sesleniyor.

Sadece "bilgi" öğrenmiyorsun; soru sormayı, itiraz etmeyi, sorgulamayı parmaklıklardan atlayıp dünyaya koşarken buluveriyorsun.

O yüzden, mesela, bir eleştiri değil, özeleştir:

"Dünyaya açılan pencere"nin pencereyi açıp kapısının önündeki küçük meydana sıkışmış, evladının bir kemiğinin bulunmasına da razı anaları pek görememiş olması, içimi hep acıtır.

Ama bunu böyle görmeyi de mutlaka orada öğrenmişimdir!

benim adım
aşk

sabrinas haus

HOTEL

Rezervasyon: +90 549 310 66 77

“Gençler anlam arıyor, aradıkları anlam ilaç sektöründe var.”

Cem Öztürk (125), pandemiyle birlikte en çok ilgi çeken sektörlerden biri olan ilaçta Türkiye'nin yetiştirdiği çok önemli yöneticilerden biri. Sanofi Türkiye, Afrika ve Orta Doğu Başkanı olan Cem Öztürk, Sultani Dergi'ye 9. sınıftan itibaren adım attığı Galatasaray camiasının hayatına kattıklarını anlattı. Cem Öztürk ile ilham veren başarı öyküsünü konuştuk ve ondan özellikle genç kardeşlerimiz için ilaç sektörünün vaat ettiklerini öğrendik.

SULTANI DERGİ — Sizi tanıyabilir miyiz? Nasıl bir öğrenciydiniz?

CEM ÖZTÜRK — Mütevazı bir aileden gelen iyi bir öğrenciydim. İlkokul yıllarımda beni büyüten anneannemin de sonsuz desteğiyle okulun başarılı öğrencilerinden biriydim. Ortaokula geçtiğim sene ailemin işi nedeniyle Fransa'da yaşamaya başladım. El üstünde tutulurken, bir anda diline, kültürüne çok uzak olduğum yabancı bir ülkedeydim. Bu değişiklik çocuk yaşında konfor alanımdan çıkmamı sağladı. Çok geçmeden, iki sene içerisinde bu yeni ortama da alıştım. Ortaokul ikinci sınıftan itibaren derslerimde istikrar sağladım, hatta sınıf başkanlığına seçildiğimde “Tamam, bu iş oldu.” dediğimi hatırlıyorum.

SD — Galatasaray Lisesi'ne ara dönemde, yurt dışından geldiniz. Nasıl bir ortam buldunuz mektepte? Uyumda zorluk yaşadınız mı? Fransa'dan sonra Türkiye, İstanbul ve Galatasaray size ne kattı?

CÖ — Annem ortaokulun sonuna doğru ülke özlemiyle Türkiye'ye dönme kararı almıştı. O dönem Galatasaray Lisesi'nde iki kişilik kontenjan açılmış ve ara sınav yapıyordu. Kazandım ve 9. sınıf itibarıyla mektebe başladım. Eğlenerek öğreneceğim bir okula geldiğimin farkındaydım. Ama hayal bile edemeyeceğim kadar değerli, hayatıma büyük anlam katacak bir camianın içine girdiğimi ancak yaşadıkça anladım. Daha ilk gündün önce sınıf, sonra devre arkadaşlarıyla kaynaştık, okula uyumda hiç zorlanmadım. Ekibine bir orta saha oyuncusu arayan sınıf futbol takımı kaptanımız durumdan memnundu, ben de bir ömür sürecek arkadaşlarımı bulmuştum ve mutluydum. Belki de hızlı adaptasyonumda futbol merakımın katkısı olmuştu. Okulumun bana kattıklarını saymak kolay değil ama her şeyden önce Galatasaray Lisesi'nde farklı bir kültür elde ediyorsunuz. Okul arkadaşlarınıza, hocalarınıza, saygı duyuyor; ailenizdenmiş gibi birbirinize kenetleniyorsunuz. Her şartta birbirinizi desteklemeyi öğreniyorsunuz. Öyle ki, disipline gidilecekse bile bu ceza birlikte alınır Galatasaray'ımızda. Açıkçası Mekteb-i Sultani'de birliği, kardeşliği, güvenmeyi öğreniyorsunuz diyebilirim.

SD — Galatasaray ile ilişkinizi nasıl özetlersiniz? Devre arkadaşlarınızla ne sıklıkla görüşüyor, okulunuzla bağınızı nasıl koruyorsunuz?

CÖ — Galatasaray gibi bir camianın, Mekteb-i Sultani'nin havasını bir kez

soluduğunuzda asla vazgeçemezsiniz. 17 yıl farklı ülkelerde yaşamış, dünyanın birçok yerinde dostlukları olan bir insan olarak hayatımı Tevfik Fikret'in dediği “Kendi gök kubbede, kendim gezginim” gibi özetleyebilirim. Ama konu Galatasaray olunca, koca bir ailenin parçası olduğumu her zaman hissediyorum. Mezuniyetimizin üzerinden 28 yıl geçmiş olsa da en iyi arkadaşlarım, hâlen tatillere birlikte gittiğim kişiler, sanki dün berabermiş gibi oturup saatlerce sohbet edip gülebildiğim insanlar, devre arkadaşlarım. Bu sebeple her ne kadar işim gereği dönem dönem ayrı kalsam da hem okulumla hem devrele hem de bana çok şey katan camiamızla her daim bağımız devam etti ve edecek.

SD — Okul yıllarına dönelim. Galatasaray Üniversitesi'nde okurken kendinize nasıl bir kariyer yolu çizmişsiniz? Mezuniyet sonrası her şey hayal ettiğiniz gibi mi ilerledi?

CÖ — Galatasaray Üniversitesi'nin ilk mezunlarından biri olacaktım, bu beni çok heyecanlandırmıştı. İz bırakmak hayattaki en büyük hedeflerimden biriydi. Ancak kariyer yolumu o yıllarda çok net bir şekilde çizmemiştim. Hatta işletme bölümünü o yıllarda çoğu yaşıtım gibi iş imkânı geniş olduğu için seçmişim. Aklımdan uluslararası bir kariyer planı geçiyordu ama okurken hiçbir şey belli değildi. Mezuniyetimin ardından Sorbonne Panthéon I Üniversitesi'nde İşletme Yüksek Lisans Programı'na (DESS Gestion des Entreprises) katıldım. Bölüm üçüncüsü olarak tamamladım ve o dönemin en popüler mesleklerinden biri olan bankacılık sektöründe kariyerime başladım.

SD — Sonrasında ilaç sektörüne geçtiniz. Bu da tesadüf müydü yoksa tercihti diyebiliyor muyuz?

CÖ — Hem tercih hem de tesadüf diyebilirim. Hedefim, nerede olursam olayım başarılı bir kariyer için yöneticilikte adım adım ilerlemektir. Bankacılık sektörü o dönem yeni mezunlarını üst düzey yöneticiliğe hazırlayan programları çok yoğun uyguluyordu. Bu, bana bir yol gösterdi aslında ve bu nedenle finans sektörüne yöneldim. Ancak 2000'li yılların başında başka bir Türkiye gerçeği ile karşı karşıya kaldık; finansal kriz oldu ve çalışmaya baş-

Cem Öztürk, Sanofi'de üstlendiği profesyonel görevlerinin yanı sıra Türkiye ve pek çok ülkede sosyal sorumluluk çalışmalarına da liderlik ediyor.

Cem Öztürk, 125 devresinden arkadaşlarıyla mezuniyet töreni sonrası... / Lisemiz Müdürlerinden Prof. Dr. Erdoğan Teziç Ağabeyimiz ile...

ladığım banka, yabancı sermayeli bir kuruluş tarafından satın alındı. Tam bu dönemde Sanofi'den bir teklif aldım. Bu işin tesadüf tarafı. İşin bir de tercih tarafı var tabii... İnsan sağlığına hizmet eden bir sektörde çalışmanın içsel tatmini gerçekten çok ayrı olacaktı. Dolayısıyla teklifin uluslararası bir ilaç şirketinden gelmesi ve orada insanların hayatına değer katmak için çalışacağımı bilmek benim için önemliydi.

SD — Siz expat olarak da görev yaptınız. Tecrübeleriniz nelerdi, size profesyonel olarak neler kattı? Gençlere hedef olarak tavsiye ediyor musunuz yurt dışı deneyimini?

CÖ — Farklı uzmanlık alanlarında, farklı kültürlerde çalışmak her bakımdan sizi olgunlaştırıyor ve güçlendiriyor. Bu bağlamda Sanofi de benim için beni bugünlere hazırlayan bir okul oldu. 2002 yılında Sanofi'ye katıldığımdan bu yana şirketin yurt içi ve yurt dışı organizasyonlarında farklı liderlik görevleri üstlendim. Sanofi yetenek yönetiminin en güzel özelliklerinden biri de çalışanlarının gelişimi için risk alıyor olması. Örneğin Türkiye'de bütçe kontrol yöneticiliği yürütürken büyük satın alma operasyonları yürütülen Romanya'ya Finans Direktörü (CFO) olarak atanmam, sonrasında Türkiye'ye 300 kişilik bir satış pazarlama organizasyonunu başına getirilmem bunlara çok iyi birer örnek. Bu atamalar bir risk olarak görülebilir fakat yetenek yönetimi anlamında, çalışanın daha da tecrübe kazanması adına bu tür gelişim fırsatları her zaman olmalı.

2015 yılında daha öncesinde hiç ayak dahi basmadığım Asya bölgesinde Tayland Genel Müdürü oldum. 2016 yılında sorumluluk alanım daha da genişletildi ve Tayland, Malezya, Singapur, Myanmar ve Brunei'nin de dahil olduğu Çoklu Ülke Organizasyonu'nu kurdum. 2018 yılının Kasım ayında ise finansal analist olarak başladığım Sanofi Türkiye'ye Ülke Başkanı olarak döndüm. Sanofi içindeki ilk Türk CFO olduktan sonra ilk Türk Ülke Başkanı olmanın gururunu yaşadım. Şu an ise ülkemizi bir merkez hâline getirdik ve sorumluluğum Türkiye, Orta Doğu ve Afrika bölgelerini kapsıyor. Bugün,

dünyanın dört bir yanındaki 14 ülke ofisinde çalışan, 52 Türk yeteneğimiz bulunuyor. Gençlerimize yurt dışında gerek eğitim gerekse çalışma deneyimini kesinlikle öneriyorum. Farklı kültürlerde, farklı dillerde akan bir hayatın içinde var olmak insanı geliştiren, hayata yaklaşımını müthiş esneten bir deneyim. Özellikle gün geçtikçe globalleşen dünyamızda farklı kültürlerde çalışmış olmanın değeri tartışılmaz.

SD — İş dünyasının genelinde bir anlam sıkıntısı yaşıyor. Sizde ve ekibinizde durumlar nasıl? Özellikle pandemiyle birlikte yaptığınız işin daha bir anlam kazandığını düşünüyor musunuz?

CÖ — Son dönemin pazarlama araştırmaları gösteriyor ki, artık küresel tüketicilerin satın alma kararlarında bir markanın sosyal konulara katılımı etkili oluyor. Gençlerin çoğunluğu kariyer seçimlerinde, çalışmalarıyla topluma fayda yaratan şirketleri seçiyor ve buralarda daha uzun soluklu hizmet veriyorlar. Artık bir "değer" çağındayız. Hayatımızdaki insanlar kadar şirketlerin de değerlerini ve niyetlerini önemsiyoruz. Gençler de gerçekten bu anlamı ve değeri arıyorlar ve biz bu bağlamda şanslı bir sektördeyiz. Onların aradıkları anlam ilaç sektöründe var. Tüm dünyada insanlara daha sağlıklı bir gelecek sunmak için çalışıyor, milyonlarca kişinin yaşamına dokunuyoruz. Aşı örneğini düşünün. Pandemi dönemi, hizmet verdiğimiz sağlık sektörünün önemini altını bir kere daha çizdi. Bütün dünyada sağlığın en önemli öncelik olarak kabul gördüğü bir buçuk iki senelik bir süreç yaşadık, hâlâ da etkilerini yaşamlarımızda güçlü biçimde hissediyoruz. Bu dönemde, insanların sağlığı için hizmet veriyor olmaktan her zamanki gibi büyük bir onur ve gurur duyduk. Bu sorumluluk bilinciyle, pandemi koşullarına rağmen işimizi hiç aksatmadan hatta başarı çizimimizi daha da yükselterek çalışmalarımıza devam ediyoruz. Söz pandemi dönemine gelmişken bir de teşekkür etmek istiyorum. Bu süreçte ülkemizin tüm sağlık çalışanları canla başla, büyük bir fedakarlıkla hizmet verdiler. Onlara gerçekten minnet borçluyuz.

"En güzel anılarım, lise anılarım" diyen Cem Öztürk, en yakın arkadaşlarının lise arkadaşları olmaya devam ettiğini söylüyor.

SD — Dijitalleşme, sürdürülebilirlik, iklim krizi gibi yeni nesil akım ve kavramların ilaç endüstrisine yansması nasıl? Sizce ilaç sektörünün yeni kuşakları, gençleri kendine çekebilecek yeterli vaadi var mı? Nedir?

CÖ — Bana göre ilaç endüstrisinde yer alan tüm kurumsal şirketlerin öncelikli gündem maddelerinden biri, daha yaşanabilir bir dünya için sundukları somut adımlar olmalı. Sürdürülebilirlik artık gençler tarafından giderek daha da sahiplenilen bir kavram. Bu da çok umut verici... Biz Sanofi olarak dünya üzerinde yaşayan tüm insanları, hayatları boyunca karşılına çıkabilecek sağlık sorunlarında desteklemek için çalışıyoruz; bu noktada sürdürülebilirliği tüm iş süreçlerimizin merkezine yerleştiriyoruz. Kısa bir zaman önce, dünyanın en az gelişmiş 40 ülkesinde yaşayan ve sağlık hizmetlerine çok sınırlı erişimi olan 2 milyar insanın temel ilaç ihtiyaçlarını karşılamak adına Sanofi Global Sağlık adında kâr amacı gütmeyen bir organizasyonu hayata geçirdik. Küresel, kurumsal, sosyal sorumluluk taahhütlerini ülkemizde de #dahafazlasımmümkün diyerek büyük bir gayretle sürdürüyoruz. COVID-19 pandemisi ile birlikte uzun yıllara yayılarak gerçekleşeceğini öngördüğümüz dijitalleşme, ilaç sektöründe de çok hızlı biçimde hayata geçti ve artık dijitalleşmeyi bir yenilik gibi değil, bir norm olarak ele almak gerekiyor. Günümüzde dijital, aracsız ve yenilikçi bir hız ekonomisi söz konusu. Hastalar, sağlık görevlileri ile dijital platformlar üzerinden iletişim kurabiliyor. Mobil sağlık uygulamaları her geçen gün yaygınlaşıyor. Bütün bunların, dijital dünyaya doğan ve yaşamlarının her anını teknolojiyle anlamlandıran genç kuşaklar için heyecan verici gelişmeler olduğunu düşünüyorum. İlaç sektörü yapısı gereği çok dinamik ve kendini sürekli yenilemek zorunda olan bir sektör; üstelik odağında insan var. Ar-Ge ve üretim süreçlerine büyük yatırımlar yapılıyor, yetenek yönetimine çok büyük önem veriliyor. Özetle, ilaç sektörü genel olarak gençlerimize hem dinamik ve yenilikçi iş ortamı hem de dünyamıza, toplumumuza ve insanımıza değer katabilecekleri bir kariyer vaat ediyor.

SD — Deneyimli bir lider olarak şirketinize profesyonel seçerken nelere dikkat ediyorsunuz, adaylarda ne arıyorsunuz?

CÖ — Gittikçe dijitalleşen bir dünyadayız ve buna bağlı olarak hızlı bir değişim yaşıyoruz. Günümüzde başarılı profesyonellerin sahip olması gereken en önemli nosyon bu hızlı değişimi yönetebilme, hıza ayak uydurabilme becerisidir. İdeal adaylar, günümüzde görülen hızlı, karmaşık ve zorlu değişimleri yönetebilecek esneklik ve yetenekte, baskı altında hızlı ve doğru kararlar alabilen, sonuç odaklı ve çok boyutlu düşünce yapısına sahip kişiler olarak öne çıkıyor.

Diğer taraftan, çeşitlilik çok önemli. Farklı kültür ve temellerden gelen insanları kucaklayan bir liderliği çok önemsiyorum. Gücümüzü çeşitlilikten almak, sürdürülebilir bir ekonomi için cinsiyet eşitliğinin iş yaşamına katkısına inanmak ve inandıklarımızı uygulamalarımıza yansıtacak çok önemli. Benim çalıştığım şirkette yönetim kurulumuzda %100 cinsiyet eşitliğini ya-

alamış durumdayız. Bu meseleye bu kadar inanınca, elbette birlikte çalışacağımız insanların da bu hassasiyete sahip olmasını bekliyorum. Bunun dışında; değerleri, hedefleri bizimkilerle örtüşen, şirketimizin hedefleri doğrultusunda hizmet etme arzusunda insanlar karşımıza çıktığında dil, din, ırk ayrımı yapmadan tamamen çeşitliliği gözeterek bir seçim yaptığımızı söyleyebilirim.

SD — Peki özellikle lisemizden yeni mezun olup, üniversiteye henüz başlamış kardeşlerimize neler tavsiye edersiniz?

CÖ — Eğitimlerini yurt içi ve yurt dışı stajlarla desteklesinler. Böylelikle çalışacakları alanları tanıyıp daha bilinçli bir şekilde tercihlerini yapabilirler. Bunun yanı sıra herhangi bir konuda meraklarını giderecek kadar araştırma yapmaya, okumaya vakit ayırsınlar. Ama en önemlisi öğrenciliğin doğasından çok da uzaklaşmasınlar, arkadaşlarıyla doya doya eğlenmeyi ihmal etmesinler.

SD — Sanofi özellikle pandemi döneminde küreselde ve yerelde virüse karşı çare arayışında, aşı ve diğer alanlarda neler yaptı?

CÖ — Pandemi döneminde var olan ilaçlarımızın COVID-19 üzerindeki etkilerini araştırmaya devam ederken, GSK iş birliğinde yürüttüğümüz aşı çalışmalarında global Faz 3 klinik çalışmaları başlattık. Faz 3 çalışmalarının olumlu sonuçlanması hâlinde, aşı adayının 2021'in son çeyreğinde onaylanması bekleniyor. Temmuz 2021'de ise Sanofi, dünyanın ilk mRNA Aşılari Mükemmellik Merkezi'ni kurdu. Merkez, pandemi ve ötesinde, karşılanmamış aşı ihtiyacının yüksek olduğu hastalıklarla mücadelede rutin kullanıma kadar, mRNA aşılarının geliştirilmesine odaklanıyor. Burada, Translate Bio iş birliğiyle geliştirdiğimiz mRNA aşı çalışmalarımız hızlandırılacak ve bunun yanı sıra 2025 yılına kadar klinik araştırmaları başlamış en az altı aşı adayının geliştirilmesi planlanıyor.

Sanofi, iki COVID-19 aşı adayını geliştirmenin yanı sıra, küresel aşı tedariğini desteklemek ve pandemiyle mücadeleye yardımcı olmak için üç farklı COVID-19 aşısı için üretim kapasitesi ve uzmanlığından yararlanılan tek şirket konumunda. Sanofi olarak diğer aşı üreticilerine üretim desteği veriyoruz. Eylül ayından itibaren Moderna'nın COVID-19 aşısını üretmeye başladık. Yine BioNTech firmasına ise 125 milyon doz üretim desteği sağlıyoruz. Johnson & Johnson'ın COVID-19 aşısının üretimi içinse ayda yaklaşık 12 milyon doz üretim desteği sağlıyoruz.

Sanofi Türkiye olarak COVID-19 mücadelesinde Lüleburgaz fabrikamızda ve Tuzla Dağıtım Merkezi'nde üretim ve dağıtım operasyonlarımızı kesintisiz sürdürerek hastaların ürettiğimiz ilaçlara kesintisiz erişimlerini sağlamaya devam ediyoruz. Bununla birlikte çalışanlarımız için motivasyon sağlayacak kapsamlı bir destek programını başarıyla hayata geçirdik.

Mektepli Olimpik Ruhlar

Yüzyıllar, bin yıllar evvel elindeki demiri olabildiğince uzağa fırlatmaya çalışan Yunanlı, hâlihazırda dünya disk fırlatma rekortmeninin öncüsü olduğundan bihaberdi. Metrenin, saniyenin varlığından habersiz koşucu, ses duvarı katili Usain Bolt'u hayal bile edemezdi belki ama olimpiyat ruhu, gerçek sporun temellerinin atıldığı olimpiyatlar hep oldu ve olmaya da devam ediyor.

Sporu, spor olarak yapacaksın, kazanmanın şerefıyla yetineceksin hatta kazanmasan bile “katıldım” diye övüneceksin. Olimpiyatların yüceliği, tam da aşağıda yazdığı gibi değil mi aslında?

“Bir işi, çıkar beklemeden yapmanın büyüklüğü.”

Çıkarsız yarışma heyecanını, kardeşçe buluşma sevinciyle kaynaştıran duygu bahçesi olan olimpiyatlar, birbirinin dilinden anlamayan gençlerin “sporca” konuşarak anlaşabildiği bir sevgi açık oturumu olmaya devam etmektedir.

Konu spor, olimpiyatlar olunca, ilim/irfan, aynı zamanda spor yuvası olan Galatasaray Lisesi'nden ve o yuvadan yetişen olimpik ruhlardan bahsetmemek olmaz. Minderi rakiplerine dar eden Seyfi Cenap, çivili ayakkabıların efendisi Rauf Hasağası, lakabıyla müsemma Aslan Nihat, havuzların kralı Orel Oral, yolu Galatasaray Lisesi'nden geçmiş olimpik ruhların sadece birkaçıdır. İki bölümden oluşacak bu dizi, Mektepli olimpik sporcuları anmak ve hayatta olanları da onurlandırmak gayesi taşımaktadır.

Meşrutiyet Kaplı Selim Sırrı Tarcan

Dünyanın en büyük spor organizasyonuna, bu topraklardan yetişen sporcuları da dâhil etmek için çok büyük çaba gösteren, Selim Sırrı Bey'le açalım mevzuunu.

Selim Sırrı, Mekteb-i Sultani'nin görkemli kapısından içeri 1882 yılında girdi. Jimnastiğe, yakın arkadaşı Rıza Tefvik (Bölükbaşı) tavsiyesiyle meyletti. Spora merhaba dediği günleri, jimnastikhaneyi ve feyz aldığı Faik Bey'le (Üstünidman) ilgili duygularını bize şöyle hatırlatır Selim Sırrı:

“Bir sabah erkenden bir Rum mübaşir bizi ikişer ikişer dizdi. Yürüyüş yaptırarak, zemini kum döşeli, tavandan ipler sallanan bir yere götürdü. Burası Mektebin jimnastikhanesiydi. Karşımızda güler yüzlü, tatlı bakışlı, sevimli, yakışıklı bir adam vardı. Hepimiz tavanda sallanan iplere, sırtlara, trapezlere, hayretle bakıyorduk. Muallim sordu: ‘Burası nedir, biliyor musunuz?’ Hiçbirimiz cevap veremedik, böyle bir yere ilk defa geliyorduk. Kendisi söyledi: ‘Burası jimnastikhanedir. Burada koşacaksınız, sıçrayacaksınız, bu iplere tırmanacaksınız. Trapezleri göstererek, şunlardan da sallanacaksınız, uğraşa uğraşa benim gibi kuvvetli olacaksınız.’ dedi. İplerden birine tırmandı. Trapezin üzerine çıktı, sallandı sallandı, birden vücudunu arkaya attı. Sonra halkalarda takla attı, iki ayaküstü düştü. Karşımıza geçti, komut vererek, bize kol/bacak hareketleri yaptırdı.” (Selim Sırrı, 1922. Terbiye ve Oyun: İdman Âleminde 40 Sene (2), sayfa 29.)

Selim Sırrı Tarcan

Selim Sırrı'nın jimnastikle mesaisi, Mektebin Cadde-i Kebir'e bakan büyük kapısından içeriye girildiğinde solda kalan “Taş Bina”da başlar. Sonra adı “Şato”ya dönecek olan bina 1871 yılında, dönemin jimnastik hocalarının gayretleriyle dört başı mamur spor salonuna dönüştürülmüş ve salonun sinesinde, “sağlam kafa sağlam vücutta bulunur” mottosuna uygun sporcular filizlenmiştir.

Selim Sırrı, hocası Faik Bey'e (Üstünidman-GSL 11) olan minnetini şöyle anlatır:

“Bana jimnastik hevesini veren ilk hocam Faik Bey hakkındaki değerlendirmemi buraya yazmak ve bu büyük adama karşı şükran borcumun bir kısmını olsun iade etmek isterim. Şimdi saç/sakalı ağarmış, vücudu biraz yıpranmış olan bu ‘Şeyh-ül İdman’ hiç şüphe yok ki, memleketin en necip ailelerinden birinin evladıdır. Benim kafamda düşündüğüm ve gözümün önüne getirdiğim hâli, geniş omuzları, ince beli, düzgün ve gelişmiş adaleleri çok mükemmeldi.

Faik Bey için kalbimde sönmek bilmeyen bir sevgi bulunmaktadır. Aziz vatanda hiçbir fert, Faik Bey kadar jimnastiği sevmemiş, onun kadar hayatını ayırmamıştır. Başka memleketlerde bu gibi adamların heykeli yaparlar. Bizde ise heyhat!” (Selim Sırrı, 1922. Terbiye ve Oyun: İdman Âleminde 40 Sene (3), sayfa 46.)

Selim Sırrı Olimpiyat Komitesi üyesi olarak 1908-1930 yılları arasında ülkemizi temsil etmiştir. 1908-1922 yılları arasında genel sekreterlik, 1922-27 yılları arasında, seçimle gelerek Milli Olimpiyat Komitesi başkanlığı yapmıştır.

1906'da kolağası (ön yüzbaşı) olan, Meşrutiyet sonrasında da sırmalı kordonlarla sarmalanıp, bembeyaz bir at üzerinde sokak sokak dolaşım halka hürriyeti telkin edecek olan Selim Sırrı'nın hayatı 1907 yılında, modern olimpiyatların banisi kabul edilen Coubertin'le kesişir. Baron de Coubertin'in başkente gelmek, spor aşığı bir Türk ile tanışmak istemesinin sebebi, henüz Milletlerarası Olimpiyat Cemiyeti'ne girmemiş olan devletleri de aralarında görmektir. Coubertin'i Selim Sırrı'yla buluşturan, ortak arkadaşları Mekteb-i Sultani Fransızca öğretmeni Fransız M. Juery olur

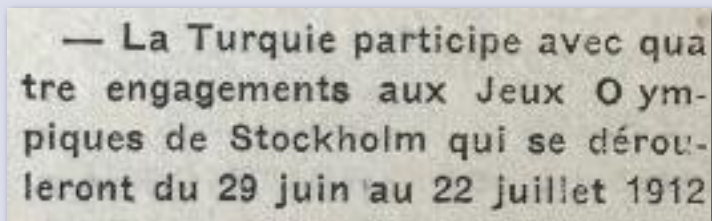
Tokatlıyan Otel

Coubertin ve Selim Sırrı Beyoğlu Tokatlıyan Otel'i'nin vitrininde buluştular. Otelin podyumuna yıllar sonra Hamdullah Suphi Tanrıöver, Atatürk'ün doktoru Rasim Ferit Atalay, Mithat Cemal Kutaylar da çıkacaktır. Tokatlıyan Otel'i'nin arsası “Üç Horan” Ermeni Kilisesi Vakfı'nın malıydı. Otel yapılmadan önce kilise vakfına gelir getirmesi için 1884 yılında bu parselde afili bir tiyatro binası inşa edilmişse de tiyatroyun ömrü sadece sekiz yıl sürmüştü ve bir yangın neticesinde kül olmuştu. 1897 yılında açılan Tokatlıyan Otel, Coubertin-Selim Sırrı buluşmasına, inşasından on sene sonra ev sahipliği yaptı. İki ünlü spor adamının bu ünlü mekânda görüşmeleri, modern olimpiyatların bu coğrafyaya nüfus etmesinin ilk adımıydı şüphesiz.

1907 yılının istibdat dönemi şartları Milli Olimpiyat Komitesi'nin kurulmasına izin vermez belki ama tam bir sene sonra ilan edilecek Meşrutiyet'in getireceği özgürlükler rüzgârı Cemiyetler Kanunu'nun çıkmasının önündeki duvarı yerle bir eder. Yasal engellerin kalkmasıyla beraber 1909 yılında Milli Olimpiyat Komitesi kurulur ve Osmanlı Olimpiyat Cemiyeti, Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nin 15 Aralık 1909 günü Budapeşte'de yapılan toplantısında Selim Sırrı Bey tarafından temsil edilir.

1912 Stockholm Olimpiyatları

Osmanlı Olimpiyat Cemiyeti, 1912 Stockholm Olimpiyatları'na katılma kararı aldı. Ancak devrin hükümeti, bir elin parmaklarını geçmeyen spor kulüpleri, Harbiye ve Bahriye Nezaretleri organizasyona maddi ve manevi olarak ilgisiz kalınca, masraflarını kendi ceplerinden karşılayan iki Ermeni asıllı sporcu Vahram Papazyan, Mıgırdıç Mıgıryan ve iki yöneticiyle Stockholm'un yolunu tuttuk.

Stamboul gazetesesi, 30 Mayıs 1912 tarihli kupür

1924 Paris Olimpiyatları

1916 Berlin Olimpiyatları Dünya Harbi nedeniyle yapılmadı. 1920 Olimpiyat Oyunları'na da Osmanlı Devleti davet edilmedi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra önemle ele alınan konulardan biri de spor oldu. Bu tarihlerde vücut bulan ve Türk sporunun ilk örgütü olan “Türkiye İdman Cemiyetleri İttifakı” ülkede sporun ciddi biçimde organize edilmesi konusunda uğraş verdi. İşte bu örgütün durumu, Bakanlar Kurulunun 16 Ocak 1923 günü yaptığı toplantıda ele alındı. Ali Sami (Yen) tarafından örgüt adına sunulan dilekçe üzerinde görüşmelerde bulunan Cumhurbaşkanı Gazi Mustafa Kemal başkanlığındaki Bakanlar Kurulu, 170 sayılı kararla, adı geçen örgütü, “Türk gençliğinin terakki ve tealisine hadim ve kaydı menfaatten tamamen azade olduğu ve her memlekette idman cemiyetlerinin bu surette telakki edilerek her türlü himayeye mazhar buldukları cihetle” kaydıyla kamu yararına dernek kabul etti. Bu tarihi kararla Türkiye'de devlet, ilk kez spora ve sporcuya yardım eli uzatmış oluyordu ki bu önemli bir olaydı Türk sporunda. Türk sporunun iki büyük örgütünün, Türkiye İdman Cemiyetleri İttifakı ile Türkiye Milli Olimpiyat Cemiyeti'nde iki Mektepli Olimpik Ruh vardı artık.

İttifak Başkanı Ali Sami Bey (GSL 38) ile Cemiyet Genel Sekreteri ve Uluslararası Olimpiyat Komitesinin Türkiye temsilcisi Selim Sırrı Beyler (GSL 26) uzun görüşmelerden sonra Türkiye'nin 1924 Paris Olimpiyatları'na katılması gerektiği hususunda tam bir fikir birliğine vardılar. Memur, asker ve öğrenci olan sporcular için ilgili kurumlarından izinler alındı. Yurt dışından futbol için Billy Hunter, güreş için Paul Peter, atletler için de Amerika'dan Tobin angaje edildi ve en önemlisi, bu işler için hükümetten tahsisat sağlandı. Türkiye Paris Olimpiyatları'nda 11 futbolcu, 4 atlet, 1 eskrimci, 5 güreşçi ve 1 halterci toplam 22 sporcuyla temsil edildi. Kafilenin başkanlığını Ali Sami Bey, yardımcılığını da Şeyh-ül Muharririn Burhan Bey (Felek) yaptı. Bu yirmi iki sporcudan onu, Mekteb-i Sultani menşelidir ve yedisi yarışmalara katılmıştır.

Futbol: Nihat-Ali-Mehmet-Alaattin-Kemal Rifat (oynamadı)
Atletizm: Rauf-Unvan-Mazhar (yarışmadı)-Süleyman (yarışmadı)
Güreş: Seyfi Cenap

1924 Olimpiyatları Futbol milli takımımız.

Sağdaki mutluluk pozu Paris Olimpiyatları'ndan birkaç sene önce, Mektebin arka bahçesinde verildi.

12x8 çerçevenin içinden üç olimpik Mektepli ruh fırladı ve Paris'te piste çıktılar. Gülerken pek göremeyeceğiniz ama bu kare uğruna prensiplerinden vazgeçen, resmin ortasında koyu renk şortuyla duran Adil (Giray) Türkiye elemelerinde, şanssız bir bayrak değişimi sonrası Olimpiyatlara katılma hakkını yitirdi ve sonrasında atletizmi bıraktı.

Rauf (Hasağası-GSL 50)

Sağ başta, vücudunu sekize benzetmeye çalışan kendileridir. Deli Fuat Paşa Ailesi'nden olurlar. Memleketin yetiştirdiği en kabiliyetli sürat koşucularındandı Rauf. Şıpsevdi tabiatı spor hayatının uzun sürmesini engelledi. Avrupai stilini seyretmek için İttihat Spor sahasında özel seyircisi oldu. 100 metrede 11.6'lık Türkiye rekorunu, 1923 yılında arka arkaya iki kez devirip 11.2'ye çekti. Toprak sahada düz ayakkabılarıyla elde ettiği bu dereceler, Olimpik Mekteplinin ancak özel yetenekleriyle anlatılabilir.

Paris Olimpiyatları açılış töreni (4 Mayıs 1924)

Mazhar (Resmor-GSL 51)

Eli kalbinin üzerinde duran sporcu Mazhar'ın ta kendisi. Üç adım ve uzun atlamanın piri, yaman ciritçi, kırık renkli camlara usta elleriyle hayat vermiş vitray sanatçısı. Bu CV'sine, mücadele edeceği dallar Olimpiyat Komitesine zamanında bildirilmediği için "1924 Olimpiyatları derecesi"ni ekleyemedi maalesef Mazhar. Resmor, Paris'te "Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okulu"nu bitirdikten sonra 1933 yılında vatanına döndü.

Unvan (Tayfuroğlu-GSL 49)

Solda, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, kalıbı bozulmamış fesıyla poz veren Baba Tahir'in yanında duruyor ünlü sprinter. 400 metre rekorunu, 1922'de iki kez tarihe gömen Unvan, aynı yıl diski herkesten en uzağa attı. Genç Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk göz ağrısı Paris Olimpiyatları'nın açılış töreninde bayrağı o taşıdı.

1924 Olimpiyatları Futbol milli takımımız

Bu millî takım, Türk futbolunda ilk ciddi eğitimden geçen ekiptir. Kafilede olup da görüntüde olmayan Kemal Rıfat abimize de selam olsun. İskoç antrenör Hunter'in tedarisinden o da geçti ama on birde kendisine yer bulamadı maalesef... Takımın medarı iftiharını Aslan Nihat'tır (GSL 53) 1910 yılında daha sekiz yaşındayken dâhil olduğu Galatasaray Ailesi'nde kros yaptı, yüksek atladı, futbol oynadı. İlkokul ikide, Ahmet Robenson'un düzenlediği atletizm müsabakalarında atlama birinciliği elde ederek, zikr-i cemile layık görüldü. Bu atlet komple GS 3. takımına yükseldiği yıl Mekteb-i Bahriye'ye geçti. 1936 yılına kadar süren futbol hayatında lakabına yakışır mücadele etmekten hiç çekinmedi.

Fotoğrafta, dönemin en ünlü iki forveti Bekir ve Alaattin'i iki yanına almış Ali (Gençay-GSL 54) ilk millî maçına çıkmanın heyecanı içerisinde görünüyor. Foto karttan pek de belli olmayan, yassılama adaleli kalın bacakları vardı. Çoban Mehmet'in kolunu bukecek derecede de

kuvvetliydi bilekleri. Sınıf arkadaşları, Ali'nin bir hat ustası derecesinde güzel yazısı olduğunu anlatırlardı. Oynadığı yılların, tartışmasız, en iyi sol bekiydi. Akranlarının meşin topu cami avlularından öteye götüremedikleri günlerde o, GS 3. takımında sol hafa yerleşti ve sonrasında basamakları hızla çıkıp, fena olmayan bir sayıda (9) millî formayı giydi. Oturanların sağ başında görüyoruz Leblebi Mehmet'i... Diğer baştaki İsmet gibi o da dalmış gitmiş uzaklara. Çek sol beki maç içerisinde nasıl katlayacağını düşünüyordur muhtemelen. Kısa boylu, naif yapılı, zayıf bünyeli Mehmet, Mektebin büyük/küçük tüm teneffüslerinde, ayağında top, duvarın karşısına geçip, okulun boyasını eskite eskite yaptığı vuruşlarla, tekniğini geliştirdi, büyüdü ve kelimenin tam anlamıyla, ceza alanı canavarına dönüştü. Bu 'minik canavarın leblebi lakabının üzerine yapışması, GS 1. takım idmanlarından birinde oldu. (Salla) Mehmet Nazif öfkelenerek, "Bak şunun yaptığına, leblebi kadar çocuğu buldu, saha kenarına attı." diye bağırınca adı "Leblebi Mehmet" olarak kaldı. Bu on birin yıldızlarından Alaattin Baydar da kısa bir süre de olsa Mekteb-i Sultani'nin havasını koklamıştır.

Seyfi Cenap Berksoy

Seyfi Cenap (Berksoy-55) genç Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk güreşçilerindendi. 1903 doğumlu Seyfi Cenap, minder üzerindeki ilk derslerini Mektebin Fransızca öğretmenlerinden M. Juery'den aldı. Muslih, Kazım ve Rıfat bu derslerde kendisine eşlik eden arkadaşlarıydı.

1918 yılında Haliç İdman Kulübü'nde mayo giymeye başladı. 1924 Paris Olimpiyatları, 1927 Budapeşte Dünya Güreş Şampiyonası'na katıldı. Melbourne Olimpiyatları'nda alınan kötü sonuçlardan sonra Vehbi Emre istifa edince, ondan boşalan Güreş Federasyonu Başkanlığı koltuğuna oturdu. Uluslararası hakem ve yönetici olarak Türk güreşine hizmetleri oldu.

Berlin Üniversitesi Edebiyat Fakültesi mezunu, romancı, hikâyeleri, fıkraları, röportajları ilgiyle okunan, toplumcu ve gerçekçi bir görüşle yazılarını kaleme alan Suat Derviş Hanım'la kısa süren bir izdivacı da oldu Seyfi Cenap'ın. 1974 yılının Kasım ayında, gözleri bir daha açılmamacasına kapandı. Belki tesadüf, belki hayatın cilvesi bilinmez, Seyfi Cenap Berksoy'un deniz yolculuklarında sıkça kullandığı Tırhan vapuru, ünlü güreşçinin ölümünden birkaç gün sonra emekliye ayrıldı.

Atletlerimiz ilk turda elendiler, ilk maçlarında yenilen futbol takımı, galibiyet alamayan güreşçilerimiz, bisikletleri zamanında gümrüğe gelmeyip yarışamayan bisikletçilerimiz gibi, onlar da tahmin edildiği gibi başarılı olamadılar. Selim Sırrı Bey, bulunduğumuz seviyeyi Başvekil İsmet Paşa'ya sunduğu teşekkür mektubunda dile getirmişti zati ve mektubunu şöyle bitirmişti:

“Otuz kadar gencin, Amerika, İngiltere, İsveç, Finlandiya gibi, sporu millî ilke mahiyetine getiren memleketlerin efradının elinden birincilik almak ne bu sene ne dört sene sonra (1928 Amsterdam Olimpiyatları) imkânsızdır.”

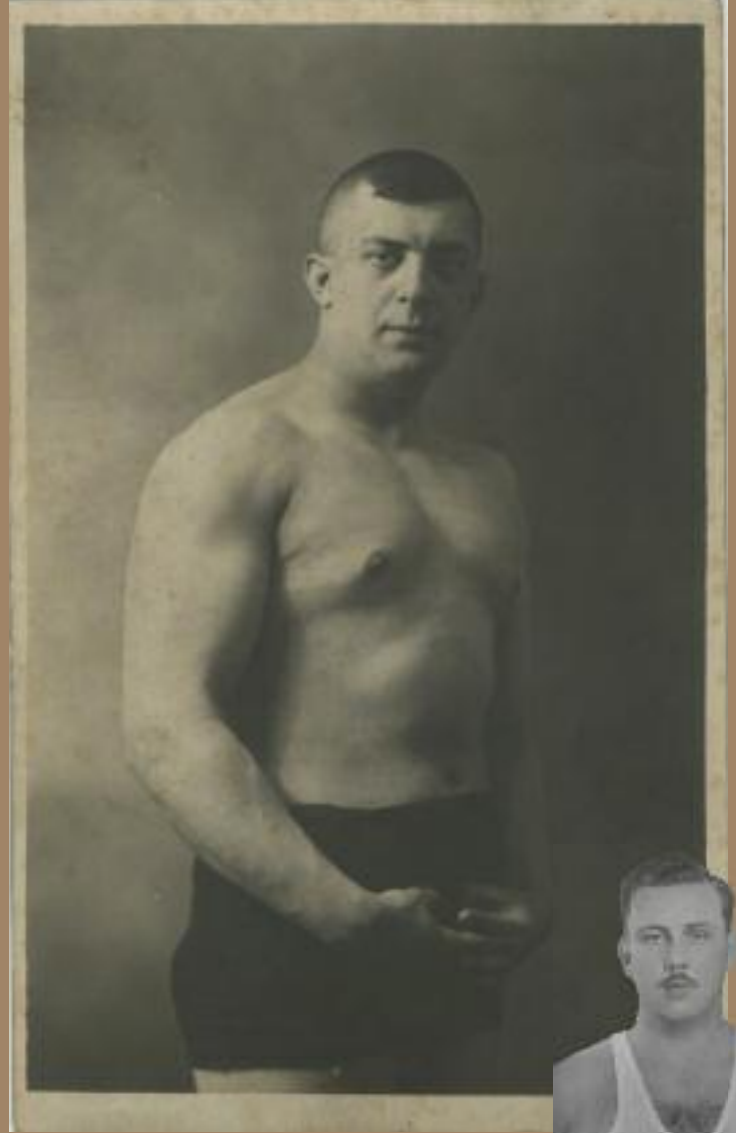
1924 Olimpiyatları'ndan geriye, güzel bir anı tortusu kalmıştır, anlatılası... Amerikan Kano Millî takımının sporcusu Bill Havens, altın madalyanın favorisi olduğu hâlde eşinin doğum tarihiyle çakıştığı için takımdan affını ister ve olimpiyata katılmaz. 1 Ağustos 1924 tarihinde oğlu Frank dünyaya gelir. Bill Havens 28 yıl boyunca kararının doğru olup olmadığını düşünür...

Seneler sonra Bill, 1952 Helsinki Olimpiyatı sırasında bir telgraf alır: “Sevgili babam, 1924'te beni beklediğin için teşekkür ederim. Senin o gün kazanman gereken altın madalya ile eve dönüyorum...”

Frank, 10.000 metre kano yarışında birinci olmuştur. Eh! Ne diyelim... Böyle hayırlı evlat dostlar başına.

Olimpiyatları yalnızca bir dizi spor müsabakası olmaktan çıkartan ve yüzyıllardan bu yana devam eden ruhu yaratan hikâyelerin sahiplerine saygı ve olimpiyat ateşinin hiç sönmemesi temennisizle efendim;

Sağlıcakla...

ÜSTTE: Seyfi Cenap Berksoy
SAĞDA: Türkiye'nin en büyük spor salonuna ismi verilen, 1989 yılında TMOK Başkanı olan Galatasaray Lisesi mezunu: Sinan Erdem

Üner Teoman

1948 Londra Olimpiyatları'na katılan en genç kadın sporcumuz olan Üner Teoman Galatasaraylı bir atlet olmasının yanında, aynı zamanda mektebimizin eski müdürlerinden ve kulübümüzün eski futbolcularından Ali Teoman'ın (GSL 57) kızı ve müzisyen Mehmet Teoman'ın (GSL 96) ise ablası. Üner Teoman, her ne kadar eleme serisinde yaşadığı şanssızlıkla yarışı bitirememiş olsa da, Türkiye'nin olimpiyatlarda atletizm dalındaki ilk kadın temsilcisi oldu.

Galatasaray Müzesi (Beyoğlu Eski Postane)

Galatasaray Müzesi, Galatasaray üst kimliğinin bileşenleri olan kurumların ortak mirasının simgesidir. Bünyesinde Galatasaray Spor Kulübü, Galatasaray Lisesi, Galatasaray Üniversitesi ve diğer Galatasaray kuruluşlarının tarihi arşivi, modern müzecilik yöntemlerine göre tutulan envanter, bakım ve restorasyon birimi bulunmakta, koruma ve sergileme işlevi görmektedir. Koleksiyonunun bir bölümü de her yıl yenilenen ödünç eser izniyle Galatasaray Stadyum Müzesi'nde sergilenmektedir.

1. Müze sahibi olmak Galatasaray eğitiminin en eski geleneğidir.

Dr. Semih Çelik'in 10 Ekim 2019 günü, İstanbul Araştırmaları Enstitüsü'nde, ANAMED ve Koç Üniversitesi iş birliğinde düzenlenen konuşması "İstanbul'da Unutulmuş Bir Müze: Galatasaray Mektebi-i Tıbbiyesi Doğa Tarihi Müzesi (1835-1850)" başlığını taşıyordu. Avusturya arşivlerinden Galatasaray tarihine önemli katkı yapan bulguları makale olarak da yayımlandı. Şimdiye kadar bilebildiğimiz, söz konusu müzenin Mektebi Sultani'nin 1868'deki kuruluşunda, III. Napoléon'un Sultan Abdülaziz'e hediyesi olarak kurulduğuydu. Dr. Semih Çelik'in araştırması sayesinde müzenin kuruluş tarihi 33 yıl geriye gitti. Bunun önemi Türkiye'nin müzecilik tarihinin de değişmesi. Kaynaklar Osmanlı'daki ilk müzeyi 1846 yılında Ahmet Fethi Paşa'nın o güne kadar saray deposu olarak kullanılan Aya İrini'deki Mecmaı Âsârı Atika sergilemesi olarak gösterirken, unutulmuş bu müzenin ilk sanılan örnekten on altı yıl önce Galata Sarayı'nda kurulduğu anlaşıldı. Peki bu nasıl bir müzeydi ve neler içeriyordu? Çelik'in gösterdikleri özetle şöyle:

- 1837 yılında Skalak adlı bir bahçıvan botanik bahçesi kurulmak üzere o dönemde Tıbbiye-i Şahane olarak kullanılmakta olan Galata Sarayı'nda istihdam ediliyor. Mekteplilerin "sera" olarak bildiği yerdeki ilk cemekean ebniye yapımı da plan üzerinde görülüyor. Bu plan Galata Sarayı'nın kadim tarihindeki otacılık ve eczahane yapılaşmasına da ışık tutuyor.
- 1839 yılında müze tabiri yerine kullanılan numunehane için ahcar-ı made-niyat dolapları alınıyor. Aynı yıl Viyana'dan mineral örnekleri ve Fransadan 1500 parça sipariş ediliyor.
- 1840 yılında Fransadan 23 cilt kitap getiriliyor.
- 1841 yılında toprak kap, kilit, toprak alımı ve Hırvat bahçıvan ve işçilerin istihdamı kayıtlı.
- 1843 yılında dokuz cilt sözlük, biyoloji ve kimya kitapları alınıyor. Siyam ikizi gibi gariplikler, nadide doğa olayları, anatomi örnekleri ve ameliyathane artıkları sergileniyor.
- 1844 yılında Botanik Bahçesi Direktörlüğü'ne atanan Alman eczacı Friedrich Wilhelm Noë tarafından oluşturulan zooloji koleksiyonuyla numunehanenin "müzehane" niteliği artıyor.
- 1845 yılında müzenin katalogu St. Petersburg Müzesi'ne gönderiliyor.
- 1846 yılında Mısır hıdivi tarafından Galatasaray Tıbbiyesi'nin kuruluşundan itibaren hocalık yapan Aleksandros Karatodori Paşa'ya doldurulmuş hayvan koleksiyonu hediye ediliyor. Aynı yıl Anadolu'ya numune toplama seferi düzenleniyor ve bir hoca ile üç öğrenci bir yandan aşılama yaparken bir yandan da İran sınırı tespiti sırasında araziden malzeme topluyor. Bu uygulama iki yıl sürüyor.
- 1848 yılında Galatasaray Tıbbiyesi Hastanesi Müdürü Dr. Sigmund Spitzer Viyana'dan müze için yeni malzeme talep ediyor. Aynı yıl mektebin geçirdiği yangın ilk müzenin sonunu getiriyor. İlk müzenin Galatasaray Tıbbiyesi'nde kurulduğuna dair bilimsel bir kaynak daha var. Feza Günergün 1848 yangınından kalanları yazmış. Yangından altı gün önce bir koleksiyonunun

orman hayvanları koleksiyonunun satılmayan iki yüz bitki türü ve yedi sandık böcek örneğinin de müzeye alınması kaybı büyütür.

Bu başlangıç sonrasında Doğa Tarihi Müzesi tıbbiyede yeniden kurulmuşsa da Mektebi Sultani yapılanmasında da aynının sürdürülmesi şu sebeplere bağlanmalı:

- Dönem itibarıyla müzeli koleksiyonların politik hediyeleşme nesnesi olması.
- İtalya, Fransa ve Osmanlı hekimleri arasında kurulan bilgi paylaşım ağı.
- Osmanlı'da bilimsel bilgi üretiminde Avrupalı politikaların benimsenmesi.
- Nadide objelerin ekonomik değer kazanması.
- Sultan Abdülaziz'in Abdülmecit'in devamı olarak bilimle ilişkisini sürdürmesi.
- Dönemin nazır ve sadrazamlarından Keçecizade Fuad Paşa'nın Galatasaray Tıbbiyesi mezunu olması. 1869 yılında Müzei Hümayun'u kuran Sadrazam Ali Paşa'nın ve dönemin Maarif Nazırı Saffet Paşa'nın Mektebi Sultani'nin kurucuları olması. Nitekim Mektebi Sultani'ye Doğa Tarihi Müzesi müdürü olarak atanan Edward Goold 1869 yılında Müzei Hümayun müdürlüğüne de getirmişti.

Bu durum ortaya çıktıktan sonra yapılması gereken Galatasaray Lisesi'nin halen Biyoloji Laboratuvarı'nda bulunan Doğa Tarihi Müzesi kalıntılarının menşeyini saptamaktır. Dr. Semih Çelik'in bu çalışma için davet edilmesi çok anlamlı olurdu. Çünkü o bu ilk müze girişiminin temelinde oldukça güncel bir konunun yattığını düşünüyor: Küresel iklim değişiminin doğurduğu sonuçlara yönelik ilk önlemler. Bu konuşmadan birkaç ay sonra liseye tarihçi bir akademisyenin müdür olarak atanması da büyük bir şans. Konuyu duyar duymaz ilgilendi ve genç meslektaşıyla tanışmak istedi; lakin pandemi birçoğu gibi bu süreci de engelledi. Vahdetin Engin'in görevden ayrılmasıyla da unutulmuş müze yeniden unutuldu.

Tamamen unutulmasın diye buraya yazalım: Memleketin ilk müzesi 1835'te Galatasaray Tıbbiyesi'nde açılmıştır.

2. Galatasaray müzeciliği bir eğitim işlevi olarak sürdürmüştür.

1868'te Mektebi Sultani açılırken de bir müzesi vardı. Bir araştırma konusu da budur. Emperyal sıfatı ve Fransızca eğitim veren bir devlet kurumu olarak tasarlanması üzerine Fransa İmparatoru III. Napolyon'un mektebe bir Doğa Tarihi Müzesi armağan ettiği hatta bir mamut kalıntısı bile sergilendiği birçok kaynaktan yazılı olmasına rağmen kanıtları ortaya çıkmamış, içeriği tam bilinmemektedir. Oysa iki imparator arasındaki hediyeleşmenin kaydı en azından aynı imparatorun Paris'te kurduğu ve halen yaşayan Doğa Tarihi Müzesi arşivinde bulunuyor olsa gerekir. Malum, bizdeki kayıtlar ve müze varlıkları 1907 yangınında yok olmuştur.

Galatasaray müzeolojisi bu yangınla da bitmez. Müze dönemin prestijli eğitim kurumlarının vazgeçilmez unsuru olarak Tefik Fikret'in ideal mektep tasarımında da yerini bulur. Nitekim halen korunmakta olan jeoloji ve biyolojiye dair kalıntıların büyük kısmı 1909'da kurulan müzeye aittir. Yani 19'uncu yüzyılın son çeyreğinde Galatasaray'dan yetişen ve gerek Osmanlı gerekse cumhuriyet aydınlanmasında katkısı tartışılmaz olan nesillerin tamamı içinde müze içeren bir okuldan yetişmiştir.

Okul içinde bir müze olmasının işlevi sadece ders içeriklerine katkı yapan bir laboratuvar olmaktan ibaret değildir. Müze ayrı bir mekandır. Ayrı bir davranış adabı vardır. Eğitsel yöntemi farklıdır. Bilginin ve öğrenmenin derinliğine işaret ederken biriktirme ve korumanın değerini yani bugün eksikliğini en çok duyduklarımızı hissettirir. Tıpkı Haldun Taner'in dediği gibi: "Bu ne büyük şanstır. İlkokul son sınıftasınız. Yaşınız, on-on bir. Henüz ezbercilikten kurtulamamışsınız. Bir tarih hocası düşünün ki, size isim ve tarih belletmek yerine tarihi canlı bir şekilde öğretiyor. Eski Eserler Müzesi'ne götürüyor, İslam Eserleri Müzesi'ne götürüyor, Topkapı Müzesi'ne götürüyor. Yavuz Sultan Selim'in İran seferini Şah İsmail'in altın tahtından başlatıyor. Elinizde not defteri, not almayı öğreniyorsunuz."

II. Abdülhamit döneminden başlayarak 1970'lere kadar Galatasaray'ın binası ve bahçesi kamu ve özel sektörün kongre, sergi ve fuar alanı olarak da kullanılmıştır. 1917'deki Kızılay ve Kızılhaç ortak sergisi ve 1934'deki İş Bankası'nın onuncu yıl sergisi ayrı ayrı ele alınmaya değer, ikonik etkinliklerdir ve birer kurum dışı etkinlik olarak nitelendirilemeyecek kadar Galatasaraylı katkısı vardır. Ek olarak salonlarını yerli mallar ve sanayi sergilerine de açmıştır. Yani devletin okulu öğrenim dışı eğitimsel etkinliklere hep açık olmuştur. Lise aynı zamanda 1916-1951 yılları arasında ilk modern sanat sergilerinin de düzenlendiği yerdir. Başlangıçtaki hamisi bizzat Halife Abdülmecit Efendi'dir ve kuruma olan şükranını otoportresiyile kendi yaptığı kurucu babası Abdülaziz'in portresini armağan ederek göstermiştir. Galatasaray Müzesi'ndeki bu iki eser bugün sadece Türkiye'de değil, tüm dünyadaki sanat müzelerinin sahip olmak isteyeceği değerdedir. Farklı müzeler kurmuş, yeniden yapılandırmış ve mektep alışkanlığını kamuya teşmil etmiş Galatasaraylılar bir başka yazının konusu olsun.

3. Galatasaray Müzesi ortak bir bellek yaratma refleksidir.

Müze sahibi olmanın değerine vâkıf öğrenciler yetiştiren bir kurum kendi mezunları tarafından yönetildiğinde ne olur? Sorunun yanıtı Galatasaray tarihinde saklıdır. Pek saklı da sayılmaz, aşikârdır. Herkesçe bilindiği gibi Galatasaray Spor Kulübü'nün kuruluşundaki statüsü 1905 yılında lise öğrencilerinin gayri-resmi bir futbol kulüpleşmesidir. Nitekim kurucu başkanı daha ilk yıllardaki resmileşme sürecinde genel kurula şöyle demiştir: "Galatasaray Kulübü, münhasıran, Galatasaray Lisesi'nin kulübü olmalıdır, ki bilahare, Avrupa'nın büyük üniversiteleri gibi, kendi futbol takımına da sahip olacaktır. Bu doğrultuda kulübün aktif üyeleri, mümkün olduğunca bu lisenin öğrencileri olmalıdır ve başlıca amaç takımın bu müesseseye ait olduğunu resmen kabul ettirmek olmalıdır. Oyun sahası ve oyuncuların soyunma odası hariç, kulübümüzün lise dışında lokal olarak kullanılabilecek hiçbir toplanma yeri olmamalıdır. Zira, maalesef memleketimizde genellikle böyle kulüpler asıl amaçlarından uzaklaşıp, tembel, işsiz, sarhoş, şaşkın veya kumarbazların biraraya geldiği bir yer haline dönüşmektedirler. Tümünüle askerî bir disiplin ve ciddiyete yönelmemiz ve mümkün olan bir zamanda, sadece hatıra eşyalarımızı saklamak için bile olsa, ve bir şekilde kulübümüzü merkezileştirmek için lise içinde küçük bir lokal edinmemiz gerekmektedir." Bu cümleler o zamanlarda ancak müzeciliğin genlerine işlediği nesiller tarafından kurulabilir.

Diğer yandan okul okuldur. Aynı dönemde diğer okullarda kurulan spor kulüplerinin kısa ömürlü olup sadece Galatasaray'ın varlığını sürdürmesi kurucunun ilk dönemdeki fikirlerinin hilafında, mektep dışında yapılanmasıyla olmuş, ikinci yönetim merkezi olan Kalamış'taki Beau Rivage yalısına taşınması branşlaşmayı da beraberinde getirmiştir. Örneğin deniz sporları tarihimiz yazıldıkça bu alandaki duayenlerin tamamına yakınının Galatasaraylı olduğu ortaya çıkacaktır. Beau Rivage doğuştan bir müze niteliğindedir. Ali Sami Yen'in deniz antikalılarıyla dekore ettiği bina, kulübün ilk on yıldaki tüm belge ve ödülleri sergiler. Bahriye Nazırı Cemal Paşa gördüklerinden etkilenip lokalin bir denizcilik müzesi işlevi kazanması için savaşın ortasında (1915) tahsisat çıkartır. Devlet ilk kez özel müze kurulmasına destek olmuştur.

Mütareke döneminin ilk işgal hareketi kamu ve özel binalara el konmasıdır. Beau Rivage'ın da aynı kaderi paylaşıcağını öngören Ali Sami Yen kulüp hatıraları ve Galatasaray Denizcilik Müzesi koleksiyonunu talandan

korumak için çare aramaktadır. İstiladan kurtulan yegane bina İngiliz ve Fransızlar arasındaki rekabetten faydalanarak Fransızca eğitimi sürdüren Mektebi Sultani'dir. Ne var ki mektebi zorlukla ayakta tutmaya taşıyan müdür Salih Arif Bey'i ikna etmekte zorlanır. Altı ay süren ikna süreci sonunda kulübün hamisi konumundaki müdür ikna olur ve iki yönetici arasında imzalanan sözleşmeyle Galatasaray'ın hazinesi doksan yılı aşkın süre boyunca çıkmayacağı lise binasına taşınır. Ali Sami Yen 1938'de Bebek lokali açılışındaki konuşmasında o günleri şöyle anacaktır: "Kulübümüzün, ismini taşıdığı sevgili mektebimizle olan maddi ve manevi alakasının güzel bir nişanesi şeklinde gittikçe büyüyen ve zenginleşen müzemiz, irfan ocağımızın ihtimamkâr ve müşfik ellerine verilmiş oldu." Artık ismi Galatasaray Müzesi'dir. Deniz eskileri de dahil olmak üzere kulübün kazanımları ve Mektebi Sultani'nin kuruluş dönemine dair belge ve hatıralarla öğrenciler, öğretmenler ve mezunların sıra dışı başarılarının nişaneleri burada toplanmaya devam eder. Galatasaray halen bir bütün olarak görülmektedir.

Beau Rivage kulübün yönetim kurulu salonu

1920'lerin sonunda Galatasaray Müzesi

Cumhuriyetin maarif planlamasında kamu okullarında müzeye alan açılması diye bir düzenleme olmadığından, ilk yıllarda her bakanlık müfettişi ziyareti müzeye ayrılan yerle ilgili sorun çıkartmıştır. Bir derslik olması gereken mekanın farklı bir amaçla kullanılmasını hoş görenler olduğu gibi, ivedilikle boşaltılmasını isteyen müfettişler de olagelmıştır. Bu tehlikeye karşı Galatasaray ortak aklı devreye girmiş, teftiş öncesi müzenin yeri değiştirilerek tehdit bertaraf edilmiştir. Bugün Abdurrahman Şeref'in adını taşıyan salon, Tevfik Fikret Salonu'yla arasındaki bağlantı iptal edilerek müze haline getirilmiş mekan yetersiz kalınca şimdiki öğretmenler odasına taşınmıştır. Soruna noktayı zarif bir yöntemle Atatürk koymuştur. Cumhurbaşkanlığı antetli mektup eşliğinde gönderdiği imzalı iki fotoğrafıyla ilgili notta "Uygun bulursanız, birini müzenize koyarsınız." demiştir. 1930'daki ilk ziyaretinde Galatasaray Müzesi'ni överken yanında Hasan Ali Yücel'in de olması, müzenin kitabına uydurulması için de bir şans doğurur. 1915'te Bahriye Nazırı'nın yaptığı teklifin bir

benzeri 1940'ların başında bu kez Milli Maarif Vekili'nden gelir: "Tahsisat çıkartılıp müze binası inşa edilmesi."

4. Galatasaray hiçbir zaman müzesinden vazgeçmemiş, kurumsal ayrışma konusu yapmamıştır.

Kampus içinde müzeye özel bir bina tahsisatı çıkmasından sonra taahhüt ve tahsisat bütçeleri ancak istimlak ve karakol binası yıkımına yettiğinden proje yarım kaldı. Yine de lisenin girişi bugünkü durumuna geldi ve müze girişimi sayesinde okulun ön bahçesine bakan karakol nezarethanesi yıkılmış, kampus bütünlüğü sağlanmış oldu. Prof. Dr. Kemal Ahmet Aruğ'un çizdiği proje 1968 yılındaki 100. yıl kutlamaları sırasında devreye alındı. Bahçede inşa edilen binaya taşınan müze, 1972 yılında ziyarete açıldı. Kulübün 1927 tarihli tüzüğünden beri bir kulüp üyesinin Galatasaray Müzesi müdürlüğüne atanması öngörülmüştü. Müzenin açılışında Ziyad Ebüzziya şöyle bir vizyon dile getiriyordu: "... Bugün dünyada bilinen ilk tescilli spor müzesi Fransa'da, Paris'tedir (1922). Halbuki Galatasaray, 1910'larda müzesini kurmuş ve resmen tescil edilmiştir. Dünyada ilk spor müzesi bizimidir; ama bugün bunu halktan gelip gören gayet azdır. Şimdi madem ki mektebin, Beyoğlu caddesi yayalara açıldı, bizim müzeyi bir kat daha yerin altına yani yandaki sokağa kapı açılacak şekilde indirmeye çalışıyorum. Onu indirirsek bugünkü müzenin bodrum katı, Galatasaraylı sanatkarlar yani resim heykel sanat müzesi, Galatasaraylılar sanat müzesi, bugünkü spor müzesi olduğu katı da, Galatasaray Kültür Merkezi

Postane binası protokolü (2003)

haline getirmek için düşüncem var. Bunu tahakkuk ettirebilirsek, ufaklık bir hizmet daha etmiş olacağım, bizim camiaya. Sırasıyla Evliyazade Mahmut Feridun, Suphi Neşet, Selahattin Fevzi, İhsan İpeççi, Alaettin Şahinbaş, İhsan Belor, Abdi İpeççi, Recep Ogan, Emir Erer, Ferruhzat Turaç, Haluk San, Vefa Semenderoğlu, İzzeddin Çalışlar ve Ali Oraloğlu bu görevde bulundu ve bütün resmi yazışmalarda Galatasaray Müzesi ismi korundu.

5. Beyoğlu Postanesi yatırımı Galatasaray Müzesi için yapılmıştır.

2003 yılında Galatasaray Spor Kulübü Ulaştırma Bakanlığı ile bir protokol imzalayarak, tarihi Beyoğlu Postanesi'ni Galatasaray Müzesi olarak kullanma şartıyla devraldı. Kulübün tadilata başlayamaması ve tahsis şartlarını yerine getirememesi nedeniyle 1 Ocak 2005 tarihinde Galatasaray Üniversitesi ile PTT Genel Müdürlüğü arasında imzalanan yeni protokol sözleşmesiyle aynı kullanım hakkı 25 yıl (+10 yıl) süreyle Galatasaray Üniversitesi'ne tahsis edildi. İnan Kıraç tarafından finanse edilerek Sinan Gemin'e yaptırılan statik yenileme ve restorasyon sonrasında 6 Aralık 2009 tarihinde Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi (GÜKSM) adı verilen binada hizmete giren Galatasaray Müzesi, okul ve kulübün ortak tarihini yeni adresinde sürdürmeye başladı. Tarihi Beyoğlu postane binasının İnan Kıraç'ın girişimiyle restore edilerek üst kullanım hakkının Galatasaray Üniversitesi'ne geçmesiyle, Galatasaray Müzesi doksan yıl sonra mektep dışına çıkmış oldu. Faaliyetleri Candan Erçetin başkanlığındaki müze kurulu tarafından planlandı ve iki katının kalıcı, bir katının süreli sergiler için vermesi öngörüldü. Müze müdürlüğüne de ilk kez konunun profesyoneli olan bir yönetici, Münevver Eminoğlu getirildi. Açılıştaki müze ve Bir Numaralı Galatasaraylı: Ali Sami Yen sergilerinin küratörlüğünü ben yaptım. Müze kısmının tasarımını Timuçin Unan, serginin tasarımını Eray Makal yaptı.

2013'e kadar İki Kıta İki Yaka ve Çifte Kavrulmuş sergileri ve yan etkinlikleri düzenlendikten sonra Galatasaray Lisesi'ndeki eski müze binasında depolanmış olan malzemenin tümü postane binasına taşınmaya başlandı. Bu süreçte Galatasaray Üniversitesi, Galatasaray Lisesi ve Galatasaray Spor Kulübü yetkilileri iş birliği yaparak 2014 başında envanter prosedürlerini uygulamaya başladı. Müzenin Kültür Bakanlığı nezdinde resmiyet kazanması için raporlamalar yapıldıysa da eser koruma standartları oluşturulmadığından bu girişim ötelendi ve GÜKSM adı korundu. Müze müdürlüğüne Çağlar Şavkay atandı.

Galatasaray'ın eğitim kurumları, sivil toplum örgütlenmeleri, spor kulübü ve taraftarları arasındaki dinamik ve girift ilişki yeniden yapılan Galatasaray Müzesi'nde de korundu ve farklı aidiyetler müze programına yansıtıldı. Galatasaray Müzesi, Galatasaray üst kimliğinin bileşenleri olan kurumların ortak mirasının simgesi olmayı sürdürürken tüm Galatasaray kuruluşlarının tarihi arşivini tasnif ederek korumanın yanında, araştırmacılara hizmet vermeye de başladı. Bir bakıma Ziyad Ebüzziya'nın hayali gerçekleşmişti.

6 Kasım 1943

6. Müzeler açtıkları sergiler, yaptıkları etkinlikler ve şubeleriyle büyür.

Galatasaray Müzesi malzemelerinin uluslararası kabul görmüş müzeler standardında arşivlenebilmesi amacıyla alanında uzman bir firmanın profesyonel desteği alınarak arşiv yazılım sisteminin uygulamaya geçmesiyle kadrosunu ve işlevini artırdı. Galatasaray Müze Prosedürleri ilkeleri doğrultusunda arşiv sistemindeki tüm belge, bilgi ve görseller dijital ortama aktarıldı ve sürdürülebilir kılındı. Envanterin uluslararası müze standartlarına uygun koşullarda saklanması için müze dostlarının bağışlarıyla arşiv saklama dolapları ve sarf malzemeleri satın alındı, teknik ekipman teradik edildi. Herhangi bir hizmet bütçesi olmamasına karşın Galatasaraylıların eli hep müzelerinin üstünde oldu ve ihtiyaçlar gönüllülük esasıyla karşılandı. Bina ve çalışanlarla ilgili yönetmelikler İş Güvenliği Yönetmeliği'ne uygun hale getirildi. Eski üyeler ve sporcularla sözlü tarih çalışmaları, Galatasaray kurumlarınınca üretilen içeriklerin envantere katılması, eski dildeki belge ve yayınların transkripti, logo tasarımı, kadroya iki uzman restoratör katılması gibi gelişmeler yaşandı.

Pandemi başlangıcına kadar süreli sergilere ağırlık veren Galatasaray Müzesi tarihinde ilk kez dışarı açılarak Galatasaray'ı kamuoyuyla buluşturan etkinlikler de yaptı. Örneğin Galatasaray'ın kurucu kadrosundan Pavle ve Milo Bakiç'in ailesinin daveti ve T.C. Büyükelçiliği'nin organizasyonu ile Karadağ Cumhuriyeti'ne yapılan ziyaret ülke medyasının büyük ilgisini çekti. Okudukları ilkökula Galatasaray plaketi çakıldı. Elde edilen yeni bilgiler müze arşivine kazandırıldı.

Nebil Özgentürk'ün Efsane Aslanlar adlı 13 bölümlük belgesel dizisinin hazırlık ve içerik çalışmalarına katkı sağlandı ve görsel malzeme temin edildi. Arşivdeki 16 ve 35 mm. film makaraları dijitize edilerek Galatasaray Lisesi 100. Yıl Kutlama Filmi ve 1928 yılında çekilmiş Kilyos yaz kampı görüntüleri gün ışığına çıkarıldı.

Fethi İsfendiyaroğlu arşivinin bir kısmının satın alınarak Şehir Üniversitesi arşivindeki kısmının ise dijital kopyası envantere kazandırıldı. Turgay Şeren'in vefatı sonrası ailesi aracılığıyla edini arşivi tasnif edildi ve envantere alındı.

Galatasaray Lisesi kütüphanesinde saklanan Ziyad Ebüzziya arşivi düzenlenerek dijital ortama aktarıldı ve 2015 yılında İstiklal Caddesi ve Galatasaray Lisesi parmaklıklarında Bu Mektebin Çocukları açık hava sergisi açıldı. Bu enstalasyon GSK Kalamış Tesisleri, Galatasaray İlkokulu ve Ali Sami Yen Spor Kompleksi'ne de taşındı. 2016'da daha geniş içerikli Çanakkale'deki Galatasaraylılar sergisi açıldı. Galatasaray Lisesi öğrencileri tarafından hazırlan Ernest Mamboury biyografik sergisine katkıda bulunuldu. Koç Üniversitesi'nde yürütülen proje kapsamında Ayetullah Emin'in Kara Kedi dergisi (1914-1920) ve "Portraying The Sultan: Sultan Abdülaziz's Portrait at the Galatasaray Museum" başlıklı tez çalışmalarına birincil katkı sağlandı.

Galatasaray Lisesi'nin 150. kuruluş yılı kutlamaları süresince 2017-2019 arasında müzenin ekibi ve fiziksel olanakları tüm etkinliklerin hazırlık ve uygulama aşamalarına aktif olarak katıldı. Enis Rıza Sakızlı ve Mesut Tufan tarafından hazırlanan ve otuz bini aşkın izlenmeye erişen Zamanın Tanığı Olmak belgeseline her tür katkıda bulunuldu.

Galatasaray Lisesi yönetimi ve öğrencilerinin Uluslararası Buluşmalar adı altında düzenlediği Fraktal Sanat Sergisi 8-11 Mart 2018 tarihleri arasında müzede gerçekleşti. 2018 yılında Çanakkale Savaşlarında Galatasaraylılar sergisi düzenlendi ve iki ayda 4649 kişi tarafından ziyaret edildi. Aynı yıl Sarı Kırmızı İz Birakanlar sergisi de 3653 ziyaretçi çekti.

Pera Müzesi'nde düzenlenen Mektep Meydan Galatasaray sergisinde katılan günümüz sanatçıları ilham kaynağı olarak müze arşivini tercih etti. 13 Eylül 2018-23 Şubat 2019 tarihlerinde İstanbul Araştırmaları Enstitüsü'nde düzenlenen Batıya Açılan Pencere: Galatasaray Lisesi'nin 150 Yılı sergisi ve kataloğu için müze arşivi kullanıldı.

İstanbul Fransız Kültür Merkezi'nde 20 Eylül-4 Ekim 2018 tarihleri arasında düzenlenen Galatasaray Lisesi: 150 Yıllık Bir Kültür Ortaklığı sergisindeki malzemelerin büyük çoğunluğu müze tarafından sağlandı.

Atatürk'ün 80. ölüm yıl dönümünde müzenin giriş katında Türk ve Dünya Basımında 10 Kasım 1938 sergisi düzenlendi. 2019 yılında farklı koleksiyonlarla desteklenen müze arşivi Galatasaray İzcileri sergisine hayat verdi.

Galatasaray Eğitim Vakfı tarafından yayımlanan Mektep-i Sultanî-Galatasaray Lisesi - Kuruluş (Prof. Dr. Vahdettin Engin), Mektep-i Sultanî 50. Yıl (Abdurrahman Şeref, Mehmed Ziya İhsan [Sungu], Cemil), Mektep-i Sultanî 100. Yıl (Yazarlar: Muhittin Sandıkçoğlu, Feruhzat Turaç, Vefa Semenderoğlu), Galata Sarayı Tarihi (Fethi İ. İsfendiyaroğlu), 150. Yılında Mektep - L'Ecole (İzzeddin Çalışlar), Tefik Fikret, Galatasaray ve Aydınlanma (Hıfzı Topuz), Ulu Çınar Galatasaray (Kolektif) adlı kitapların hazırlanmasında da müze arşivi ve çalışanları her türlü katkıda bulundu.

2018 başında Galatasaray Stadyum Müzesi projesinin gerçekleşmesi için Galatasaray Müzesi'nde depolanmış malzemeden yararlanıldı ve tüm koleksiyon her yıl yinelenen yazılı anlaşmaya bağlı olarak Galatasaray Müzesi envanterinden ödünç alındı. Proje kapsamında 768 kupa, 142 rozet, 175 flama, 113 obje, plaket, belge ve şilt, 45 fotoğraf olmak üzere toplam 1.243 adet obje ve belge tutanakla Galatasaray Spor Kulübü Derneği genel sekreterliğine teslim edildi. Bu içerik 2020'den beri sanal müze uygulaması olarak da kullanılmaktadır. Galatasaray Stadyum Müzesi'nin duvarında şu yazar: "GSÜ Kültür Sanat Merkezi'nin sergileme dışında kalan koleksiyonunun bir kısmı 2018'de burada sergilenmeye başlandı. Galatasaray müzelerinin yönetimi spor kulübü tarafından atanmakta, lise ve kulübün ortak malı olan envanter Galatasaray Üniversitesi himayesinde bulunmaktadır."

Halen müze envanterinde 3.671 adet kupa, 251 adet madalya ve berat, 1.002 adet muhtelif plaket, 378 adet rozet, 946 adet flama, 98 albüm içerisinde 7206 adet fotoğraf, 3.845 adet muhtelif fotoğraf, 785 adet çerçeveli fotoğraf, 583 kitap, 743 dergi, bini aşkın muhtelif obje ve beş bini aşkın orijinal belge ve doküman bulunuyor ve bağışlarla bu rakamlar artıyor. Galatasaray kurumlarına dair olanların yanı sıra Türk spor tarihine ışık tutan yayınların (İdman, Spor Alemi, Donanma Mecmuası vb.) koleksiyonları ve nadir kitaplar da spor tarihi araştırmacıları için başvuru kütüphanesi niteliğinde.

Bora Ayanoğlu, Timur Selçuk, Fikret Kızılok... Ya da benim madlenlerim...

Genç Bir Galatasaraylıya Dokunan Galatasaraylılar

Yazıda geçen olaylar 1976-1977 eğitim yılında, ben dokuzuncu sınıftayken başladı, yani yaklaşık 45 sene önce. Sekizinci sınıf bitmiş; ortaokuldaki fen ve sosyal dersleri parçalara ayrılmış; fizik, kimya biyoloji; edebiyat, tarih, coğrafya diye. Fransızca iyice ağırlaşmış; Guy de Maupassant'ın Contes de la Bécasse başlıklı öykü kitabını okuyoruz derslerde Sosyalist Partisi üyesi bir Fransızdan. Adı Daniel Bermond'du. Siyah deri ceket giyen bir arkadaşımıza "tu es un fasciste" demişti bir derste. Başka bir arkadaşımıza ise bütünleme sınavında II. Dünya Savaşı'nda Naziler tarafından işgal edilen Fransa'daki direniş örgütü, ilk harfi büyük yazılan Résistance'ı sormuştu. Bir başka derste, politik yelpazedeki yerini anlatmak için doğrudan kırmızı renk yerine, kelime haznemizi zenginleştirmek amacıyla "carmin" sözcüğünü tercih etmişti.

Matematik dersine giren M. Granier'nin ise İkinci Dünya Savaşı'nda bir süre Nazi toplama kamplarında kaldığı söylenirdi. Doğruluğundan emin olmasak da Granier'nin niçin toplama kampında kalmış olabileceğini merak ederdik. Bir Yahudi mi, yoksa direnişçi olduğundan mıydı acaba? Biraz kaçık, biraz dâhi, o eski püskü ceketinin cebinde taşıdığı bir iple kara tahtada tebeşirle bir çırpıda daire çizebilen kırmızı burunlu tatlı bir matematikçiymiş Granier.

Fizik ve kimya derslerine M. Langlet girerdi. Genç olmasına rağmen saçları dökülmüş biriydi M. Langlet. "Autrement dit" demeyi de çok severdi. Bir derste saymıştım, tam 21 kez "autrement dit" demişti. Biyolojiye ise üniversite mezunu olmayan biri, M. Galan gelirdi. Kitap filan yoktu. Sürekli anlatır dururdu. Arada bir de tahtaya bazı hücrelerin dikey kesitten nasıl görüldüğünü gösteren basit şemalar çizirdi. Seveni hiç yoktu, çünkü haber vermeden sınav yapardı. Her ders bir yürek çırpıntısı. Sınıfa girer girmez öylesine büyük bir şehvetle "préparez vos feuilles" derdi ki, hazırlıksız yakaladığı öğrencilerin çaresiz surat ifadelerini görmekten özel bir haz aldığını düşünürdük. Bu habersiz sınavların birinde sinir hücresi nöronun yatay olarak nasıl görüldüğünü çizmemizi istemişti kağıtlarımıza. Bütün sınıf dökülmüştü o sınavda.

Vesselam oldukça zorlu bir sınıftı dokuz. Tüm bu zorluk yetmezmiş gibi yabancı dil dersinde, zorlu bir dil, Almancayı seçmiştim. Almanca sayesinde Fransızcadaki "le" ve "la"dan oluşan iki "article" in bir nimet olduğunu anlamıştım. Çünkü Almancada "der", "die", "das"; tam üç tane article vardı. Bu yetmezmiş gibi bazı kelimeler, ismin belirli hallerinde biraz daha farklı yazılırlardı.

Belki de Almanca dersinde öğrenmiş olduğum Der Bahnhof, yani tren istasyonu kelimesinin esrarından olmalı, Rose Mari adlı bir şarkı dolanmıştı dilime. Bora Ayanoğlu söylüyordu o şarkıyı. Sıra dışı ve hafif hüznünlü sözleri, yalın ve iç burkan enstrümanlarıyla Rose Mari birden bire zihnimden düşmez olmuştu. Şarkıda "Bahnhof" dışında Almanca bir sözcük daha geçiyordu: Liebe, yani hitap anlamında sevgili kelimesi. Şarkıdaki bütün hüznünlü

kelimeleri tek başına eriten bir güneş gibiydi "liebe".

"...Bir gariplik çöker vay, bir gariplik çöker vay. Vay, vay, vay. Oturmuşum Bahnhof'ta, gelir geçer trenler. O tren benim vay, bu tren benim vay. Say, say, say. Sanki gelirmiş Kars'tan, sanki gelirmiş Van'dan, sanki gelirmiş İstanbul'dan. Benim gönlüm sende liebe, benim gönlüm sende liebe, Rose, Rose, Rose, Rose, Rose Mari. Yakar sevdan beni, bir de vatan hasreti, dar gelir bana Almanya."

Bora Ayanoğlu'nun Mektepli olduğunu biliyor değilim o zamanlar. Sonraları öğrendim bunu. Ve Rose Mari'nin gönlümdeki yeri dolayısıyla çok mutlu etti bu minik bilgi beni. Hemen şunu da söylemek isterim; yıllar, yıllar sonra bu mutluluğumun hâlen devam ediyor olmasından da ayrıca çok mutluyum. Zira Bora Ayanoğlu'nun Rose Mari'si, benim "Madeleine de Proust"umdur hayatta. Zaten yazıyı da Rose Mari'yi tesadüf eseri YouTube'da bulup yeniden dinlememden sonra, anılar sökülüp gelince hafızamdan yazmaya başladım. Tıpkı Marcel Proust'un Kayıp Zamanın İzinde'sinin yazarın ıhlamur çayına bandırdığı madlen kekinin kokusunun onu yıllar öncesine götürmesiyle başladığı gibi.

Dokuzuncu sınıfta Bora Ayanoğlu'nun ardından, bir başka Mektepli, bir başka Mektepli olduğunu bildiğim bir başka Mektepli daha dokunda bana. Nereden bulmuştuk hatırlamıyorum. Timur Selçuk'un ODTÜ'de verdiği konserin bir kaseti geçmişti elimize. Sınıfta bir teypte dinledik bu konser kasetini birkaç kişi. İspanyol Meyhanesi, Ayrılanlar İçin, Beyaz Güvercin gibi parçalarından dolayı zaten bilir ve severdik Timur Selçuk'u. Ama bu kez farklı bir Timur Selçuk çıkmıştı karşımıza. İsyankâr ve devrimci bir Timur Selçuk. Büyülenmiştik. Sesi, piyanosu, enerjisi ve kararlılığı çarpmıştı bizi. Bir de dizeleri.

"Bir elinde kitapları, türkülerıyla geldiler. Dalga dalga aydınlık, dalga dalga aydınlık oldular. Yürüdüler karanlığın, karanlığın üstüne. Meydanları zapt ettiler, meydanları zapt ettiler yine. Beyazıt'ta şehit düşen, silkinip kalktı kabrinden. Ve elinde bir güneş gibi taşıyıp yarasını, yıktı şahmeranın mağarasını. Daha gün, o gün değil. Derlenip dürülmesin bayraklar. Uzaktan duyduğunuz çakalların ulumasıdır. Safları sıklaştırın, safları sıklaştırın çocuklar."

KEK'e, yani uzun yazılışıyla Kültür Edebiyat Kolu'na da dokuzuncu sınıfta başladım. İlk sömestir Ernest Hemingway'in Çanlar Kimin İçin Çalıyor ki-

tabından hareketle İspanya İç Savaşı'nı incelemiştik altı-yedi kişilik bir ekiple. İkinci sömestir ise Honoré de Balzac'ın kitapları eşliğinde Fransız İhtilali'ni. Her ekip üyesi Balzac'ın bir kitabını okuyacak ve bunu ekiple paylaşacaktı. Benim payıma Tours Papazı adlı, Milli Eğitim Bakanlığı klasiklerinden basılmış bir kitabı düşmüştü Balzac'ın. 1940'ların Türkçesiyle çevrilmiş olan bu kitaptan tam bir edebi zevk almasam da, Balzac'ın Fransız İhtilali üzerinden henüz yüzünü yeni göstermeye başlamış olan modernizmle hesaplaşma girişimi oldukça heyecanlıydı.

Şimdi düşünüyorum da, henüz 15 yaşında olan bir çocuk için ne kadar büyük adımlarmış bunlar. Belki de bu nedenledir mektebe ilişkin hatıralarımın en temelde iki kategoriye ayrılması ve ikinci kategorinin dokuzuncu sınıfla başlaması. O hatıralar bir tarafta toyluk ve naiflik, bir tarafta ise yepyeni olan bir hayati yaşamak için duyulan inanılmaz iştahla doludur.

Sonra bitti mektep. Hayli olaylı ve karışık yıllardan sonra 1983'e attım kapağı. 1976-1977'nin Granier'leri, Bermond'ları çok uzakta kalmıştı artık. Siyasal tarih, siyaset sosyolojisi, siyaset bilimi, siyasal düşünce tarihi gibi dersleri veren üniversite hocaları almıştı onların yerini. 12 Eylül'ün hüznü yeni yeni uzaklaşmaya başlamıştı ufkumdan. Bir sevgilim vardı, mektep de dâhil benzer yollardan geçtiğimiz. 1983'ün yazında, başka bir gelecek uzanmaya başladı önümde. Başka formlarda olsa da, hayattan ve gelecekte yine umutluyum...

İşte o yazın başında dinledim Fikret Kızılok'un Zaman Zaman'ını. Enstrüman seçimleri, müzikalitesi, gönülden koştugu aşıkâr olan basit ve yalın sözleriyle sıra dışı bir çalışmaydı Zaman Zaman. Fikret Kızılok için bir Rönesans'tı. Çocukluğumuzdaki Anadolu folk parçaları üzerinden bildiğimiz Fikret Kızılok Zaman Zaman'la yeniden doğmuş gibiydi. Başka bir zamana yelken açmıştı. Biliyorum karşılaştırmak çok doğru değil, ama Pink Floyd'un Dark Side Of The Moon'u gibi, kuvvetli sallayınca bile içinden hiç-bir parçanın düşmediği, parçaların birbirlerine sıkıca sarıldığı güçlü bir albümdü Zaman Zaman. (Aradan bunca zaman geçmesine karşın Zaman Zaman bu gücünü hâlâ koruyor. Hâlâ ayakta, hâlâ zinde.)

Çocukluğumda Fikret Kızılok'un Mektepli olduğunu biliyor değilim, zaten mektebin ne olduğunu da bilmediğim gibi. Şu an tam emin değilim, ama Kızılok'un 1983'te Mektepli olduğunu biliyordum galiba. 1990'larda ise Mektepli olduğunu kesinlikle biliyordum.

Zaman Zaman albümünün çıkmasının üzerinden 10-11 yıl geçmişti. Doksanların ilk yarısında Bahariye'de oturuyorum, iş yerim ise Teşvikiye'de.

Sabahları yürüyerek Kadıköy'e iniyorum, oradan da vapurla Beşiktaş'a geçiyorum. Ardından dolmuş (eski tarz dolmuştan söz ediyorum tabii, minibussten değil) veya yürüyerek Teşvikiye'ye çıkıyorum. Dönüşte de benzer bir yolculuk. Söylemeye bile gerek yok, bu yolculukları en keyifli kılan unsur Kadıköy-Beşiktaş ve Beşiktaş-Kadıköy vapurları. Yaz kış şehir hatları vapurlarının ön güvertesinde oturuyorum. Hava, insanlar, İstanbul, kitap sayfaları, sigara dumanı, her şey püfür püfür.

İşte bu vapur yolculuklarımda görmeye başladım Fikret Kızılok'u ön güvertede. Bana öyle gelirdi ki, biraz bohem giyinişinden, biraz da "hadi canım o değildir" duygusundan olsa gerek, çoğu insan onu tanııyordu. Ve yine bana öyle gelirdi ki, o da zaten kim olduğunun bilinmesini istemezdi, isimsiz bir kahraman gibi gelip geçerdi bir kıydan diğerine.

Bir sevgilisi vardı, kendinden oldukça genç. Yuvarlakça yüzü, simsiyah saçları, kapüşonlu kabanı ve iki parmağı arasında sigara tutuşuyla hâlâ akımda. Fikret Kızılok da koyu kahverengi kapüşonlu bir parka giyerdi kış vakitlerinde, önu de çoğu zaman açık olurdu. O ve sevgilisi, iki kişilik ortak dünyalarında yaşarlardı Kadıköy'le Beşiktaş arasında süren bu yolculuklarda. Çay ve sigara içerek konuşturlardı. Fikret Kızılok ayakta olurdu genellikle, kız ise otururdu.

Nedendir bilmiyorum, o kadar sık rastlamama rağmen bir kere bile olsun gidip konuşmadım kendisiyle. Birkaç kez niyet ettimse de vazgeçtim bundan. Eminim ki, kendimi tanıtsam ve "Ben de Mektepliyim" desem, gözlerindeki ifade değişirdi. Ama bir türlü yapamadım bunu. Her seferinde uzaktan izledim onu kitap okurken verdiğim molalarda. Aynı mekândan benden önceki zamanlarda geçmiş bir hakikat yolcusunu izler gibi.

Fakat yanına gitmesem de, konuşmasam da ağabeyimdi o benim. Bunu sadece Fikret Kızılok dönem ve yaş olarak benden büyük olduğu için söylüyor değilim. Çünkü Mektepte altı, yedi ve sekizinci sınıflardayken, sadece ve sadece yaşça ve fizikçe bizden büyük oldukları için korunması gereken biz küçüklerine şiddet uygulayan, topumuzu ve sahamızı elimizden alan, yemekte bizlere verilen portakallarımıza el koyarak bize parayla satmaya çalışan büyük Mekteplileri ağabey olarak görmemiştik. Bizim için hasbelkader Galatasaray'da bulunan lümpen insanlardı bunlar, ciddiye almazdık.

Dediğim gibi Fikret Kızılok benim hep ağabeyim olagelmisti hayatı boyunca. Onu, ağabeyimmişçesine sevdim hep. Çünkü her ne kadar kendi bilmesine de bunu, üzerimde emeği vardı. Hayatımın birçok döneminde dokundu bana. Çocukken, gençken, otuzlu yıllarımın başlarında...

Bunu demekle aynı şeyin Bora Ayanoglu ve Timur Selçuk için de geçerli olduğunu da söylemiş oluyorum aslında. O ikisi de ben dokuzdayken kuvvetli bir şekilde dokundular bana. Bana kendi usullerince ağabeylik yaptılar, yıldızların ve göklerin altında yol gösterdiler bana, yoldaşım oldular.

Ne yazık ki şimdi ağabeylerimin ikisi hayatta değil. Yıllar önce Fikret Kızılok'u kaybettik. Bu yıl da Timur Selçuk'u.

Aslında demem o ki, eserleriyle bizlere dokunan ama bizlerin onlara dokunmadığımız nice Galatasaraylı var. Metin And bunlardan biriydi. Arkasında büyük bir külliyyat bırakarak, ama Galatasaray camiası içinde sessiz sedasız terk etti bizi. Fikret Kızılok ve Timur Selçuk da bu kapsamdadır. Bir tek Bora Ayanoglu kaldı geride. Muhtemelen istasyonda trenleri saymıyor artık, ama iyi ki hayatta.

1977 yılında Bora Ayanoglu'na, "Sen şimdi Rose Mari'yi söylüyorsun ya, işte bu şarkı şu an henüz 15 yaşında olan bir çocuğu çok etkileyecek ve o çocuk çok uzun yıllardan sonra, 2021'de yazdığı bir yazıda senden bahsedecek." deselerdi ne düşünürdü acaba? İnanmazdı. 1977'de 15 yaşında olan çocuk da inanmazdı.

Bir gariplik çöker vay. Dar gelir bana Galatasaray.

QR kodunu telefonunuza okutarak Bora Ayanoglu, Rose Mari videosuna ulaşabilirsiniz.

Dayanışma ve vefa duygularımızın simgesi Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfımızın Başkanı Betül Güntürkün, mesaisinin büyük bölümünü Galatasaraylılar Yurdu için harcıyor. Her dönemde camia içinde sorumluluk alan Güntürkün'ün albümünden... SAĞ ALT: Atletizm yıldız ve genç kız takımları arka bahçe. Yıl 1973 veya 1974. Üst : Soldan Sağa Ela Hançer, Betül Güntürkün, Beril Toker, Gül Seven, Sema Koçak, Zafer Gürelli, Canan Şentürk Oturanlar, (Sol baş ?) Eser Öztunalı, Nurdan Ocaklı, Deniz Vardar, Filiz Bil, Ayşen Aksu, Ve Tuvana Aktulga.

“Yakınlarınızı Gönül Rahatlığıyla Bize Emanet Edebilirsiniz”

Galatasaraylılık çocuk yaşımdan bu yana tutunacak en kuvvetli dalımız. Dallarımızı yeşerten, geleceğe umutla bakmamızı sağlayan kurumlarımızdan biri olan Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı, 257 mütevelli üyesinin desteğiyle Galatasaraylılar Yurdu’nu işletiyor. Galatasaraylılar Dayanışma Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Betül Güntürkün Pasinler (108) Vakfın işlettiği huzurevi ve bakımevinin camia içinde hak ettiği gibi tanınması ve desteklenmesi için çağrıda bulunuyor.

SULTANİ DERGİ — Betül Güntürkün Pasinler’i kısaca tanıyabilir miyiz?

BETÜL GÜNTÜRKÜN PASİNLER — Galatasaray Lisesi’ne 1968 yılında, Ortaköy’de adım attım. 9. sınıftan itibaren Beyoğlu’nda okumaya başladık. Lise yıllarında sporla uğraştım. Galatasaray Lisesi’nin ilk kız atletizm takımında yer aldım. Çok kısıtlı öğrenci sayısına rağmen takım çıkarmamız ve 4x400 bayrak takımının Türkiye 3’üncüsü olması en unutamadığım anlarımdan biri... 1976 yılında Galatasaray Lisesi’nden mezun olduktan sonra, İTÜ’de Elektronik ve Haberleşme Mühendisliği okudum. Uzun yıllar mühendis olarak çalışıp 2001 yılından itibaren aile şirketimizi idare etmeye başladım. Hâlen de çalışıyorum. 1990-1992 yılları arasında Galatasaraylılar Derneği Genel Sekreterliği, 1992-2011 yılları arasında Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Yönetim Kurulu Üyeliği, 2011-2013 yılları arasında Galatasaraylılar Derneği 2. Başkanlığı görevlerinde bulundum. 2019’dan bu yana Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Başkanlığı görevini yürütmekteyim.

SD — Biz sizi Lise’yle ve camiayla iletişimi yüksek, duyarlı

bir Galatasaraylı abla olarak tanıdık. Sizin Galatasaraylılık tarifiniz nedir?

BGP — Galatasaraylılığı bir cümle ile ifade etmek gerekirse yaşam şekli, hayat felsefesi diyebilirim. Kardeşlik, dayanışma, sevgi, her türlü düşünce ve fikre saygı, bilime, sanata değer veren bir anlayış... Bazı tanımlar klişe gibi, ama onlara içerik kazandıran da zaten Galatasaraylının kendisidir. Her meslekten, her kademedede toplumun her kesiminde Galatasaraylıya rastlamak mümkün, bu büyük bir zenginlik. Bana göre Galatasaraylı, pozisyonu ne olursa olsun bulunduğu ortamda fark yaratandır.

SD — Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı ile yollarınız nasıl kesişti? Bu görevi üstlenmiş olmanız bir tesadüf mü, yoksa tercih mi? Bu görev size ne kattı?

BGP — Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı ile yolum tesadüfen kesişti. 1990-1992 yılları arasında Galatasaraylılar Derneği’nde Genel Sekreter olarak görev yapıyordum. Hayrettin Kozak Ağabeyimizin başkanlığında iyi bir ekiptik ve başarılı bir dönem geçirdik. Görev süremiz bittikten sonra Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı’ndan görev emri geldi ve rahmetli Anıl Bü-

Okullar arası Marmara Bölge Birinciliği yarışları. 4x400 bayrak yarışı. İlk 400'den sonra bayrak değişimi. 1974 İnönü Stadi, İstanbul 1974.

yükeroğlu başkanlığında rahmetli Hayrettin Tuğal'ın da yer aldığı ekipte çalışmaya başladım. Başlangıçta abilerime hayır diyemediğim için görev almıştım ama Huzurevi Projesi geliştikçe canla başla çalışan abilerimi gördükçe onlara destek olmayı görev bildim. Projenin büyüklüğü ve imkânsızlıklar içinde var olması beni çok etkiledi. Arsanın tahsisinden temel atma törenine -ki törende Anıl Abi'nin isteği ile Vakıf adına ben konuşma yapmıştım- ve sonrasında 2011 yılına kadar kesintisiz görev yaptım. Bu süreçteki en büyük kazancım Galatasaray'a olan inancımın daha da pekişmesi oldu. Camianın büyüklüğüne ve dayanışma ruhuna hayran kaldım. Eğer doğru projeyle yola çıkarsanız büyük küçük herkes projeyi destekliyor ve sahip çıkıyor. İnanmayanlar da çıkmadı mı? Tabii ki çıktı... İşte orada da başka bir Galatasaraylılık ruhu devreye girdi ve Hayri Abimiz hiç pes etmedi.

SD — Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfımızın geçmişten bugüne camiamıza sağladığı faydayı ve mevcuttaki hizmetlerini aktarır mısınız?

BGP — Vakfımız 1977 yılında o zamanki Galatasaraylılar Derneği Başkanı Prof. Dr. Oğuz İmregün tarafından kuruldu. Amaç, Galatasaraylılar arasında her türlü yardımlaşmayı, sosyal birliktelik ve dayanışmayı geliştirmek ve yaygınlaştırmaktı. Başlangıçta Beyoğlu Terkos Pasajı'ndaki dükkânların gelirinin ve bağışların elverdiği ölçüde, ihtiyaç sahibi Galatasaraylılara sos-

yal yardımlarda bulunuldu. Hâlâ da bu yardımlar devam ediyor. Ama hedef daha büyüktü, tam Galatasaray'a yakışır şekilde dayanışma ve yardımlaşmayı da örnek bir yapıyla kurumsallaştırmak gerekiyordu. Galatasaraylılar Yurdu bu hedefin başlangıç noktasıdır. En başlarda 13. Sınıf Yurdu gibi planlansa da gerekli mali koşullar gerek mevzuat, işletmenin bir huzurevi-bakımevi konseptine dönüşmesi sonucunu doğurmuştur. Açıldığı tarih olan 2014'ten 2019 yılına kadar camiamızın tecrübesiz olduğu bir alanda bir işletmecinin birikiminden faydalandık. Çok da iyi oldu. 2019 yılında işletmeyi Vakfımız devraldı. Kurumsal yapıyı oturtmaya, Aile ve Çalışma Bakanlığının belirlediği kalite standartlarını oluşturmak ve kalite belgesi almak üzere kurumsal yapımızı iyileştirmek için canla başla çalışıyoruz. Hedefimiz Türkiye'nin dört bir yanındaki Galatasaraylılara ulaşabilmek, dayanışma ve birliktelik ruhunu temsil ederek camianın hatta Türkiye'nin tanıdığı ve gurur duyduğu bir kurum olmak. Daha fazla kişiye ulaşmak için de farklı sektörlerde yatırım yapmak üzere çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

SD — Galatasaraylılar Yurdu'nda kimler kalabiliyor, yakınlarımızı nasıl bir yere emanet ediyoruz?

BGP — Galatasaraylılar Yurdu'nun arazisi Milli Emlak'tan 49 yıllığına kiralandı. Üzerine Galatasaraylıların bağışlarıyla bina yapıldı. Camiada adeta seferberlik ilan edildi. Binamız 5 bin metrekare alan üzerine kurulu ve 100 yatak kapasiteli. Kütüp-

hanemiz, çok amaçlı toplantı salonumuz, güzel bir bahçemiz var. Bu vesileyle Galatasaraylılar Yurdu'nun isim babası Doğan Hasol Ağabeyimizi de sevgiyle anmak isterim. Huzurevi ve bakımevi statümüz var, tam olarak mevzuata uygun davranıyoruz. Zira bu tür kurumlar Sağlık Bakanlığı, Maliye, Aile ve Çalışma Bakanlığı olmak üzere üç bakanlık tarafından denetleniyor. Bakanlık yönetmelik şartlarına göre alt yaş sınırı var. Biz de buna uyuyoruz. Yaş sınırı 55. Şu anda yüzde 50 dolulukla hizmet veriyoruz. Huzurevini yaşatmak için gelire ihtiyacımız var. Galatasaraylı olsun olmasın, kalan herkes ücret ödüyor. Bu hizmete ihtiyacı olan her Galatasaraylının aklına ilk biz gelmeliyiz, bu motivasyon ile çalışıyoruz. Ödemede sıkıntı yaşayan ancak yurttan kalmaya ihtiyacı olan Galatasaraylıların ödemesi için yurt işletmesine Vakıf olarak destek oluyoruz.

SD — Yurt sakinleriniz kimler? Turgay Şeren Ağabeyimiz de kalmıştı değil mi?

BGP — Evet, Turgay Ağabey yurdumuzun sembol isimlerinden. Şu anda tüm sakinlerimiz arasında 5 lise, 13 lise, 3 kulüp yakını yer alıyor. Tüm Galatasaraylılara çağırımız, bağış yaparak Mütevelli Heyetimize girmeleri ve bakıma ihtiyacı olan yakınlarını gönül rahatlığıyla bizlere emanet etmeleri.

SD — Vakıf çalışmalarında yurt içinde ve yurt dışında referans aldığınız kurum ya da kurumlar var mı? Hedefleriniz neler?

BGP — Camiada ve Türkiye'de tanınan, örnek bir kurum olma hedefimizden bahsetmişim. Bunu gerçekleştirmek için başarılı kurumlarla iş birliği yapmak öngörümüz başından beri vardı. Ancak bizim gibi ilköğretim, ortaöğretim, üniversite olarak faaliyet gösteren oldukça saygın bir eğitim kurumu, Türkiye'nin en önemli spor kulüplerinden olan bir spor kulübü, Türkiye'nin ve dünyanın her tarafında faaliyet gösteren dernekleri olan bir camianın benzerini bulmak oldukça zor. Bazı kurumlarla iletişimimiz oldu, epey de yol aldık ama pandemi nedeniyle durdurmak zorunda kaldık. Önümüzdeki dönem ağırlık vereceğimiz konulardan biri de bu olacak.

SD — Yurdumuz sakinleri için bir gün nasıl geçiyor? Siz orada nasıl bir hava kokluyorsunuz?

BGP — Yurdumuzda haftada 2 gün genişletilmiş sağlık toplantıları yapılıyor. Her sakinimizin haftalık sağlık durumları farklı dallardaki uzmanlar tarafından değerlendiriliyor. Pandemi ko-

şullarının elverdiği ölçüde el ve zihinsel becerilerin geliştirilmesine imkân tanıyan grup faaliyetleri yapılıyor. Yurt sakinlerimizin hayatla bağlantılarını güçlendirmek için, sanal tiyatro ve sinema faaliyetleri organize ediyoruz. Yurdumuz sadece 2019 Mayıs'ından itibaren Vakıf tarafından işletildiği için Galatasaray aidiyeti henüz istediğimiz seviyede değil. Son 2 senedir Galatasaraylılar Derneği organizasyonu, çalışanlarımız ve sakinlerimize Galatasaray Pilavı ikram ettik. Çok mutlu olduk.

SD — Camiamızdan Vakfımız ve Yurdumuz için maddi ve manevi beklentileriniz nedir? Nasıl bir çağrıda bulunursunuz?

BGP — Vakfımızın camiada yeteri kadar tanınmadığını düşünüyorum. Mütevelli Heyetimizin çoğunluğunun dahi faaliyetlerimizi bilmediği ve ilgilenmediği acı bir gerçek. 2019 Eylül'ünden itibaren her 2 ayda bir Mütevelli Heyeti üyelerimize Vakfın ve Yurdun faaliyetlerini anlatan mektup gönderiyoruz. Sosyal medyayı aktif bir şekilde kullanmaya çalışıyoruz. Mart 2020'de Galatasaraylılar Derneği organizasyonu genç dönemlere Vakfımızı tanıtan kahvaltılı bir sohbet toplantısı yaptık. O toplantıya katılan birçok kardeşimle hâlâ iletişim halindeyiz. Bizlere çok katkıları oluyor.

Camiamızın en önemli kurumlarından biriyiz, çok değerli bir konumda, fiziksel koşulları iyi olan bir binamız var. Değerine değer katmak, sahip çıkmak hepimizin görevi. Mütevelli Heyetimizin 64,5 olan yaş ortalamasını aşağıya çekebilmek için genç mütevelli sayımızı artırmak zorundayız. Önümüzdeki yıllarda Vakfımızın hedefini büyütme, ileride muhtemel diğer kurumları çağdaş yöntemlerle yönetmek için genç katılıma ihtiyacımız var.

Galatasaraylılar Yurdu'nun, sadece ihtiyaç sahibi Galatasaraylıların değil, yaş almış tüm Galatasaraylıların kalmak için birbiriyle yarıştığı bir kurum olması en önemli beklentimiz. Bu nedenle Sultani Dergimiz aracılığıyla tüm Galatasaraylıları, Vakfımıza mütevelli üye olmaya davet ediyorum. Lütfen çevrenize bizden bahsedin, yakınlarınızı bize emanet edin, bu güzel mücevheri hep beraber daha da parlatalım.

MAPTRIKS

İşinize dair stratejik kararlar almanızı sağlayan verilerin **%80**'inden fazlasının lokasyon bileşeni içerdiğini biliyor muydunuz?

”

Türkiye'nin ilk lokasyon analitiği şirketi Maptriks güvenilir, hızlı ve aksiyona yönelik lokasyon içgörülerini sayesinde, işinizle ilgili karar alma süreçlerinizde büyük veri ile elinizi güçlendiren iş ortağınızdır.

Tahminleme

Ciro ve stok tahminleme öngörülerinizle doğru adımları atın!

Segmentasyon

Hedef kitlenizi segmente ederek güçlü pazarlama faaliyetleri başlatın!

Lokasyon Analitiği Çözümlerimiz

Rota Optimizasyonu

Ulaşım maliyetlerinizi düşürerek operasyonel verimlilik kazanın!

Yer Seçimi

Hedef kitlenize en optimum lokasyonu seçerek yatırımınızla artı değer yaratın!

Başarı için tek kriterimiz, müşterimizin elde ettiği başarılar!

Başarı hikayelerimizden bazılarına göz atmak ister misiniz?

53 yeni istasyon

Akaryakıt Sektöründe Yeni İstasyon Kararı

2019-2021 yılları arasında gerçekleştirdiğimiz işbirliği sonucu olarak müşterimiz istasyon ağının genişletilmesi ve mevcut istasyonların değerlendirilmesi konusunda lokasyon analitiğinin gücünü kullanarak bu süreçlerini en verimli şekilde yönetme imkanı buldu.

Firma, Maptriks Mobil Uygulaması'nı kullanarak 1164 lokasyon raporu üretti. Bu raporların her birini 5 saniye gibi kısa bir süre içinde üreterek sahada verimliliği arttırdı ve rekabet avantajı sağladı. Raporlardan yararlanarak en başarılı 53 lokasyonu buldu ve buralarda istasyon açma kararı verdi.

Yüzde %80 iyileşme

Fast Food Sektöründe Öncü Firma ile İşbirliğimiz

Yer seçimi ve rota optimizasyonu konularında 2014 yılından beri Maptriks çözümlerini kullanan firma, önceki yıllarda ortalama 150 tane şube kapatırken, bu sayıyı 3'e düşürdü. Mağaza kapanma oranlarında %80 iyileşme yakalamanın yanında yeni açtığı şubelerinde de ortalamanın üzerinde ciro yaptı.

10 tır ve 50 araçla soğuk zincir kırılmadan Türkiye'nin dört bir yanındaki 1700 şubesine ürün sevkiyatı gerçekleştiren firma, sahada aldığı rota optimizasyonu kararlarında Maptriks ile birlikte ilerliyor.

Maptriks'in lokasyon bazlı çözümleriyle işinizde atacağınız bir sonraki adımı birlikte planlayalım!

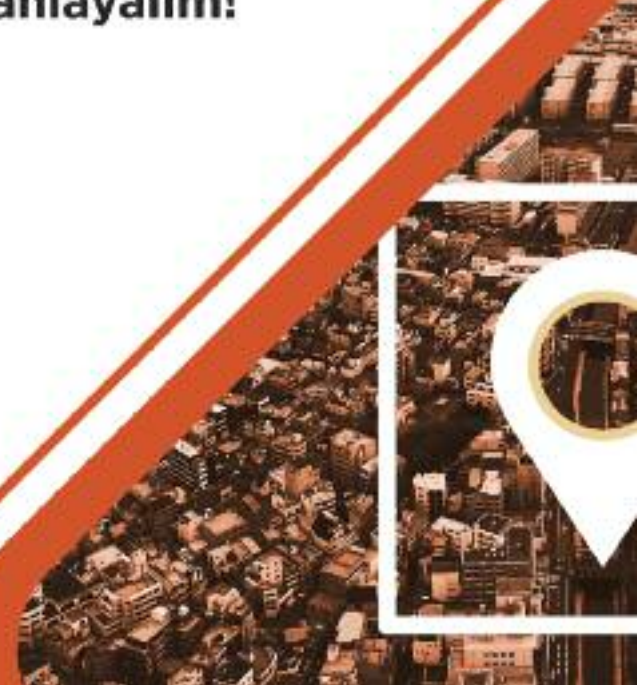
+90 216 610 01 90

info@maptriks.com

www.maptriks.com.tr

/maptriks @/maptriks /maptriks

FSM Mah. Poligon Cad No:8A, Buyaka2 Sitesi Kule-1 Kat:15
No:58-61, 34771, Ümraniye/İstanbul

Ege'yle Akdeniz Arasında Ganimet Mektebi Sultani Denizcileri Trofesi

Trofe, 18'inci yüzyıldaki Fransızca hâkimiyeti sırasında Türkçeye geçmiş bir sözcük. Öncelikle saraylı sınıfın avcılık merakına bağlı olarak kullanılmış. Fransızcada ganimet anlamında kullanıldığından aslında tipik safari avcısının duvarına astığı hayvan kellesinin karşılığı. Günümüzde hâlen sportif balık avcılığında kullanılıyor ve tutulan en büyük balık da baş ganimet olarak “trofe” diye adlandırılıyor.

Flaması üçüncü kez toplu olarak denizlerde dalgalandığına göre camianın en genç geleneği unvanını hak eden Mektebi Sultani Denizcileri Trofesi'nin özelliği ise üç gün boyunca her akşam tüm katılımcıların ganimete ortak olması. Ne var ki bu ganimet başka trofelerdekine benzemiyor. Mektebi Sultani Denizcileri trofe sırasında tuttukları balıkları anında mideye gömdüklerinden işin av kısmı her teknenin iç işlerinden sayılıyor. Bu trofenin ganimeti varış noktasındaki buluşmalar ve topluca yenen yemek oluyor.

2021 yaz trofesi 17-19 Eylül günlerinde Aspat-Selimiye-Kurucabük-Bodrum rotasında koşuldu. Belki de “koşuldu” yerine içildi de denebilir! Hava ve deniz bir içim suydü çünkü. İlk gün arkadan tatlı bir rüzgârla aşağı inildi. Datça Burnu soursuz geçildi ve Ege'den Akdeniz'e intikal edildi. Simi teğet geçilerek en uzun etap Selimiye'de sonlandı. Akşamüstü iskelede kıçtankaralık yer bulabilen şanslılarla alargaya talim edenler, trofeye Marmaris'ten katılan tembellerle birlikte Melek House Selimiye'nin kendilerine ayrılmış Guru Restaurant'ında buluştu. Ev sahipleri 116 devresinden Tuba ve Selçuk, sezon sonunda böyle bir grubu doyurabilmek için tüm

önlemleri almıştı ve gece lezzet düzeyi çok yüksek bir şölene dönüştü. Trofenin ilk komodoru Gündüz Nalbantoğlu görevi Ekrem İnözü'ye devrederken Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber bir konuşma yaptı ve her yaştan katılımcılara teşekkür etti. Tamamı trofe tişörtleri giymiş 73 mürettebat günün yorgunluğunu ganimetle atarken saatler ilerledikçe kıkırdaşmalar kahkahaya dönüştü, şişeler de geri dönüşüme yollandı.

Hava mutedil olduğundan ertesi gün Selimiye-Kurucabük seyri için aceleye gerek yoktu. Hisarönü'nde yaz devam ediyordu ve 24 tekne serbest saatleri değerlendirerek bütün sezon tıklım tıklım olan harika koyların tenhaliğinden yararlandı. Teknesi Anouk'u Dirsek-bükü sığılığında demirleyen komodor, aynı yeri seçen diğer teknelere kıyak yaparak kendine bordalatınca deniz üstünde toplu bir fotoğraf çekme imkânı da doğdu. Akşam ganimeti için Kurucabük İskele Beach Club'da bu kez ev sahibesi 115 devresinden Meryem'di. Datça Pilav buluşmalarından antremanlı olduğundan zenginleştirilmiş Galatasaray Pilavı sunması da sürpriz oldu. Gerçi kimse daha önce pilavda bu kadar çok et görmemişti ama nedense şikâyet eden çıkmadı! Bu trofe gecesinin en genci 127 devresinden Doğan Gegeoğlu, en az genci ise zaten Aktur'da yaşayan 1948 mezunu Falih Kaya Önder'di. Elektrikli motosikletiyle masaların arasına gelip, tıpkı geçen yıl olduğu gibi Fransızca şiir okuyup ve beni görünce "1077 Paşa Gündüz'ün oğlu." diyerek belleğine hayran bıraktı. Enerjisi onun gibi yerinde olanlar gecenin ilerleyen saatlerinde Aktur'un gece hayatıyla da tanıştı. Ben de onlardan biriydim ama İstavrit'e dönüşümü hatırlamıyorum. Master kabinde mukim başkanın söylediğine göre yüzerek dönmüşüm!

Ertesi sabah dönüş geçmeden önce son bir ganimet imkânı daha doğdu. Nevalesi yeterli olanlar görece çulsuzları teknelerine davet ederek kahvaltı paylaşımında bulundu. Herkesin yüzünde gülücükler açarken şu veya bu nedenden dolayı trofeye katılamayanlar, kaçaklar WhatsApp grubundaki fotoğraflara bakıp iç çekiyordu. Tekneler birer birer asli limanlarına vardıkça gruptaki mesajlaşmalar türdeş bir hâl almaya başladı. Herkes organizasyonun şahaneliğinden bahsediyor ve Berk Kutengin'e teşekkür ediyordu. Ben öyle bir mesaj çekmedim; çünkü Berk o sırada oltaya takılan yazılı tonu ayıklıyor ve başkanın saşımisini hazırlıyordu. Tüm trofecilere tüyo vermiş olayım; bu ikiliyi seneye teknenize davet edebilirsiniz. Berk'in elinden her iş geliyor; başkan da çok iyi bulaşık yıkıyor.

2021 GS Trofe Katılım Listesi

Katılan tekneler

Yosun, Mamita, Ma Vie, Turkuaz, Congo, My Way, Denizkızım, Akene, Anouk, Munganga, Miki, La Boheme, Blue Ice, Siesta, Desiree, Pera 1, True Blue, Gurur Deniz, İstavrit, Celine3, Taj, Leandra, Gece, Kala

Katılımcılar:

Yücel Köyağasıoğlu (87), Tamay Kural (93), Gündüz Nalbantoğlu (93), Burhan Ramazanoğulları (94), Erdal Musoğlu (97), Cemal Burnaz (98), Hamdi Yasaman (98), Melahat-Mehmet Göbülük (98), Neşet Üster (98), Mine-Derya Fidan (101), Ekrem İnöz (101), Levent Semi (105), Şevket Dal (105), Mert Şevket Ökter (107), Çiğdem-Nesimi Uçkunkaya (109-108), Zeynep-Tuğrul Koyuncu (112), Ali Öğüdücü (113), Serdar Eder (113), Mustafa Özbek (113), Selçuk Tiftik (113), Güven Aykaç (113), Günnur Diker (113), Rengin-Burhan Ozan (114), Yeşim-Eren Güra (114), Coşkun Kutbay (114), Şennur-Yüce Uyanık (114), Gencer Emiroğlu (114), Mehmet İltter (114), İzzeddin Çalışlar (115), Emine Sayü (115), Yasemin Chicqueportiche (115), Mehmet Dedeoğlu (117), Julie-Tunç Aytunç (119), Serdar İyibudar (120), Akın Ketenci (120), Kerem Kemerli (120), Yüksel Barış (120), Mehmet Kamil Erişen (120), Mehmet Erem (120), Berk Kutengin (123), Fidel Berber (123), Aykut Uzunoglu (124), Murat Tatlısu (124), Erdal Demirbağ (124), Bora Gerçek (124), Burak Sümer (124), Günberi Tuncer (125), Doğan Gegeoğlu (127)

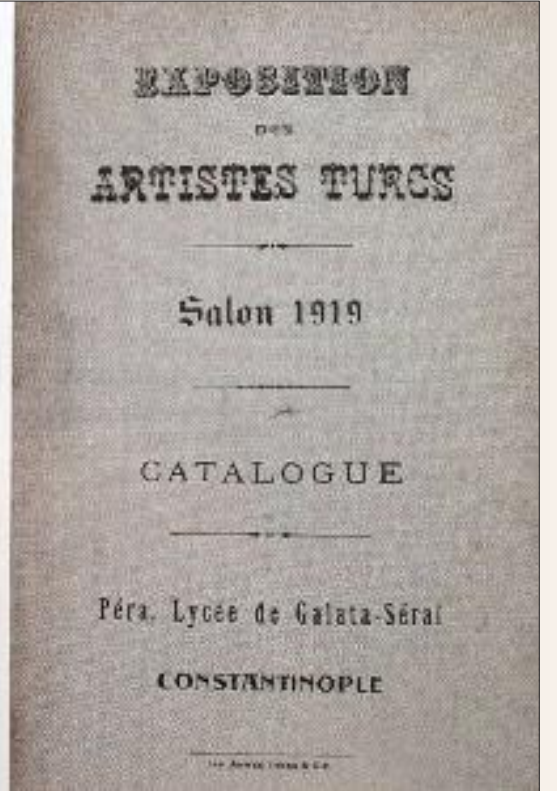
Denizcilikle ilgilenen tüm Galatasaray Liselileri grubumuza davet ediyoruz.

Galatasaray Liseli deniz ve yelken tutkularının, birbirleriyle her zaman iletişimde olması amacıyla kurduğumuz "Mekteb-i Sultani Denizcileri" Whatsapp iletişim grubuna, denizcilikle ilgilenen tüm Galatasaray Liselileri davet ediyoruz. Gruba katılmak isteyenlerin, berk.kutengin@bnktextile.com adresine ad, soyad ve devresini belirten bir e-posta göndermeleri yeterli olacaktır.

Sevgi ve saygılarımızla...

Galatasaray Sergileri'ne yoğun ilgi. 1940'lı yıllar.

Solda: İlk nü eser sergileyen Namık İsmail'in Hicab tablosu karşısında: -Bari oldu olacak altına adresini de yazsalar!! (Çizgi: Haydar Şevket. Ayine dergisi, sayı 52, 16 Ağustos 1922. Sağda: Mekteb-i Sultanî'de açılan ilk serginin kataloğu, 24 Temmuz 1919

Türk Resim Tarihinde Galatasaray Sergileri 1916-1951

Mensubu olmaktan her daim gurur duyduğumuz Lisemizin, Türk resim tarihindeki yeri pek bilinmez. Her alanda çok yetkin bireylerin ocağı olan ve yetiştirdiği değerli sanatçılarla bilinen Mektebimiz, iki büyük savaş dönemini de içine alan 1916-1951 yılları arasında kesintisiz olarak her yıl açılan (1918 istisna) Türkiye'nin ilk uzun süreli sanat etkinliğine ev sahipliği yapmıştır.

1916 yılında başlatılan ve 1919 yılı itibarıyla Mektebimizde devam eden Galatasaray Sergileri konusunda 2003 yılına kadar herhangi bir araştırma yapılmamıştı. Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık'ın, 2003 yılında Kazım Taşkent Sanat Galerisi'nde döneme ait yaklaşık 60 eserle açtığı sergi ile Mektebimizin başrolde olduğu bu tarih, önemli ölçüde aydınlatılmış ve kurum, bir sergi kataloğu hazırlayarak bu dönemi belgelemiştir. İstanbul'da her kesimin heyecanla beklediği ve her yıl ağustos ayında açılan Galatasaray Sergileri, ülkemiz sanatçılarına eserlerini sergileme imkânı sunarken, 35 yıl boyunca, 350 sanatçının 6.000'i aşan eserini sergileyerek dünya sanatının yansımalarını da izleyicilere sunmuştur.

Tarihsel açıdan baktığımızda, Osmanlı'da tuval resmi için ilk çalışmalar Fatih Sultan Mehmet'in Gentile Bellini'ye kendi portresini yaptırmasıyla başlamaktadır. Böylece Osmanlı minyatür ustaları ve nakkaşları da ilk kez Batılı resim anlayışı ile karşılaşmış oldular. Fatih dönemiyle birlikte uluslararası ilişkiler gelişti, elçi ve seyyahların seyahatleri arttı. Bu ziyaretlerin belgelenmesi amacıyla, Batılı zihniyetin bir yansıması olarak resim sanatı devreye girdi ve diploması kafilelerine ressamların katılması söz konusu oldu. Yurt dışından gelen ressamlar, sarayın merak edilen yüzünü tasvir ettiği kadar, özel siparişlere de yanıt vererek Osmanlı topraklarında resim sanatının yaygınlaşması için yeni pencereler açtı.

Galatasaray Lisesi'nde bir sergi hazırlığı: (soldan sağa) Feyhaman Duran, Hikmet Onat, Şevket Dağ, M. Ali Laga, Halil Paşa, Güzin Duran

Osmanlı'nın Batılılaşma çabalarına girdiği 18. yüzyılın ikinci yarısında, Osmanlı sanatı da bu etkilerle yön değiştirmeye başladı. Ulaşım imkânlarının arttığı bu dönemde yabancı gezgin ve sanatçılar, kendi medeniyetlerinin izlerini, mimari ve resim alanında Osmanlı'ya yansıtıyorlardı. III. Selim (1789-1807) ıslahatlarına, Batı tarzı eğitim veren askerî okulların kurulması kararı da eklenmişti. 1794'te eğitime başlayan Mühendishane-i Berii Hümayun'a askerî amaçlı resim dersleri konarak, teknik çizim, perspektif, ışık-gölge çalışmaları başlatılmıştı. III. Selim'den sonra, II. Mahmud (1808-1839) döneminde de Batılı anlamda okulların açılması ve çağdaş eğitim çabaları devam ederken, II. Mahmud'un kendi portrelerini devlet dairelerine astırması, kendi görüntüsünü ve otoritesini halk arasında belirgin kıldığı kadar, resim sanatının yaygınlaşmasına da katkı sunmuştur.

Yabancı ressam, İstanbul'da özellikle Pera'yı mesken tutmuşken, Batılılaşma çabaları çerçevesinde açılan okullarda resim yapmaya ilgi duyan ilk isimler Asker Ressamlar Kuşağı olarak adlandırılıyordu. İlk otoportreyi yapan isim olan Kolağası Hüsnü Yusuf Bey, Galatasaray Enderun Mektebi'nden Ferik Tefik Paşa, kahramanlık konulu eser veren ilk ressam Osman Nuri Paşa, Sultan Abdülmecid'e resim dersleri veren Ferik İbrahim Paşa, Hüseyin Zekai Paşa, 1873'te yabancı ressamların da eserlerinin yer aldığı Türkiye'nin gerçek anlamdaki ilk resmi sergisini açan Şeker Ahmet Paşa, ayrıca Süleyman Seyyid, Hoca Ali Rıza ve Halil Paşa dönemin en etkin isimleri olarak sıralanmaktadırlar.

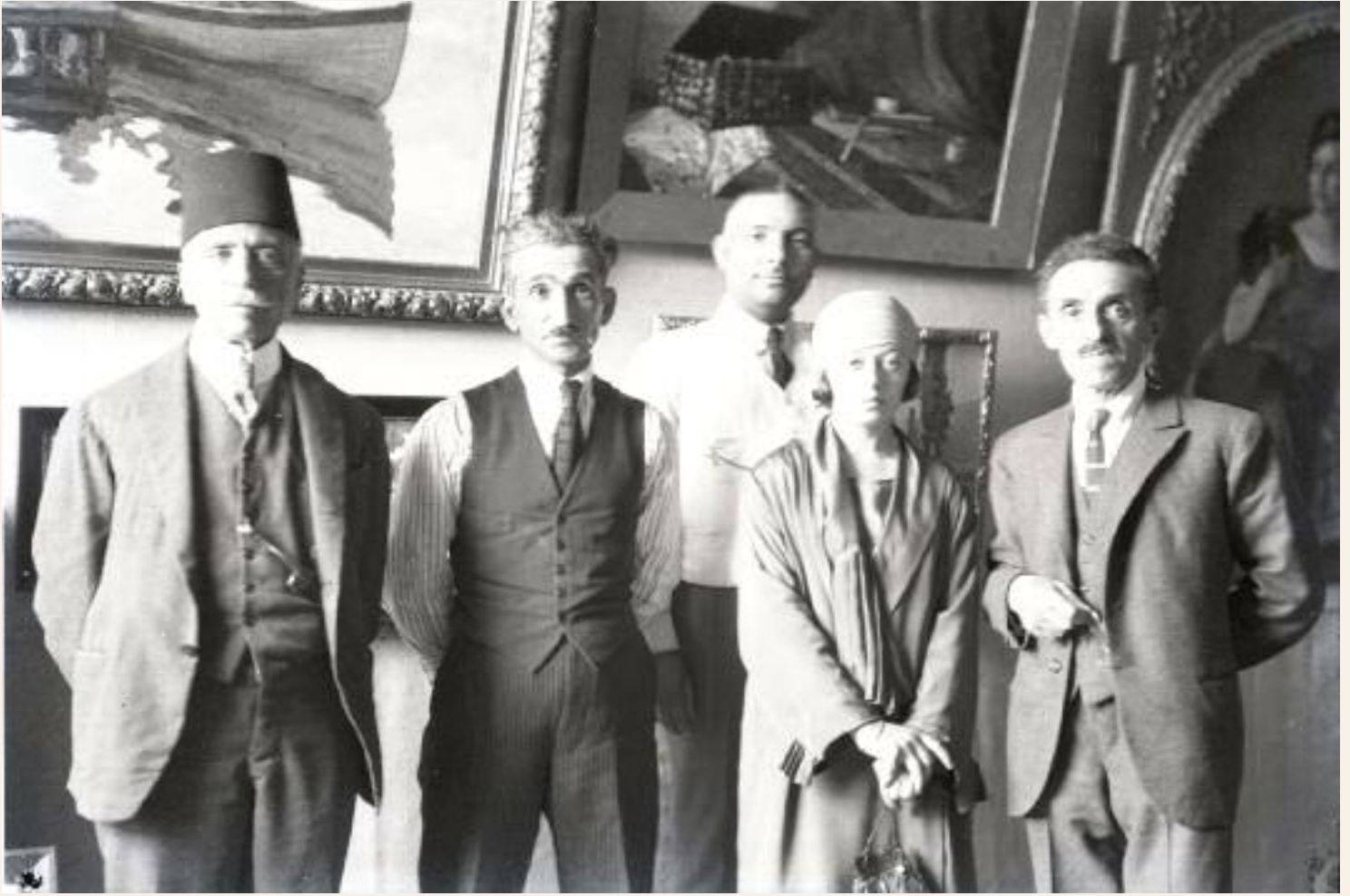
Aynı kuşağın asker ressamı, Tanzimat (1839) ve Islahat (1856) fermanlarıyla genişleyen bilim ve sanat alanındaki yeniliklerle, okullarda resim dersleri vererek, resim sanatının daha da gelişmesine katkı sağlamışlardır. 1873'te Şeker Ahmet Paşa'nın açtığı ilk sergiyle, resim sanatı, devletin hemen tüm kademelerinde ilgi uyandırdığı kadar, ilk piyasa hareketlerinin başlamasına da yol açmıştır.

1883'te Sanayi-i Nefise Mektebi'nin kurulmasıyla sanatın gelişimi ivme kazanmış, askerî okullar dışında ilk güzel sanatlar eğitimi böylece başlamıştır. II. Meşrutiyet'in ilan edilmesiyle

(1908) gelişen özgürlük ortamı, sanatta da kendini hissettirmiştir ve 1909'da ülkemizin ilk sanatçı birliği olan Osmanlı Ressamlar Cemiyeti'nin kurulmasına imkân sağlamıştır. Velihaht Abdülmecid Efendi'nin himayesinde, çoğu Sanayi-i Nefise Mektebi mezunu Sami Yetik, Şevket Dağ (Tevfik Fikret'in müdürlüğü döneminde Mekteb-i Sultani'de resim öğretmenidir.), Hikmet Onat (Mekteb-i Sultani'de resim öğretmenidir.), İbrahim Çallı, Ahmed Ziya Akbulut, Ahmed İzzet gibi genç isimlerin kurduğu Osmanlı Ressamlar Cemiyeti'ne sonradan Feyhaman Duran (Mekteb-i Sultani'de okumuştur.), Hüseyin Avni Lifij, Müfide Kadri (İlk kadın ressamlarımızdandır.), Midhat Rebii gibi isimler de katılmıştır.

İlk resim sergilerinin kronolojik sıralamasına göz attığımızda Şeker Ahmet Paşa'nın 1873 ve 1875 yıllarında açtığı sergilerin, resim sanatına yeni anlamlar kazandırmasının yanı sıra sanat üretimi ve piyasasının sürekliliği için sanat camiasını daha da cesaretlendirdiğini görmekteyiz. 1880-1881 yıllarında Osmanlı azınlığının mensubu olduğu ABC Kulübü'nün sergilerini, 1901-1904 yıllarındaki ilk İstanbul Resim Salonları Sergileri takip etmiştir. Sanayi-i Nefise Mektebi'nde verilen düzenli sanat eğitimi, devlet desteğinin de gücüyle 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında oldukça ivme kazanmıştı. Profesyonel düzeyde icra edilen ve ti-

Galatasaray Resim Sergisi'nde Halil Paşa, Hikmet Onat (Mekteb-i Sultani'de resim öğretmenliği yapmıştır), Mehmet Ali Laga, Sabiha Rüştü Bozcalı ve Ömer Adil

cari değer de kazanan resim sanatı, özellikle Pera'da açılan sergilerle daha çok ilgi çeker hâle geliyordu. Balkan Savaşları ve I. Dünya Savaşı, bu gelişmelere bir ölçüde ket vursa da Osmanlı Ressamlar Cemiyeti'nin, savaşlar sürerken, 1916 yılında Galatasaray Sergileri'ni düzenlemeye başlaması, resim sanatını destekleyen koşulları geliştirdi. Bu çabalar, meslek birliği zihniyetinin gelişmesinin yanında Türk resminin dünyada tanınmasını da sağlıyordu.

Pera bölgesinin Batılılaşma adımlarında başı çekmesinin; toplumsal, bilimsel, ticari ve sanatsal alanlarda merkezi konumunda olmasının ardında, sevgili Seza Sinanlar Uslu'nun (124) doktora tezinde yorumladığı gibi, bölgenin tam göbeğindeki Mektebimiz olduğunu düşünmek hiç de aykırı kaçmayacaktır. Tarihimizi kısaca hatırlamak gerekirse, 1481 yılında Galata Sarayı Ocağı kurulmuş, 1827'de kurulan ilk tıp okulu II. Mahmud döneminde Galata Sarayı Ocağı'nın binasına yerleştirilerek 1838'den itibaren Galata Sarayı Tıp Okulu olarak devam etmiştir. 1868 itibarıyla da farklı dinlere mensup öğrencilerin bir arada okuyacağı, Batılı eğitim ve yaşam tarzını benimseyen Mekteb-i Sultani, Osmanlı'nın modernleşme hareketinin öncü simgelerinden olmuştur. Mektep müfredatına eklenen resim dersleriyle, resim artık sivil hayatın içine iyice dâhil edilmiştir. Mekteb-i Sultani resim öğretmeni Hayette, bazı öğrencilerin resimlerini 1873 yılında Şeker Ahmet Paşa tarafından açılan ilk resim sergisine götürerek, öğrencileri desteklemiş, bazılarını

okul sonrasında Sanayi-i Nefise Mektebi'ne gitmeye cesaretlendirmişti.

Galatasaray Sergileri'nin ilki, 1916 yılında daha önce bir İtalyan Lokali olarak sergi etkinliklerine de sahne olan Societa Operaia'da (Galatasaray Yurdu) açılmıştır. Paris'e resim eğitimi almaya giden ve savaş nedeniyle 1914'te yurda dönen Namık İsmail (Mekteb-i Sultani'de okumuştur.), Nazmi Ziya Duran, Avni Lifij, Hikmet Onat (Mekteb-i Sultani'de resim öğretmenliği yapmıştır.), Ruhi Arel gibi "1914 Kuşağı Sanatçıları" ile Sami Yetik, Şevket Dağ (Mekteb-i Sultani'de resim öğretmenliği yapmıştır.), Vecih Bereketoğlu, İsmail Hakkı ve Mihri Müşvik gibi ressamların katılımlarıyla gerçekleşen ilk sergide 49 sanatçının 190 eseri sergilenmiştir.

Yılda bir kez, yaz aylarında açılan sergilerde, büyük salonda "usta" eserleri sergilenirken, yan salonlarda amatör sanatçıların ve öğrencilerin resimlerine yer veriliyordu. Giriş bedeli olarak da "duhuliyé" denen bir ücret alınıyordu. Şehir halkı ve özellikle aydınlar tarafından merakla beklenen bir kültür olayı hâline gelen sergilerde, özellikle Paris'ten gelen sanatçıların eserleriyle, başta empresyonizm olmak üzere Avrupa'da gelişen sanat akımlarının yansımalarını görmek mümkün oluyordu. İlk iki sergi Societa Operaia binası olan Galatasaray Yurdu'nda açıldıktan sonra, takip eden yıllarda sergiler Mekteb-i Sultani binasına taşınarak 1951 yılına kadar devam etmiştir. Savaş süresince sadece

Melis
AĞAZAT
X

KOTON

2021 Türkiye Pist Şampiyonası'nda Bir Galatasaraylı ve Onun Gözünden Kadınlar Kupası

Yaşamın standart bir döngüsü var. Okullar okuyup, okullar bitirmek, meslekler edinmek, evlenmek, çocuk sahibi olmak, kendini büyütmek, geliştirmek, çalışmak, kazanmak, ilerlemek. Büyümek, yaşlanmak, kaybetmek. Gitmek.

Bu döngünün içinde, yaşam koşturmacasında, insanın hayata neden geldiğini, ne yapacağını keşfetme imkânı o kadar kısıtlı ki. Hâlbuki her insanın iyi olduğu bir konu var. Ya da zihninin gerilerinde gerçekleştirmek istediği bir hayali. Bir hasleti. Çoğunlukla da, gündelik koşturmacalarda eriyip giden, silikleşen hayalleri. Unutulup, dolapların üstüne kalkan hayaller...

Pek azımız, döngüleri, günlük şeyleri kırıp, o hayallere doğru adım atabiliyoruz. Elbette bunun çok çeşitli sebepleri var. En önceliklisi de tabii ki ekonomik. Ama bir kısmı da, çok kıymetli Uluslararası Hukuk hocam ve Mektepli ablam Prof. Dr. Işıl Ergüvenç'in, taa fakülte yıllarında söylediği şey: "Kendinizi, günlük veya domestik konularla köreltmeyin çocuklar." diye öğüt vermişti. Bu öğüdünü aradan neredeyse 15-20 yıl geçtikten sonra, bambaşka bir konuda, iki teker sevdama ilgili olarak zihnimde evirip çevireceğimi hiç düşünmemiştim o yıllarda. Ama işte, bilgece sözlerin, mecrası yok.

34-35 yaşlarımda, anne olduktan 8-10 ay sonra, hayatın o sürekli kendini tekrar döngüsü devam ederken, sevgili kocam Murat Tüfekçioğlu sayesinde, o döngüye âdeta çomak sokan bir sevdaya tutuldum. Motosiklet sevdası.

Ancak bu asla, yollara düşeyim, rüzgârı üzerimde hissedeyim, şuraları buraları gezeyim nevinden bir seveda olmadı. Bu daha ziyade, beni olduğum anın ve boyutun dışına çıkartan, insanın olağan-günlük doğasında olmayan açığı ve süratlerde hareket ettiren pist sürüşünü Türkiye Şampiyonu Tolga Uprak'tan öğrenmemle başladı.

O anda, o virajda, motosikletin üzerinden sarkıp, dizinizi yere koyduğunuzda, motosikletin hızı, ivmesi, açısı, sesi, dizinizdeki slider'ın asfalta sürterek yanması, burnunuza gelen yanık kokusu, kalp

atışlarınızı artık duymamanız ve içine girdiğiniz o zamanı büken koridor, işte içinde bulunduğunuz andan ayrıldığımız, kendinizi dışınızdaki sadece bir enerji kütleli olarak gördüğünüz bir kırılma benim için.

İşte size günlük hayatı anlamsızlaştıran, ona çomak sokan bir koridor.

Konu, hiçbir zaman, yarışmak olmadı. Konu her virajda o hissi aramak oldu. Bu basit bir adrenalin arayışı olarak nitelenemez. Biliorum; çünkü uçaktan da atlardım zamanında.

Bu, hem zihinsel, hem psikolojik, hem fizyolojik, hem de bedensel bir tam olma hâli.

İşte bu derece yoğun yaşadığım bir tecrübeye ulaştıktan sonra, onu daha ileriye taşımak için elimden geldiğince çalıştım. Türkiye'de bununla ilgili bulduğum her eğitime gittim, her kitabı okudum, her hocayla konuştum. Bununla beraber de, kişisel bloğum www.ridermum.com'da öğrendiklerimi, yaşadıklarımı paylaşmaya başladım. Amacım, bir anne, bir avukat ve bir motosiklet sevdalısının gözünden, hem bu sporu anlatmak, hem de bu sporu yapmak isteyen, özellikle kadınlara, tecrübelerimi aktarmaktı. Gerek sosyal medya hesabım @rider.mum ile, gerek blog yazılarım ile, zannettiğimden çok daha fazla insana ulaşmayı başardım.

2021 yılında, pandemi tedbirlerinde yumuşamalar başlayıp, Türkiye Motosiklet Federasyonu, Pist Şampiyonası takvimini ilan ettikten sonra, Avrupada yarışan ve Türkiye'de de yarışmak isteyen genç sürücü İlayda Yılmaz'la, yarışır mıyız acaba, diye düşünmeye başladık. Ancak kadınlar kategorisinde yarışmaya niyetlenen neredeyse kimse yoktu ve şampiyona takviminde kadınlar kategorisinde sadece 600cc vardı. Bilmeyenler için çok kısaca şöyle izah edeyim, 600cc stok bir yarış motoru 1. vitesinin 12-13bin devrinde 130-140km'lere 2-3 saniyede rahatlıkla ulaşabilir. 600cc kategorisinde ise ikimizden başka yarışacak kimse gerçekten yoktu. Nereden biliyoruz? Çünkü kimse 600cc kadınlar kategorisine kayıt yaptırmadı.

Ama küçük hacimli motor süren çok sayıda genç kadın vardı ve onlara ulaşabiliyorduk. O hâlde, neden kadınlar kategorisi küçük hacimli motosikletlerle yapılmasını ki? Neden bu spora genç kadınlar katılmasını ki? Böylelikle, İlayda ile birlikte yola çıkıp, onun vasıtasıyla Türkiye Motosiklet Federasyonu (TMF) ile koordine olup, Dünya Şampiyonumuz Kenan Sofuoğlu'nun da desteğini alarak, bu zamana kadar pist şampiyonalarında bulunmayan yeni bir kategorinin oluşmasına ön ayak olmuş olduk.

Adeta yıldızlar sıraya girmişti. TMF, kategoriye organize etti. Yamaha Motor Türkiye kupaya sponsor olarak, pist motoru olmayan, edinemeyen genç kadın sürücülere pistte yarışma imkânı verebilmek için 10 adet motor tahsis etti, bunların tüm masraflarını üstlendi. Eğitim ve organizasyonunu yaptı, ekipman sağladı. Tanıdığım en iyi eğitmenlerden biri olan Metehan Yılmaz hocayı gençlerimizin eğitimine atadı ve Metehan da onlarla müthiş bir iş yaptı. Kendi motoru olan sürücüler ise yarışlarda kendi motorlarını kullandılar. Anlas Anadolu Lastik ise, kupanın lastik tedarikçisi oldu ve tüm şampiyona boyunca, kupaya katılan tüm motosikletlerin lastikleri Anlas tarafından üretilip montajı yapıldı ve böylece Yamaha R25 Kadınlar Kupası ortaya çıkmış oldu. Haziran ayından başlayarak eylül ayına kadar her ay olmak üzere 4 ayaktan oluşan ve İzmir Ülkü Park'ta koşulan Türkiye Motosiklet Federasyonu'nun düzenlediği Şampiyona kapsamında Yamaha R25 Kadınlar Kupası da böylece yer aldı.

Kupaya katılan genç kadınlar 14 yaştan 20'li 30'lu yaşlara geniş bir yelpazeye yayıldı. Aralarında elbette yaşı en büyük olan bendim. Kendimi aralarında bir etüt ablası gibi hissettiğim çok olmuştur. Hatta kupamızın bir bebeği bile oldu. Bu genç kadınlar, piste yüreklerini koyarak, âdeta kıran kırana yarıştılar, ama padokta kucaklaşmayı bildiler. İşte ülkemizde, özlediğimiz kadın sporcu profili böylelikle yarış pistine yansımış oldu.

Böylece, ilk defa piste çıkan, bu heyecanı ilk defa yaşayan, bilmediklerini fark edip geliştirmek için uğraşan, genç, dolu dolu heyecanlarla, yeni bir yola çıkan, yaşamlarındaki döngüyü kıran 20 genç kadın, gözlerimin önünde Türkiye'de bu yıl bir ilki başardılar; "Bu sporda, biz de varız!" dediler. Bu yüzden en önce onlara ve bu kupanın gerçekleşmesini sağlayan TMF, Yamaha Türkiye ve Anlas'a teşekkür ediyorum.

Şampiyonanın temmuz ve ağustos aylarında koşulan 2 ayağında, çok kıymetli ağabeyim, her zaman yüreğimi serinleten, motor sporlarının sesi olarak da tanınan Yiğit Top (122. Dönem) yarışları ve ödül törenlerini canlı olarak sundu. Yarış atmosferi içinde, çok sevdiğim, Mektepli bir ağabeyimin orada olması, garaja yanıma gelip bana destek olması ve kendi uğurunu bana vermesi, bu yazın en güzel anlarından biriydi benim için. Dedim ki; iyi ki Mektepliyim.

Ayrıca, Galatasaraylılar Derneği, varlığını yanımda fiziken de hissetmem için, Dernek logomuzu motosikletimde gururla taşımama müsaade ettiği için pistte göğsümün başka bir kabardığını da söylemeden edemeyeceğim. Dedim ki; iyi ki Mektepliyim.

Bu heyecanlı başlangıcın parçası olup, bir 3'lük kupası ve genel klasmanda 4.lükle, kazasız ve hasarsız sezonu kapatabildiğim için ama en önemlisi, bence büyük bir döngüyü kırdığım için çok mutluyum.

Umarım ki, bu daha sadece başlangıç. Hepimizin, kendi koridorlarımızı, kendi hayallerimizi bulabilmemiz dileğiyle.

ONE YACHT CLUB'A DAVETLİSİNİZ

İstanbul ve Göcek'te gerçekleştirilen IYT World Wide Yatçılık Eğitimlerimiz ve Charter hizmetimiz ile giderek büyüyen **One Yacht** ailesine siz de davetlisiniz.

📍 **İSTANBUL**
Nispetiye, Gazi Güçnar Sk. No:4 Beşiktaş

📍 **GÖCEK**
İnönü Bulvarı No:35 Göcek / Fethiye

🖱️ oneyacht.org

☎️ 0532 335 83 00

✉️ info@oneyacht.org

📷 / @oneyachtclub

one
YACHT
TRAINING | CHARTER | ACTIVITY

Avrupa Pirat Şampiyonası Ardından

Iki yılda bir yapılan Avrupa Pirat Şampiyonası 15-21 Ağustos 2021 tarihlerinde İsviçre'de Urner Gölü'nde gerçekleşti. 6 ülkeden 50 tekne, 100 yelkencinin katıldığı şampiyonaya, 8 Türk ekibi katıldı. Onlardan biri de 58 yaşında Türk Milli Takımı'na giren Gencer Emiroğlu (114) ve 16 yaşındaki flokçusu Ozan Görgü idi.

Şampiyona Kasabası Brunnen

Brunnen, Zürih'in güneyinde bir saat tren/araba mesafesinde bulunan bir göl kıyısı kasabası. İsviçre'yi tanıtan tüm resimli albüm kitaplarda, takvimlerde mutlaka üç beş sayfa alan olağanüstü güzel bir yer. Nefes kesen manzarası eskilerden beri turistleri buraya çekmiş. Winston Churchill burada balayını geçirmiş, ünlü İngiliz ressam William Turner 1850'lerde buraların tablolarını yapmış. Alman yarışmacılarla şampiyona öncesi haberleşmemizde, bir hafta önce gittiklerini duyduğumda, adamlar ne kadar ciddiye alıyor, hazırlanmaya, antrenman yapmaya gittiler sanmıştık. Biz de üç gün önce gittiğimizde, Almanları suda antrenman yapar göreceğimizi sanırken gezerlerken bulduk.

Pirat Sınıfı ve Teknesi

Pirat, 5m uzunluğunda, hareketli salmalı, sportif yelkenli tekne. 1950'lerin sonunda Almanya'dan Türkiye'ye gelen bir sınıf olarak Türkiye'de yelken sporunu sevdiren, öğreten tekne olduğunu söyleyebiliriz. Almanya ve Türkiye dışında Avusturya, İsviçre, Macaristan, Çekya, Polonya ve Şili de faal filolar var. Olimpik bir sınıf olmadığı için sonraları yerini Optimist, Laser, 420 gibi sınıflara kaptırarak Şarpi ve Snipe'la birlikte Türkiye'de yok olan Pirat sınıfı, 1980'lerin sonunda tekrar canlandırıldı. Şu an Türkiye'de faal ve sınıf kurallarına uygun inşa edilmiş 30 adet pirat bulunmakta. İki kişilik ekip dümenci ve flokçudan oluşuyor. Direk boyu 6m. Bir yatta olan tüm arma piratta da mevcut. Flok, ana yelken toplam 10m². Simetrik balon 10m². Eski piratlar ahşaptan yapılma ve basit donanımlı iken modern piratlar fiberden çift cidarlı inşa ediliyor. Kokpitten idare edilen yaklaşık yirmi farklı ayarı sayesinde yarış makinasına dönüşmüş bir tekne. Çeneli bordası ve rahat küpeştesi ile 420-470 sınıfları gibi fazla akrobasi gerektirmeden ileri yaşlara kadar yapılabilen

bir yelken sınıfı. Hareketli salmasında safra olmadığını ve tüm safranın ekip tarafından karşılandığını hatırlatırsak, özellikle dengesi dikkat, trapezi efor gerektiren, suya yakın olunması nedeniyle ıslaklık ve rüzgâra dayanıklılık gerektiren bir yelken sınıfı.

Dışişlerimiz ve Yelken Federasyonumuzdan İlgi

Açılış töreninde Zürih Konsolosluğumuzdan, konsolos yardımcısı ziyaretimize geldi. İstanbul'dan Türk bayrağı götürme görevi bendeydi, meğer İsviçreli organizasyon katılan her ülkenin bayrağından aynı boy yaptırılmış. Getirdiğim bayrakla ve takım formalarımızla çektiğimiz resimleri daha sonra Instagram'da Zürih Konsolosluğu ve Türkiye Yelken Federasyonu resmi sayfalarında gördük, gururlandık.

Yarış

Bir günü deneme yarışı olmak üzere beş günde 12 yarış planlandığı gibi eksiksiz yapıldı. Her yarış, sosis rota denilen iki orsa-iki pupa ayağından oluşmakta ve son 100m'si apaz ayağı ile sonuçlanmaktaydı. Bir yarış yaklaşık 50dk sürmekteydi. Yarış organizasyonu İsviçre'ye özgü titizlikle gerçekleşti.

Bir buzul çağı kalıntısı olan göl, ortalama 130m derinlikte olduğu için şamandıraları halat ve çapa ile sabitlemek mümkün değil. Teknoloji devreye girmiş, altlarında pervane bulunan GPS'li robotik şamandıralar verilen koordinatlarda duruyor, rüzgâr açısına göre verilen düzeltmeleri

uzaktan kumandalarla yerine getiriyorlardı. Sadece kapı şamandıraları robotik olamıyor, zira hareket etmemeleri gerekli, eğer akıntı varsa suyla ve rüzgârla, filo ile birlikte hareket edebilmeleri gerekiyor. Hakemler bu hareketin hız ve yönünü brifingde söyleyip uyardılar. Ekiplerin alışması biraz zaman aldı, ilk yarışlarda toplu geri çağırımlar yaşandı.

Urner Gölü ve Ünlü Termik Rüzgârı

Eski adı Luzern Gölü, yeni adı Dörtkanton Gölü'nün batı tarafına Urner Gölü deniyor. Göl, burada güneye doğru keskin bir dönüş yaparak zirveleri ağustos ayında bile karla kaplı Alp Dağlarına doğru sokuluyor. Burası İsviçre'nin en iyi, Avrupa'nın beşinci rüzgâr istatistikleri olan yeriymiş. Çevresini bir çanak gibi saran 3000m'lik Alp zirvelerinin kayaları ısınca oluşan sıcak hava ile soğuk göl suyunun üzerindeki soğuk havanın yer değiştirmesiyle oluşan bir termik rüzgârı var. Windy gibi hava tahmin sitelerinde bu yerel olay görülüyor. İsviçre'ye gitmeden önce sürekli Windy'ye bakıyorduk ve haftalarca 0 ila 5knots arası göstermesine bir anlam veremiyor, neden buranın Avrupa Şampiyonası için tercih edildiğini anlamıyorduk. Meğer bu termik sadece İsviçre'nin yerel hava tahmin raporlarında görünürmüş. Öğlen 11 gibi çıkan bu rüzgâr saat 16'ya kadar istikrarlı bir şekilde esiyor ondan sonra düşüyor ve sağanaklı gelmeye başlıyor. Bu özelliği sayesinde sabah akşam yelken yarışları yapılıyor. Örneğin, bizim yarışlardan sonra, gece 8'de startı verilen Midnight Cup adında yat yarışı vardı.

Söz konusu termik bir mile-bir mil bir alanda sanki etrafına vantilatörler yerleştirilmiş gibi esiyor, onun dışında esmiyor. Yarış merkezi Faltenbach Marina'dan parkura olan 3mil'lik mesafeyi jüri botları ile yedeklenerek gidiyor, dönüşte de aynı şekilde dönüyoruz.

Yarış parkurunun tek müşterisi biz değiliz, sağanaksız istikrarlı rüzgârı seven kitesurfçüler de burada. Onlar da uçurtmayı uçuracak güçte rüzgâr bulurlarsa parkura dalıyorlar. Bazen sudan kalkmaya çalışan bir sörfçüyle burun buruna geliyor, bazen de kaptırmış tam gaz üstümüze gelen sörfçü ile kimin iskele-sancak yol hakkı olduğunu düşünmek gibi garip durumlarda kalıyorduk.

58 Yaşında Millî Yelkenci Olmak

Her spor branşında olduğu gibi yelken sporcusunun da hayali, millî takıma girerek uluslararası yarışlara katılmaktır. Millî olabilmek için, bir sene öncesinden, belirli sayıda yarışa girerek alınan derecelerle puan biriktirmek gerekiyor. Her uluslararası şampiyonanın, yarışın ülke kontenjanı var. Örneğin Türkiye'nin Avrupa şampiyonasında 10 tekne

kontenjanı varsa Türkiye'de en iyi ilk ona girmek gerekiyor. Geç otuzlu yaşlarda sportif yelkene başlamış biri olarak ve yerli yapım tekne kullandığım için haddimi bildiğimden millî olmak gibi bir hedef koymamıştım kendime... Buna rağmen topladığım puanlarla kontenjan sınırına yaklaşmışım. Benim üstümdeki ekiplerden de çeşitli sebeplerle Avrupa'ya gidemeyecekler çıkınca şans bizim kayak TUR 152'ye güldü.

Hazırlanma Süreci

Şampiyonaya ekip olarak 16 yaşında genç flokçu Ozan Görgü ile kaldık. Robert Kolej Yelken Kulübü'nden öğrencim Ozan'ın şampiyonadan birkaç ay öncesine kadar pirat ya da benzer bir tekne seyri yoktu. Daha önce hiç yarışa girmemişti. Birlikte bir lig yarışı ve bir de Türkiye şampiyonasında yarıştıktan sonra zor bir iş olan flokçuluğu çok çabuk öğrendi. Ortama adapte oldu. Çalışkanlığı ve ağır başlılığı ile kısa sürede kendisini diğer ekiplere de sevdiren Ozan'la yarışlara hazırдық.

Millî takım denilince yanlış anlaşılmasın, yurt dışı masraflarını devlet karşılamıyor, herkes kendi bütçesiyle katılmak zorunda! Değer kaybeden Türk lirası ve İsviçre'nin pahalı bir ülke olması katılmamıza engel iken, Ozan'ın babası Şahin Bey imdadımıza yetişti ve firması INTER-POLYMER desteği ile şampiyonaya katılmamızı sağladılar.

Kovid sınırlamaları sebebiyle İsviçre'ye şampiyonaya gidip gidemeyeceğimiz son ana kadar belli değildi. Çoğumuz yaklaşık iki yıldır yurt dışına çıkmıyorduk, vizelerin süresi geçmiş, konsolosluklar kapalı, aşilar yeni başlamış, birçok şey belirsiz durumda idi. Engelleri gri pasaportla aşmayı umarken, gri pasaportla yurt dışına gidip dönmeyenlerin skandalları Türk ve Avrupa basınında çıkması bu kapıyı da nerdeyse kapatıyordu. Bir de bunların üzerine, yarış öncesi İsviçre'de sel baskınlarıyla yarış bölgesinin afet alanı ilan edilmesi de geldi. Sonuçta azimle şansımızı zorlaya zorlaya, konsolosluğumuzun da desteği ile nihayetinde kendimizi Zürih Havaalanı pasaport kontrolde bulduk. Kafile ayrı ayrı uçaklarda İsviçre'ye gitmiştik. İlk uçakla gidenlerin en önünde ben polis kontrole girmiştik. Geçtikten sonra telefonumun roaming'ini açtığımda arkadaşlardan yağın WhatsApp mesajlarını gördüm, herkes problem çıkıp çıkmadığını soruyordu.

Mektepli Dayanışması

Yarışın İsviçre'nin en güzel yerlerinden birinde yapılması konaklama maliyetimizi artırmıştı. Alman, Macar, Çek ekipler arabalarıyla çadır getirip marina yanındaki kampinge yerleşirken bizi otel maliyetleri düşündürüyordu. Uzak yerde otel tutmak, ayrıca araba kiralamayı gerektirecekti. Sponsorumuza fazla yük olmayalım, hem de diğer yabancı ekiplerle bir arada olalım, biz de çadır kurar kalırız diye düşünürken, konuyu bahsettiğim Günnur Diker (113), Cenevre'de yaşayan Gün Arun'u (113) bulmuş. Yarım saat içerisinde duyar duymaz WhatsApp'tan arayan Gün, "Merak etme, sana Decathlon'dan çadır alır getiririm, o da olmadı başka şey buluruz." diyerek içimi ferahlattı. Sonradan hesaplı bir daire bulduk yerleştik fakat bir telefon mesafede bir Mektepliye ulaşabilme güvencesi güzel bir duyguydu.

Bir diğer engel de sigortaydı. İsviçre yarış komitesinin şartı, her teknenin 2 milyon Euro kapsamı olan 3. şahıs mali mesuliyet sigortası yaptırmasıydı. Türkiye'den böyle bir poliçeyi kimse vermiyor. Devreye dönem arkadaşım sigortacı Mert Yücesan (114) girdi, Türkiye ve İsviçre'de olabilecek her yer yoklandı; ancak böyle bir poliçenin, TC vatandaş olduğumuz için mümkün olmadığını öğrendik ve hatta Tokyo Olimpiyatlarına giden Türk yelken ekiplerinin de sigortasız gitmek zorunda kaldıklarını, Japonlar sayesinde durumun kurtarıldığını öğrendik. Sonuçta bizim sigorta işi, İsviçrelilerin hâlimize acımasıyla, bir ara çö-

zümle, halloldu. Yarışa girebildik ancak hiçbir tekneyle temas etmemeliydik, aksi takdirde başka tekneye verilecek ufak bir zarar 500 avro yaracaktı.

Antrenman Günü

Şampiyonaya katılan 8 Türk ekibinden 6 tanesinin tekneleri TIR ile İstanbul'dan geldi, benim tekneyi İsviçre'den kiraladık. Farklı tekneye alışmak için ilk gün teknemizi donatıp yeni yelken setimizin üzerine sponsorumuzun logosunu yaptırdık ve ana yelkeni basıp suya indik. Yarış parkuruna geldiğimizde aynı yerde İsviçre optimist puan yarışları varmış. 120 kadar optimist yarışıyor, ben de aralarından çaparız vermeden dolaşıyorum fakat alan küçük, filodan uzak durmak mümkün değil, bir ara üzerime son gaz bir jüri teknesi gelmeye başladı ben de hiç istifi bozmadan optilerden uzağa doğru topukladım ancak göz ucuyla bakıyorum tekne ısrarla üzerime geliyor. Ben de tekneyi yavaşlattım, bekledim. Eyvah fırça yiyeceğiz, parkurda dolaşmayın gibi bir uyarı alacağız sanırken dümendeki jüri yanımıza gelip "Ooo welcome Turkey, this your race course..." demez mi! Meğer opti yarışının jürisi bizim yelkendeki TUR yazısını uzaktan görmüş gelmiş. Marinaya dönerken de yolda yine bir başka jüri bizi yedekledi. Misafirperverlik, parkuru görmüş, yeni teknemizi denemiş olmanın rahatlığı ile deplasman heyecanımızı bir nebze aştık, yarışlara hazırız.

Yarış Günleri

TUR 152 ekibi olarak yarıştan derece beklentimiz şu şekildeydi: Genelde bundan önceki Avrupa şampiyonalarından karnemiz, bir Türk ekibinin ilk yirmiye girebilmesi, bir iki teknenin de ortalarda diğerlerinin sonuncu olması şeklinde oluyordu. Yine aynı şekilde oldu. Zaten aksi olamaz. Bir yarış olsa bazen sürprizler olabilir ama 12 yarışın sonunda şans faktörü sıfır oluyor. Herkes hak ettiği yeri buluyor. Biz zaten Türk kontenjanından son giren ekip olduğumuz için Avrupa'da sonuncu olacağımızı biliyorduk. Benim hedeflerim, Avrupalı yelkencilerden bir şeyler öğrenmek, genç flokçuma deneyim kazandırmak, kendimi geliştirmek, devrilmeden, batmadan, yaralanmadan, protesto edilmeden, diskalifiye olmadan, başka teknelerle çarpışmadan, dnf - did not finish olmadan yarışları tamamlamak, yarış sırasında arka filodan kopmamak idi. Ayrıca soğuk göl suyu üzerinde günde altı saat, bazen ıslak bazen kuru, fiziksel olarak bu yaşta performans gösterebilmektir. Arada eğer sürpriz olarak bir kaç tekne çeçebilirsek de bonus olacaktır.

İstikrarlı esen termik sayesinde 4 günde 12 yarış yapıldı. Her ekip iki kötü derecesini atabildi, termik rüzgârında avantajlı taraf değişebiliyor ve yarışmacılara sürprizler yapıyordu.

Şampiyona ilk gün hafif bir hava ile başladı, hakemler yeterli rüzgârı bulamayınca ekipleri karada bekletiler. 8knts havada 3 yarış yapıldı. Türkiye şampiyonumuz 5. geldi, biz de birkaç tekne geçebildik. 2. gün saat 11'de planlanan yarışlar yeniden geç başladı, az ve orta bir hava ile üç yarış yapıldı ancak değişen rüzgâr dereceleri altüst etti, hemen hemen tüm ekiplerimiz sıralamadaki yerlerini kaybettiler, biz bir basamak çıktık. Güne geç başladığımız için geriye de geç döndü ve happy hour biralardan sonra doğrudan ev sahibi İsviçre Pirat Birliği'nin organize ettiği şampiyona yemeğine geçildi.

3. Gün ve Kaçırığımız Yarış

Bugün bizi bir sürpriz bekliyordu. Türkiye'deyken şampiyonanın resmi sayfasından indirdiğimiz yarış ilanında 3. günün startı 12:00 olarak belirtilmişti. Sonradan değişmiş, saat 11'e alınmış ve ilan panosuna asılmış. Ancak biz kontrol etmediğimiz için bundan habersiz, sabah evin balkonunda kahvaltıda sonra keyif kahvesi içiyoruz. Bir anda gölde, tekneleri yarış parkuruna giderken gördük. Apar topar evden çıkıp belki yetişiriz umuduyla teknemizi hazırlayıp suya çıktık. Şansımıza normalde esmeyen güzel bir batılı rüzgâr vardı. Parkur alanına balon açarak adeta uçarak gittik ancak 50sn farkla startı kaçırdık ve sonuncu olmuş gibi 7. yarıştan kötü bir puan aldık. Arkasından 8. yarışta sanki bunun acısını çıkarır gibi bir yarış çıkartarak en iyi derecemiz olan 36.'lığa ulaştık. 9. yarışta, yine iyi yarışırken orsa şamandırasına değince ceza dönüşü yapana kadar on beş tekne tarafından geçildik. Marinaya döndüğümüzde organizasyon hediyesi biralar ve sohbetler her şeyi unutturuyordu. Ardından yapılan ufak çekilişlerde çeşitli hediyeler dağıtılıyordu. Bize de alkışlar arasında parkuru kaçırma özel ödülü verdiler. Akşamları evde, İsviçre'de keşfettiğim meyve biralarından içerken günün anılarını Mekteb-i Sultani Denizcileri WhatsApp grubunda paylaşıyordum. 7. yarış kaçırma hikâyem de en çok hit yapan konulardan oldu grupta. Daha sonra Türkiye'ye döndükten bir ay sonra bu sene ilk kez katıldığım Sultani Profesinde fark ettim ki tanışmadığım abla ağabey ve kardeşlerin aklında "hani şu İsviçre'de yarış uyuya kalıp kaçırın kişi" olarak bellendi: "Merhaba sen kimsin?" "Ben 114 Gencer." "Aa, şu uyuyup yarış kaçırın mı? Puhahah...!" şeklinde tepkilerle iyi kötü bir üne kavuştum fark ettim. Gülüşmelerin ardından ne kadar işin doğrusunu anlatmaya çalışsam da nafile! Bu arada geçtiğimiz günlerde Gaye (119) kardeşimizin kızı Deniz aradı. Yelkenciymiş kendisi. Bizim kulübe İYK'ya gelmiş, tanışmak istemiş. İsviçre'den laf açılınca "Aa, uyuyarak yarış kaçırmissiniz! Hahhaah...!" demez mi!? Artık ben de pes ettim! Gönül isterdi ki 58 yaşında millî oluşumla, Pirat sınıfında Avrupa'da yarışan belki ilk Liseli oluşumla anılayım ama... Reklamın kötüsü olmaz diyerek makûs talihimi kabullendim.

Dördüncü ve son gün bulutsuz bir havada güneş pırıl pırıl parlayınca termik iyice güçlendi, rüzgâr sertleşti. Bir Türk ekibi devrildi. Biz de tekneyi dik tutmakta zorlandık, yorulmuştuk. Her şeye rağmen Alplerin görüntüsü ve manzaranın güzelliği yorgunluğumuzu alıyordu. Pupa şamandırasında bir hatam sonucu broşa girince soğuk sularda yüzmekten kıl payı kurtardık, artık iyice yorulmuş, sağlıklı karar veremez olmuştum. Artık yarışmaya değil tekneyi ve ekibimi sağ salım karaya getirmeye odaklandım. Akşam karada İsviçre'nin geleneksel yemeği Raklet ikram edildi, yerel şaraplar içildi. Keyfimiz tekrar yerine geldi. Ertesi gün hedeflenen 12 yarış tamamlandığı için rezerv günü olan cumartesi, yarış yapılmadan ödül töreni ve içkili-yemekli güzel bir resepsiyonla şampiyona kapandı. Bizden beş ekip son sıraları aldık, Türkiye şampiyonası ekibimiz, en iyi derecemiz olan 13.'lülle şampiyonayı tamamladı. İlk beş sıra Alman ekiplerinin oldu. Dereceleri bir kenara bırakırsak Türkiye en uzaktan gelen ülke olmasına rağmen Almanlardan sonra en kalabalık ekiptik, biz gidemesek yarış yavan olacaktı. Bir sonraki şampiyona 2023 yılında Macaristan'da yapılacak. Onu da şimdiden ipe çekiyoruz.

Transquadra: Marsilya Limanı'ndan Yarışa ve Maceraya Yelken Açmak

Bu projeye adım attığım ilk günden itibaren en çok karşılaştığım şey, tıpkı bir yelken yarışında olduğu gibi, değişen şartlara uyum sağlamak oldu. Mesleği yelkencilik olan biri olarak bu uyum konusuna her ne kadar alışık ve barışık olsam da özellikle Covid süreci bu durumu zorluk anlamında üst seviyeye taşıdı diyebilirim.

Öncelikle, hem antrenman yapacağımız hem de yarışa katılacağımız tek-nemiz, Covid sebebiyle ocak ayı yerine, bir ay gecikmeyle, şubat ayında İstanbul'a ulaştı. Teknenin kurulması ve teknik hazırlıkları ise kış şartları sebebiyle, çok hızlı olmasa da dönemin beklenenden ılık geçmesi sebebiyle, büyük gecikmelere sebebiyet vermedi ama kaybettiğimiz zamanı da geri alamadık.

Antrenmanlara başladıktan kısa bir süre sonra, hafta sonu ve gece sokağa çıkma kısıtlamaları başladı. Bu sebeple günlük antrenmanlara ek olarak planladığımız gece seyri içeren 300 millik antrenman parkurlarını gerçekleştiremedik. Buna ek olarak, tekne sürat ve açılarını test etmek için İstanbul içinde katılmayı planladığımız üç yat yarışı da hafta sonu kısıtlamaları sebebiyle iptal olunca elimizde sadece gün içinde planlayabildiğimiz ve tek başımıza yapabildiğimiz kısa gününbirlik antrenmanlar kaldı.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, bu antrenmanlar esnasında takım arkadaşım Tolga ile çok iyi bir kimya yakaladık. Tüm hazırlıklar, manevralar ve seyirler esnasında çok az konuşarak daha çok göz temasıyla anlaşabildiğimizi gördük ki bu bir takım için çok büyük bir şans. Birçok takımın uzun saatler, günler harcayarak gelebildiği bir noktayı, biz daha başlangıçta, doğal yolla yakalamış olduk ve kısıtlı antrenman saatlerimizde üzerine koyarak devam edebildik. Onun uzun mesafe solo tecrübeleri ve benim orta ve kısa mesafe ekipli yarışlardaki tecrübelerimle çok yönlü bir takım olacağımızın sinyallerini aldık.

Tabii tüm bu hazırlık sürecindeki günlerde Covid tedbirleri sebebiyle TC vatandaşı olarak start noktamız olan Marsilya'ya seyahat etme imkânı bulun-

muyordu. Start ağustos ayında olduğu için bir önceki seneden gözlemediğim tecrübeler ışığında, yaz aylarında vaka sayılarında gerileme olacağı ve seyahat yasaklarının kalkacağını öngörerek, moral bozmadan çalışmalarımıza devam ettik. Her ne kadar soğukkanlı olsam da, bu aslında psikolojik olarak zor bir durum oldu, zira bu süreçte aşı konusu da ülke içinde belirsizliğini koruyordu.

Eşimin doktor olması sebebiyle mayıs ve haziran aylarında aşılarımı olduğumda biraz içim rahatladı ancak vize alma ve Fransa'ya giriş prosedürleri hâlâ sıkıntılı ve gün gün değişen bir durumdaydı. Temmuz ayında, yani yarışa sadece 1,5 ay kala durum pozitif anlamda biraz daha netlik kazandı, sakın ama sahne arkasında kaygılı bekleyiş yerini bir miktar rahatlığa bıraktı.

Bu dönemde teknenin Fransa transferi ve vize işlerini organize ettik. Transferi yapacak Fransız ekip tekneyi Türkiye'den teslim almak için yolda gelirken Covid teşhisi koyulması sebebiyle, bir son dakika gelişmesiyle, bizi yeni bir ekip organizasyonuna zorladı. Bu yeni planlamadaki gecikme sebebiyle olası kötü bir hava ile karşılaşma durumunda teknenin starta yetiştirme durumu riske girse de elimizden geleni yaptık ve neyse ki Poseidon bizlere iyi davrandı ve tek-nemiz starttan beş gün önce Marsilya Limanı'na ulaştı.

Bu esnada hayat da bizlere iyi davrandı ve hazırlıklarımızın son döneminde ardi ardına projemizin sponsor ve destekçileri belli oldu. OMM (Oduņpazarı Modern Müze) ana sponsorumuz olurken, Columbia kıyafet ve macera sponsorumuz, YACHT Türkiye dergisi iletişim sponsorumuz oldu. TÜDAV (Türk Deniz Araştırmaları Vakfı) ile birlikte dünya denizle-

rinde mikro plastik araştırması konusunda bir iş birliği yaparken, aynı zamanda onların desteğiyle, tüm yurt dışı limanlarında elçilik düzeyinde destekle karşılandık. Bir diğer destekçimiz de TAYK (Türkiye Açık Deniz Yarış Kulübü) oldu.

Proje ortaklarımızın da desteğiyle seyahatimizden sadece beş gün önce Moda Deniz Kulübü'nde sıcak bir davetle, basın ve yelken severlerle bir araya geldik. Duygu dolu anlar yaşadığımız güzel bir uğurlama oldu.

Geriye, pek de gündeme gelmeyen, tek ama önemli bir engel kalmıştı: Covid testi. O da hem benim hem de Tolga'nın Fransa'ya uçuşumuz öncesi yaptırdığımız Covid testlerimizin negatif çıkmasıyla aşıldı. Her gün 25.000 vaka olan o günlerde her ne kadar aşılı da olsak, protokollere dikkat de etsek, Covid+ çıkmak tüm planları suya düşürebilecek bir etkendi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu test sonucu benim için üniversite sınav sonucu gibi bir stres unsuru oldu dersem abartmış olmam. Neyse ki ikimizin de testleri negatif çıktı ve start hattında yerimizi almamıza bir engel kalmamış oldu. Uçakla Marsilya'ya vardık.

Daha önce birçok kere Fransa'ya seyahat etmeme rağmen Marsilya'ya gitme imkânım olmamıştı. Fransa'nın en büyük liman şehri olan bu kent, doğrusunu söylemek gerekirse, tam bir cümbüş ve 24 saat kalabalığın ve gürültünün eksik olmadığı bir yer. Çok detaylı gezme imkânı bulamam da herhangi bir mecburiyet olmaması durumunda bir daha gitmek konusunda pek istekli olmayacağım bir yer olduğunu söyleyebilirim.

Transquadra organizasyonu böylesi uzun mesafeli bir yarış konusunda hem çok tecrübeli hem de gerekli şartlar konusunda çok sertti. Teknenin yarışa hazırlanmasına ek olarak özellikle güvenlik malzemeleri ve teknede bulunması gereken ilaçlar konusunda eksiklerimizi tamamlamamız oldukça zamanımızı aldı. Ve yarış öncesi son işlem, gıda alışverişi, oldukça dikkat gerektiriyordu. Depolama alanı kısıtlı, soğutucusu bulunmayan 33 feet bir yarış teknesine 1300DM süresince yüksek tempo yapacak iki kişiye yetecek gıda alımını çok iyi hesaplamamız gerekiyordu. Bu hesabı yaparken miktar kadar, hangi malzeme ne kadar dayanır, hangi günler ne yeriz gibi konulara özellikle dikkat ettik.

İlk 3-4 gün görece taze kalabilecek gıdalara öncelik verirken devamı için hazır ve bozulması daha güç gıdaları planladık. Tüm bunlara ek, su da önemli bir karardı, zira az olursa susuz kalma

riskimiz olmakla birlikte, çok olması da gereksiz ağırlık yapıyordu. On iki gün üzerinden, kişi başı günlük 3lt su hesabı yaparak yola çıktık.

Ve start hattındayız;

Gün 1:

13 Ağustos günü Marsilya Limanı'nın çıkışının yaklaşık 2 mil iskele tarafına kurulan start hattına yaklaşık yarım saatlik motor seyriyle ulaştık. Hava 4-5 knots civarında ve çok hafif esiyordu. Start sonrası, yaklaşık 2 millik bir pupa seyri sonrası, limanın karşısındaki adayı iskelede bırakarak, ilk hedefimiz İspanya kıyıları ve Baleira Adaları arasında güneybatı yönlü bir rota bizi bekliyordu. Startta komite botu oldukça avantajlı görünüyordu ve tüm stratejimizi buradan çıkacak şekilde yaptık. Hava hafif olduğu için daha önce antrenmanlarda çok rahat ettiğimiz ve hızlı hissettiğimiz A3 asimetrik balonumuz ile start etme kararı verdik. Yarıştaki en hatalı kararımızı daha yarışın başında verdiğimiz nereden bilebilirdik. Oysaki hazırlık döneminde tüm hafif hava antrenmanlarımızda pupa seyrinde teknemiz asimetrik balonla çok iyi ve hızlı bir hissiyat vermişti. Ama eski yarışçıların alaycı deyişi "en hızlı tekne denizde tek başına olan teknedir" sözü, yalnız başına yaptığımız antrenmanların bize en ağır bedelini ödetmiş oldu. Statta en iyi yerden çıkmamıza rağmen her karşılaşmada tüm rakiplerimize karşı bir bir yer kaybettik ve 15 dakikanın sonunda kendimizi filonun en arkasında bulduk, üstelik geçen zaman içinde aramız da git gide açılmaya başladı. Balon değiştirmek iki kişilik bir ekipte öyle kolay bir iş değil, zaman ve enerji maliyeti çok büyük, dolayısıyla mümkün merteye diğer teknelerin altına girmeden, temiz rüzgârda biraz da aykırı bir rota ile devam kararı

aldık, ne de olsa adayı bordaladığımızda orsaya dönecektik. Bir süre geçmesine rağmen lider grupla aramız iyice açıldı ve moraller oldukça düştü. Tolga önümüzdeki mesafeyi gözeterek biraz daha rahat olsa da, özellikle bir parkur yarışçısı olarak benim için kabul edilemez bir durumdu. Adaya yarım mil kala bulunduğumuz bölgeden küçük sağanaklar alarak beş tekneyi arkada bırakmayı başardık, diğer beş tekneye de oldukça yaklaştık. Ada dibinde orsa seyrine geçtikten sonra 2 millik bir mesafede her açan çeken havayı kollayarak ve en küçük sağanak artışını kullanarak diğer filoya göre fazladan tramolalar atık ve adeta kısa bir şamandıra yarışı gibi tekneye odaklandık. Bu sekansta 1 saatin sonunda beş tekne daha geçerek kendimizi ön grubun arkasına attık. 4 saatlik bu sürecin sonunda 1 günden fazla enerji tüketmiş olsak oyunun içine girmek morallerimizi yerine getirdi. Artık açık denizdeydik. Büyük resme odaklanma zamanı gelse de ben ilk gün ve gece çok az uyudum ve sabaha karşı 2. sıraya kadar yükseldik. Tolga enerjimi daha ekonomik kullanmam gerektiği konusunda beni uyardı ama kısa parkur yarışçılığından kalan alışkanlığım beni görüş seviyesindeki rakibi geçme çabamdan alıkoymaya engel oluyordu.

Gün 2:

Yarış hafif havada ve değişken yönlerde devam etti. Yorgunluk bünyemi ele geçirmeye başlasa da yarışın liderliğini ele aldık. Gün boyu ilk üç tekne çok yakın mesafelerde seyre devam ettik. Bu günün aşkımı, stabil ve şıkır havanın da sayesinde, ben de biraz dinlenmeye öncelik verdim ve düzenli vardiyalar ile toplamda 4 saatlik bir gece uykusu ile ertesi güne daha enerjik başladım.

Gün 3:

Yarış hafif hava şartlarında devam etti. Hava raporları doğrultusunda hedefimiz İspanya kıyılarına yakın kalmak yönünde oldu. Gün boyu liderliğimizi sürdürdük ve internet çeken zamanlarda bizi takip eden dostlarımızın destek mesajlarıyla moralimiz iyice yükseldi. Daha yarışın başı olmasına rağmen yarış kazanma konusunda ciddi bir şansımız olduğuna inanmaya başladık.

Gün batımının ardından sıcak iyice arttı ve havada o sevmediğimiz basıklık hâli oluşmaya başladı. Barometreye baktık, hiçbir değişiklik yok. Saat 23.00 civarı sıcak havanın ardından kısa bir serinlik geldi. İkimiz de "eyvah, tatsız bir hava geliyor" dedik. Zira gün boyu bulunduğumuz bölgede bir sonraki gün için telsizden fırtına ihbarı gelmekteydi. Bizim hesabımız, ertesi gün bu bölgeden uzaklaşmış olmak ve ihbar edilen fırtına bölgesinden çıkmış olmaktı. Az sonra daha sıcak bir esinti geldi, adeta fön makinesi gibi ve hemen ardından yine serin bir rüzgâr esti. Tedirginliğimiz iyice arttı. Çok geçmeden bu defa ömrümde ilk defa şahit olduğum ısıda bir esinti geldi, 50-60C civarında idi, adeta 200 derecede bir fırını açtığımızda yüzünüze çarpan şiddette bir sıcaktı bu. Canımı acıtan bu sıcak rüzgâr sebebiyle gözlerimi kapatıp sırtımı rüzgâra dönmek zorunda kaldım. Bu anormal sıcak, hatta kaynar esinti, 30-40 saniye kadar sürdü, hemen peşinden gelen serin esintinin ardından "acaba hortum mu çıkacak?" derken beklenen oldu ve rüzgâr 30kts'luk ani bir hamle yaptı. Hava zifiri karanlık olduğu için deniz üzerini okumamız da pek mümkün değildi ama genel hissiyatımız bu kötü havanın daha çok kıyıya doğru gittiği yönündeydi. Biz de bu sebeple açığa tramola atıp bu sorunlu olduğunu düşündüğümüz alandan uzaklaşmaya çalışsak da rüzgâr yüksek şiddette devam etti. Bu esnada yarışın ilk ve tek camadanını vurduk. Birkaç saat sonra rüzgâr iyice azaldı ve hatta tamamen tükenmeye yüz tuttu. Belli ki bu olay parkurun farklı noktalarında farklı etkiler yaratacaktı. Sabah olduğunda hem uykusuz-

duk hem de liderliği kaybettiğimiz bilgisine ulaştık. Sonradan öğrendik ki bu olay esnasında bazı tekneler 40-42kts mertebesinde rüzgârlar ile karşılaşmış, şükür ki kimsede büyük hasarlar olmamış ve yine bazı tekneler sabaha kadar kuvvetli rüzgârla yollarına devam etmiş, bu da liderliği yitirmemize sebep olmuş ve yine finişte öğrendik ki hiçbir raporda görünmeyen ve filodaki tüm yarışçıların ilk defa yüzleştiği bu sıcak rüzgâra Fransız yarışçılar "Le Souffle de Diable" yani "Şeytanın üfürüğü" adını takmışlar. Yarış sonrası météo uzmanları ve yarış komitesi, ilk defa görülen bu doğa olayı ile ilgili tüm yarışçılardan gözlemlerini ve ölçümlerini yazmalarını istediğinde, gerçekten ciddi bir varta atlattığımızı fark ettik.

Gün 4:

Sabaha kadar rüzgârsızlık ve rüzgâr bulma çabaları ve sıralamadaki yerimizi kaybetmemiz ve daha kötüsü arka grubun tazeleyen rüzgâr ile dibimize kadar girmesi moralimizi iyice aşağı çekti. Üstelik fiziksel olarak çok yorgun bir hâldeydik. Öğlen saatlerinde bu arkadan tazeleyen rüzgâr bize de ulaşınca 15-20kts'luk firişka bir rüzgârla yarışın ilk pupasını gitmeye başladık. Neredeyse sekiz-on teknelik bir grup hâlinde seyrimize devam ediyorduk. Gün batımına yaklaştıkça ve rüzgâr artmaya başlayınca çevremizdeki tüm tekneler küçük sert hava balonlarına geçmeye başladılar. Hava raporu, gece 20kts sağanaklarda 25kts hava öngörüyordu. Büyük balonla bu şartları göğüsleyebilirdik. Ancak sağanaklarda 30kts olması durumunda işler sarpa sarabilirdi. Tolga, gün batmadan bizim de küçük balona geçmemizi tercih ettiğini söyledi, Ben ise bu durumun yakalandığımız grupla arayı açmak için bir fırsat olacağını düşündüğüm için devam etme taraftarı olduğumu illettim. Sonuç olarak büyük balonda kalmaya karar verdik. Yarış boyunca bu tip durumlarda hızlı ve ortak karar alma konusunda hiç zorlanmadık; antrenmanlar esnasında gözlemlediğimiz kimya uyumu, yarış baskısı altında da kendini göster-

meye devam ediyordu. Hava, gece boyunca en fazla 27-28kts'a kadar çıktı. Büyük balonla sabaha kadar fiziksel olarak ciddi bir tempo yaptık; aldığımız risk bize karşılığını verdi ve tekrar kendimizi grubun önüne atmamızı sağladı. Ancak gün ağardığında ciddi anlamda yorgunduk.

Gün 5:

Hem yorgunluğun bizi ele geçirmesi hem de kendimizi öne atmanın bir miktar rahatlığıyla gün içinde vardiyalarla 2'şer saatlik güzel uyku molaları verdik. Kaybettiğimiz enerjimizi geri toplamaya çalıştık. Cebelitarık hunisine girişi simgeleyen Punta Negra Burnu'na yaklaştığımızda hem hoş hem de enteresan bir sürpriz bizi karşıladı. Beş günün sonunda yarışın başından beri liderlik için kıyasıya çekiştiğimiz Shamrock teknesiyle koca denizde pupa seyrinde, biz sancak, onlar iskele, kontra hâlde kafa kafaya geldik. Bu hâlde manevra yapmak çok zor olacağı için rakibimiz, önümüzden geçip geçemeyeceğini sordu, biz de yol bizde olmasına rağmen, biraz orsalarak kendisine yol verdik. Bu karşılaşmadan iki gün geçtikten sonra fark edecektik ki bu an, yarış rakibe verdiğimiz ve kendisini gözle son kez gördüğümüz an olacaktı.

O an kuzey kıyıya yakın olsak da uzun vadeli hava raporu ve akıntı haritaları sert bir hamleyle güney, yani Afrika kıyısına yönelmemizi tavsiye ediyordu. Biz de, yolu uzatsa da, bu tavsiyeyi dinledik ve pupadan dar apaza dönerek süratli bir şekilde Afrika kıyısına doğru yöneldik. Gece çöktüğünde rüzgâr hızını düşürdü ve gece yarısı iyice bitti. Havanın iyice bittiği bu anlar gerçekten çok stresli, zira tüm rakiplerin pozisyonları 4 saatte bir geliyor ve koca denizde biz dururken onların ilerleyip ilerlemediğini görememek, zihnen insanı çok zorluyor.

Gün 6:

Sabah gün ağardığında biz havasız alanda dururken filonun büyük kısmının ilerlemiş olduğunu görmek ve sıralamada tekrar yer kaybettiğimizi görmek morallerimizi bir kere

daha alaşağı etti. Evvelki gece sert havada yaptığımız temponun ve üzerimizde taşıdığımız yorgunluğun tamamı boşa gitmiş oldu. Afrika kıyılarına yaklaştığımızdan, hava iyice sıcaklaştı. Görüş epey düşük, denize sis ve pus hâkimdi. Bir an, Fas Sahil Güvenliği tarafından üzerinde dört kişinin olduğu bir botun arandığı anonsu geldi. Biz önce mülteci taşıyan küçük bir bottan bahsettiklerini düşündük; karşılaşırsak ne yaparız diye aramızda konuştuk, sonra yarış konsantrasyonuyla konu kapandı ve seyrimize devam ettik. Aradan birkaç saat geçtikten sonra, benim güverte vardiyam esnasında, bir kararlı gördüm. Birkaç dakika geçince kararlı netleşti, çok yakınımızda, oldukça lüks, 10-12m boyunda, arkasında muhtemelen 350HP gücünde iki adet motoru ve dev bir uydu iletişim cihazı olan bir şişme bottu bu. Üzerinde asker üniformasına benzer kıyafetler olan silahlı dört iri yarı adam vardı. Hızla tekneyi otopilota alıp içeri girdim, Tolga'yı uyandırdım, dürbünü alıp kamara içinden bu gizemli tekneye baktım. Aynı anda teknedekilerden birinin de dürbünle bize baktığını gördüm. Bunlar aranan tekne ve kişilerdi ama mülteci değil, Fas-İspanya arasında uyuşturucu ticareti yapan bir çete idi. Bir an ne yapmamız gerektiğini düşündük, öte yandan bu kişilere istemeden tanıklık etmiş olmanın verdiği tedirginlik ve yanımıza gelip gelmeyecekleri korkusu bize hâkim oldu. Bu andan itibaren 1 saat bizim için oldukça stresli geçti neyse ki hayat hiçbir şey olmamış gibi devam etti ve ne mutlu ki bizi ciddiye almadılar. Akşama doğru gelen güzel bir hava ile kavança atarak güney sahilinden Cebe-litarık'ın güney ucuna doğru rota tutmaya başladık. Akıntının lehimize olduğu bu dönemde açıktan direk rota giden ve önümüze çıkacak gibi görünen teknelerin büyük çoğunluğu ciddi mesafede gerimize düştü. Bu gruptan iki tekne yakınımıza gelmeye başladı. Gece hafif havada sürekli akıntı haritasını okuyarak ve en küçük rüzgâr kırıntısını değerlendirmeye çalışarak yeni uykusuz bir geceyi geride bıraktık ve bu yakın mücadeleden sabaha karşı galip ayrılarak, sabaha karşı gözümüzden uyku akarak Cebe-litarık Boğazı'nın girişinin güney köşesine doğru ilerledik.

Gün 7:

Sabah saatlerinde yarış boyunca belki de en yaşadığımız yerdedik diyebilirim. Start öncesi boğaza tam da bu noktadan giriş yapmayı planlamıştık. Kuzey kıyısı hem akıntı yönünden çok ters hem de girilmesi yasak bölgeleri de göz önüne aldığımızda yolu çok uzattığı için çok kötü bir tercihti. Gece bizi takip eden iki tekne daha boğaza gelmeden orta suya çıkmış ve akıntının kuvvetli olduğu bölgeye düşmüştü. Yarışın lideri bizimle aynı rotada sadece 6DM önümüzde boğazın girişini bordalamış stabil ve 3-4kts'lık bir süratle ilerliyordu. Bu senaryoda biz de aynı rotada peşinden gidecek, kuzeydeki rakiplerimiz ise hem akıntı hem de uzun rota sebebiyle geri düşeceklerdi. Grubun kalanı ise oldukça gerideydi.

Oldukça hafif bir havada Punta Almina Burnu'na ilerlerken kâbusun ilk dakikaları başladı ve rüzgâr iyice tükendi. Kanala girmek için kafamızı burunun dışına çıkardığımızda kuvvetli akıntıya kapılıp geri sürüklenmeye başladık. Daha önce boğaz yarışlarında benzer senaryolarla çok karşılaştığım için, çok ısrar etmeden kaybı göze alıp, bir an evvel cenovaya geçip gerisin geri güneye rota tutup, bu bölgedeki cebe saklanarak akıntısız bölgeden 1-2 saat içinde tekrar aynı buruna yaklaştık. Hava hâlen yok denecek kadar azdı. Önce, iyice kıyıya girip demir atma planı yaptık; sonra, demiri geri alamama riskine karşın serbest şekilde o bölgede saatlerce durduk, zaman zaman sürüklendik. Güncellenen rakip konumlarında ise arkamızdaki dört teknenin kuzeye yöneldiğini, akıntının en güçlü olduğu yere rağmen 2-3kts ile ilerlediklerini gördük ve moralimiz iyice bozuldu. Rüzgârsız bekleyişin yaklaşık 6. saatinde çok hafif bir esinti yakaladık. Rüzgâr tam arkadan geldiği için, balon basmamız durumunda tam içnecikte şişmeyecek ve bu sebeple açılı gitmemiz gerekecek, bu durum bizi yine hızlıca akıntıya çıkaracak ve aynı sürüklenme senaryosu baştan yaşanacaktı. Bu sefer, akıllarda bir ampul yandı ve hafif havada kıyıyı âdeta elleyerek ve akıntıdan uzak kalmaya çalışarak ayı bacağı seyriyle tam içnecik seyirinde milim ilerlemeye başladık. 2-3 saatlik bir mücadelenin ardından ilk burnu aşttık ve kendimizi resmen kanalın içine attık. Akıntı devam etse de en güçlü kısmı atlattığımız oldu. İkinci buruna geldiğimizde rüzgâr 7-8kts'lara çıktı ve balonu da basabildik. Devam eden dakikalarda giderek artan rüzgâr kısa süre içinde 20kts güce çıktı ve saatlerce süren umutsuz mücadele sonunda, kendimizi Atlantik sularına doğru atmayı başardık.

Okyanusa çıktığımızda hava kararlamaya başlamış, son 3-4 günlük bunaltıcı hava yerini taze bir ferahlığa bırakmıştı. Kötü haberse: 2. olarak girdiğimiz boğazı, 6. tekne olarak çıkmıştık. Lider tekne ise girişte 6DM olan farkı 85DM'ye çıkarılmıştı. Hafif havada saatlerce tekne yürütme çabası, bir önceki gece aynı sebeple çok az uyumuş olmamız, ikimizi de fiziksel olarak tüketti. Gün batarken vermimiz gereken önemli bir karar

vardı. Önümüzde yine havasız bir delik olacaktı. Direk rota Maderia'ya mı gitmeliydik yoksa Atlantik'in hâkim kuzey rüzgârına erken kavuşmak için batıya rota tutarak yolu uzatmalı mıydık? Yolu uzatmaya ve rüzgâra gitmeye karar verdik. Rotayı 270 dereceye ayarlayıp tekneyi otopilota alıp yarış başından beri ilk defa ikimiz de aynı anda içeri girip neredeyse tüm gece uyuduk. Atlantik'te trafiğin az olması, rüzgârın stabil olması ve teknede bulunan çatışma uyarı sistemi bu konuda biraz içimizi rahat ettirdi. Biraz performans kaybetsek de bu araya ihtiyacımız vardı ve yarışın başından beri ilk defa tercihimizi dinlenmekten yana kullandık. Sabah olduğunda hem pozisyonumuzda bir kayıp yoktu hem de biri hariç diğer teknelerin rüzgâra değil rotaya gittiklerini görmek biraz umutlarımızı artırdı.

Gün 8:

Günün ortalarına kadar hafif hava ile ilerledikten sonra beklediğimiz bölgede kuzey rüzgârını yakaladık ve 15kts'luk güzel bir havayla rotamızı finiş yapacağımız Madeira Adası'na doğru çevirdik. Rüzgârı diğer gruptan önce almak keyfimizi biraz yerine getirdi. Akşama doğru hava şiddetini artırmaya başladı ve hafif kafaya doğru döndü, denizler büyüdü. Teknemiz cenova apazı diyebileceğimiz bu seyirde hızlı bir şekilde yol almaya devam ederken gece hem rüzgâr daha da arttı hem de dalgalar daha da büyüdü. Süratimiz iyi olmasına rağmen sallantı çok fazla olmaya başladı bu da içeri girip vardiyalı uyumamızı zorlaştırdı. Güvertede uyumak da bir tercihti, ilk vardiyaya bu şekilde başladık ancak büyüyen dalgalar teknenin üzerini aşmaya ve havuzlukta patlamaya başladı. Üstelik soğuk gitgide şiddetini artırmaya başladı. İkimiz de tulumlarımızı ve su geçirmez ceketlerimizi, hatta berelerimizi giymemize rağmen hem çok ıslandık hem de çok üşüydük. Bu şartlar altında güvertede durmak da çok zorlaştı, içeri girip uyumak da. Ancak kısa sürede o kadar bitap düştük ki 45'er dakikalık vardiyalar hâlinde içeri girip mide bulantısı pahasına sürekli yana yatık teknede kısa uykular uyumaya çalışarak sabahı zor ettik.

Gün 9:

Zorlu geçen gecenin ardından güneşin doğmasıyla hem hava biraz yumuşadı hem de dalgalar biraz küçüldü. Hâlâ sörf şartlarında gitsek de artık dalgalar havuzluğa kadar ulaşmıyordu. Bu güzel günü ben sıcak bir çay, Tolga ise sıcak bir çorbayla karşıladık. Güncel konum bilgilerimizi aldığımızda gece boyunca verdiğimiz mücadelenin bizi tekrar 2.liğe taşıdığını görmek neşemizi yükseltti. Güneşin kendini göstermesiyle, gece islanan tüm kıyafetlerimizi güvertede uygun yerlere astık. O an tekne, yarış teknesinden çok, pazar yerini andırıyordu diyebilirim. Soğuktan titrediğimiz gecenin ardından hem kıyafetlerimiz kurudu hem de kemiklerimiz ısındı. 1-2 saatlik bir dinlenmenin ardından yine bir karar anına geldik. Rakiplerin çoğu rüzgâr altımızda ve cenova ile ilerliyordu. Biz en üstte idik ve 15-20 derece kafayı açmamız durumunda asimetrik balon basabilecek ama bir o kadar da rotadan aşağı seyredecektik. Ancak hava raporu ilerleyen saatlerde rüzgârın arkalayacağını ve hafifleyeceğini öngörüyor, bu durum, o an biraz düşük ve hızlı seyir yapmak, bize ilerisi için avantajlı hâle getirme potansiyeli sağlıyordu. Bu aynı zamanda bizi rakiplerle aynı hizaya getirecek ve tam olarak önlerine düşmemizi sağlayacaktı. Kısa bir beyin fırtınası sonrası asimetrik balonumuzu bastık ve 9 günün sonunda belki de kendi adıma yarışın en süratli ve keyifli sekansını gittik. Yarış başından beri tekneyi sürerken ilk defa keyif çılgınlıkları attım. Hatta birkaç kere Tolga uyku süresinde uyanıp güvertede aksi giden bir şeyler olduğunu sandı. Bu sürede rakipler cenova ile 8-9kts süratte giderken biz düzenli olarak 15-16kts süratleri yakaladık ve gün batımı yaklaştığında arka grupla farkı 20DM üzerine çıkardık. Lider tekneyle farkı da 60DM altına indirdik. Gece hava beklendiği gibi yumuşadı ve arkaladı, böylece biz de gece yarısı simetrik balona geçtik; bu durumda öngörümüz tutmuş, ciddi anlamda kazançlı bir günü geride bırakmış olduk.

Gün 10:

Günün aydınlanmasıyla finişe artık son 200DM'ye girdik. Sabit orta şiddet rüzgârda keyifli bir şekilde seyrimize devam ettik. Gün batımına doğru Madeira Adası ufukta görünmeye başladı. Keyifler iyice yerine gelmeye ve finiş sonrası ne yeriz ne içeriz şakalaşmaları başladı. Gün batımında ise harika bir doğa olayı bizi selamladı âdeta: pruvamızda ufuk çizgisinde güneş batarken, pupamızda ufuk çizgisinde ay doğmuştu bile. Müthiş bir görsel şölene tanıklık ettik. Sabaha karşı 03.42'de 2. tekne olarak finişe ulaştığımızda en yakın rakibimiz 30 milden fazla mesafede arkamızda idi. Yorgun ama keyifli bir şekilde finiş sonrası yanaşacağımız 12DM mesafedeki Funchal Limanı'na doğru dümen tuttuk.

Gün 11:

Sabaha karşı 06.00 gibi limana yanaştık. Çok kısa bir toparlanma sonrası bir uyku molası verdik, zira son gece hiç uyumadık. 3-4 saat sonra hem güneşin etkisini göstermesi hem de diğer

SOLDA: Mikroplastik araştırması için su örneği alınırken - SAĞDA: Start hattı son taktikler ©yohanbrandt

teknelerin limana varma gürültüsüyle uyanık. Finişe giriş günümüz belli olmadığı için henüz kalacak bir yerimiz yoktu. Ayrıca yarış komitesinden, finişe vardikten sonra Covid testi olacağımız, 3-4 saat içinde sonuç alınacağı, devamında teknelerden çıkacağımız bilgisi geldi. Nispeten makul bir plandı ancak sıcak bir yiyecek olmaması, bunu almak için teknedeki çıkmaya izin de verilmemesi, doğrusu keyfimi kaçırdı. Neden sonra biraz da serzenişlerle, her tekneye birer sıcak kruvasan ve kahve ikramı ulaştı. 10 gün denizde olan bir yelkenciyi kesme de hiç yoktan iyiydi. İlk iş, akşamüzerine otel rezervasyonu yapma, ardından rakiplerle biraz sohbet ettikten sonra yorgun da olsak kalan mecburi zamanı tekneyi ve malzemeyi toplayarak ve temizleyerek değerlendirdik. Bu, her hâlikârda yapmamız gereken bir işti. Bir yandan TÜDAV için Funchal Limanı'ndan su örneği almayı ihmal etmedim. Öğlen Covid testimizi olduk. Saat 16.00'da sonuç çıkana kadar tüm işlerimizi bitirecek gibiydik, mail adresimize sonuçların gelmesini bekliyorduk. Saat 16.00'da işlerimizi bitirdik. Telefonda mail kutumu sürekli güncellerken saatler geçtiyse de bir bilgi ulaşmadı. Akşam 19.00 gibi dayanamayıp komiteye test sonuçlarımızı sormaya gittim. Sonuçların akşama veya bir sonraki güne çıkabileceğini söylediler. O noktada sabrım biraz taşıtı, hem 3. gelen ekibin desteği hem de biraz da risk alarak limandan firar etmeye karar verdik ve limanın karşısındaki otele yerleştik. O an tam içimize sinmese de 2 gün sonra hâlen gelmeyen test sonuçları sonunda bunun yarış boyunca verdiğimiz en doğru kararlardan biri olduğunu anladık.

Taze pişmiş bir akşam yemeği, serin bir bira ve ardından sallanmayan geniş, kuru, gerçek bir yatak, denizde geçen 10 günlük maceranın üzerine harika bir son oldu diyebilirim.

Gün 12:

Vardiya olmadan güne başlama, sıcak filtre kahve ve zamana yayılmış güzel bir kahvaltı sonrası teknedeki kalan son işleri hallettikten sonra teknemizi Funchal Havaalanı altındaki, üzeri kapalı, doğal çekek yerine aldık ve bir sonraki etap için her şey hazır konumda Funchal'daki son günümüzü geçirdik. Şimdi kaybedilen kiloları geri alma, uykuya olan borcumuzu ödeme, eve, işe ve sevdiklerimize dönüp dört ay sonra start alacak bir sonraki etaba hazırlanma zamanı.

SORU / CEVAP

-Nasıl beslendiniz?

-Gün boyunca 2 veya 3 ana öğün yedik. Kahvaltı olarak ilk 3-4 gün peynir ve şarküteri içeren sandviç, domates, salatalık ve çay-kahve; öğlen ve akşam pilav veya makarnaya ek olarak konserve balık veya paketlenmiş yarı pişmiş farklı et ürünleri ısıtarak yedik. Soğutucumuz yoktu ama iki gözlü ocağımız dilediğimiz zaman sıcak yemek yapmamıza izin verdi. Buna ek olarak bol bol ara atıştırmalık, meyve, sebze, kuruyemiş, musli bar veya bisküvi tükettik.

-Nasıl uyudunuz?

-Uyku en zor konu olmasına rağmen bir şekilde doğal ritimde yerini buldu diyebilirim. Zorlu gecelerde ve günün belli kısmında güvertede iki kişiydik. Bunun dışında geceleri 1-1,5 saatlik değişmeli uyukular uyuduk sırayla, gün içinde hava sabitse bu uyku sürelerini 2 saate çıkardığımız oldu. Ancak toplamda ortalama her 24 saatte 5-6 saat uyuduğumuzu söyleyebilirim.

-Başınıza gelen ilginç olaylar?

-Fas kıyılarında uyuşturucu çetesiyle kafa kafaya gelmemiz bence yarışın en ilginç olayıydı. Tabii tehlike geçtikten sonra aynı olay anılarda komik bir hâl aldı diyebilirim.

-Kararları nasıl verdiniz?

-Bu konu da doğal bir akış içinde ilerledi. Genellikle uzun vadeli ve rotayla ilgili kararlarda Tolga, kısa vadeli ve rakibe göre pozisyon alma gerektiren kararlarda ben daha çok işin içine girdim. Kararları, ikimiz de uzman olduğumuz konularda verdik diyebilirim. Zaman zaman kararsız kaldığımız durumlar da olmadı değil ama burada da en çok içimize sineni yapmaya özen gösterdik.

-En zorlandığınız an hangisiydi?

-Start sonrası ilk dört saat ve Cebelitarık girişindeki uzun bekleyişler psikolojik olarak bizi çok zorladı. Atlantik'teki ikinci gece ise bizi fiziksel olarak en zorlayan süre oldu diyebilirim.

-Korktunuz mu?

-Bir miktar korku bu tip yarışlarda hep var, bence olmalı da; kişiyi diri ve temkinli tutuyor, bu iyi bir şey, zira denizin şakası olmaz. Ancak olay olarak bakarsak, üçüncü geceki hava olayı ve devamında gelen kaçak, hem bizi hem tüm yarışçıları birkaç saat süreyle ciddi anlamda korkuttu, zira o an işin nereye varacağını kestirmemiz güç oluyor.

STH

VIRTUAL
SOLUTIONS

YENİ
DÜNYA İÇİN
YENİ ÇÖZÜMLER

Bir
adım öne çıkın...

- Online Etkinlik
- Dijital Pazarlama
- Hibrit Etkinlik
- Online Toplantılar
- Webinar Yönetimi
- Video Prodüksiyon
- Özel Konuşmacılar
- Konsept Düzenleme
- Turizm
- Canlı yayınlar
- Sanal Fuarlar
- Açılış Şovları
- Firmaya Özel Markalama

sth_travel_mice

STH Travel & Mice

STH_TRAVEL

@STHTRAVEL

STH Travel & Mice

• sthteam.com

Galatasaray Kitaplığı

CEYLİN ERBAK AYTEKİN (137)

ZAMANDAN KAÇAN AYRILIK

Karakarga Yayınevi, Haziran 2021.

Öykü.

Bu yıl Karakarga Yayınevi'nden çıkan öykü kitabı için "Çok kalpten yazdım ve en büyük arzum onun sayesinde pek çok kalbe dokunabilmek." diyen Ceylin Erbak Aytekin (137), ilk şiir ve öykülerini Galatasaray'da öğrencilik yıllarında yazmaya başladığını belirterek kitabının yazım sürecini ve yazar olma serüvenini Sultani okurlarıyla paylaştı.

Ayrıllıkları zamandan kaçırmaaya çalıştığım yolculuğum...

Yazmak küçüklüğümünden itibaren benim için hep bir kaçış, rahatlama ve sorgulama alanı oldu.

Yaşadığım yerler değişti, içinden geçtiğim gerçeklikler, hayatım, etrafımdaki insanlar... Tüm bunların hepsi dönüşürken, sabit kalan en kıymetli mihenk taşım hep yazıydı. Galatasaray'da yatılı okurken etüt aralarında öykü ve şiir yazmaya başladım. Sözlükten bir kelime seçerdim, o kelimeyle başladığım kurgu yazıları yazardım. 19-20 yaşlarıma geldiğimde beğendiğim yazılarımı derleyip sevdiğilerime hediye etmek için fotokopicide 100 adet bastırılmıştım.

Zaman içinde üniversite, yüksek lisans derken kendimi pazarlama dünyasının yoğun iş temposu içinde buldum. Nitekim işi bırakmaya karar verdiğimde dokuz yıldır pazarlama sektöründe çalışıyordum ve mesleğimi çok sevdiğim ekibimle mutlu bir şekilde gerçekleştiriyordum. İnsanın alışkanlıklarını ve bildiği gerçekliğini bırakması her zaman kolay olmuyor. Kendi içinde riskleri olan bir karar verdiğimden önce pek çok git gel yaşadım. O yüzden de nihai kararımı uygulamam biraz vakit aldı.

Diğer bir taraftan edebiyatın hayatımdaki önemini ve değerini her zaman gördüm, bildim. On bir yaşından beri hayalim olan kitap yazma dürtüsü sanırım maddi ve manevi olarak kendimi hazır hissettiğim anda önünü alamayacağım bir biçimde yeşerdi. O yüzden de kararımı uyguladıktan sonra geriye dönüp "Ne yaptım ben!" diye bir pişmanlık hiç hissetmedim. Ne yapmak istediğimi biliyordum ve dışarıdan duyduğum pek çok sesin aksine iç sesim "Şimdi değilse ne zaman?" diye sürekli kalbimi ve aklımı dürtüyordu. Bugün geriye dönüp baktığımda, her ne kadar karar sürecim ve devamında yaşadıklarım kolay olmasa da, iyi ki bu yolculuğa niyetimi koymuşum diyebilirim. Zamandan Kaçan Ayrıllık'ı

çok kalpten yazdım ve en büyük arzum onun sayesinde pek çok kalbe dokunabilmek.

Ayrıllık zamandan kaçır mı?

Kitabımın başlığında anlatmak istediğim, ne yaparsak yapalım ayrıllıktan kaçamayacağımız. Bizler ne kadar arzu edip de ayrıllığı zamandan kaçırmaaya, hayatlarımızda ötelemeye çalışsak da er ya da geç, gerçekleşmesi gereken bir ayrıllık kendini gerçekleştireceği anı yakalıyor. Özgür iradelerimizle hayatlarımızı yönlendiriyoruz ve bazen sonuçlarını tahmin etsek de o sonuçların gerçekleşeceği zamanı ötelemeyi seçiyoruz. Oysaki ne kadar çabalarsak çabalayalım, kendimizi veya sevdiğimizimizi yaşanacaklardan kaçırıp, koruyamıyoruz.

Kitabımdaki öykülerimin tamamı ayrıllık temasında buluşuyor. Ayrıllıkları hep kötü birer tecrübe olarak etiketliyoruz. Oysaki insan ayrıllıkları sayesinde hayatın geçiciliğiyle tanışıyor ve kendini daha yakından tanıyor. Ayrıllıklarımız, hayatın başka başka yüzleriyle tanışmamıza vesile olan bir araç ve her zaman hüznün dolu olmak zorunda değil. Sıklıkla unutuyoruz ama ayrıllıklar yeni hikâyelerin habercisi bir lütuf esasında... Diğer yandan, tüm öykülerin bir diğer ortak noktası ise her birinin aile olgusu etrafında örülmesi. Aile, hayatımdaki en kıymetli mefhum ve en çok öğretiyi kazandığıma inandığım bir çeşit okul. Doğal olarak da öykülerimde büyük bir alan kaplıyor. Kitap, bir yandan farklı şehirlerde, farklı koşullarda yaşayan ailelerin içinde olan bitenleri yansıtırken; bir yandan da aile içindeki sorunların tekil hayatlara nasıl etki ettiğini ayrıllık teması üzerinden aktarıyor.

NEDİM GÜRSEL (102)**SON FASIL**Doğan Kitap, Temmuz 2021.
Gezi.

Nedim Gürsel (102) Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra Paris Sorbonne Üniversitesi Modern Fransız Edebiyatı bölümünde okuyup doktorasını Nazım Hikmet ve Aragon üzerine karşılaştırmalı edebiyat alanında bu üniversitede aldı. Yazar, Fransa Bilimsel Araştırmalar Ulusal Merkezi'nde (CNRS) araştırma başkanlığı görevini yürütürken, Paris'te bulunan Doğu Dilleri Yüksek Okulu'nda (INALCO) Türk edebiyatı dersleri vermeyi sürdürüyor.

Yapıtları Fransa başta olmak üzere 25 farklı dilde/ülkede yayımlandı, hakkında belgeseller, doktora tezleri, araştırmalar hazırlandı. Kimi öyküleri tiyatroya uyarlanıp Türkiye ve Avrupada sahnelendi. Aralarında TDK, Abdi İpekçi Barış Ödülü, Fransız PEN Kulüp Özgürlük ödülünün de yer aldığı pek çok ulusal ve uluslararası ödüle layık görülmüştür.

Gezi türünde kaleme aldığı son kitabı, Doğan Kitap tarafından bu yıl yayımlandı. Gürsel bu eserinde okuru resim, edebiyat ve şiirin içinde bir yolculuğa davet ediyor.

Nasıl mı?

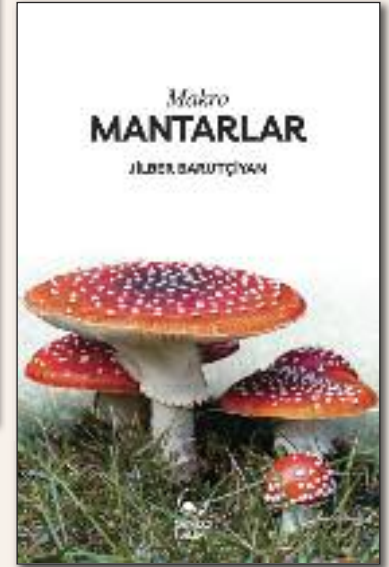
“Beni etkilemiş yazar ve sanatçıların ‘son fasıl’larının izini bizzat yerinde sürmemin nedeni kendi ‘son faslımı’ yaşıyor olmam sanırım. Azrail zamandan çaldığı akrep ve yelkovanla kapıya dayandığında ‘Hoş geldin ama biraz bekle, vakit var daha!’ diyemem. Bundan sonrası bilinmez değil, bir bilene sormaya da gerek yok. Öncesi arımda kaldı, sonrası önümde, yokluğa beş kala. Hepsini bu işte.” Sözleriyle, Son Fasil kitabının ortaya çıkış fikrini ifade eden yazar, Van Gogh, Tolstoy, Semprun, Nazım Hikmet, Leonardo Da Vinci, Rubens, Rilke, Sartre gibi ustaları etkilemiş kent ve coğrafyaların izini sürüyor. Bir istasyonda, toplama kampında ya da sürgünde, sanat ve hayatın iç içe geçerek edebiyata dönüşen çizgilerini, kelime kelime, cümle cümle okurla buluşturuyor.

TUNA KİREMITÇİ (124)**MEZUN CİNAYETLERİ**Doğan Kitap, Nisan 2021.
Polisiye-Gerilim.

Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra müzik ve edebiyat üzerine çalışmalarına devam eden Tuna Kiremitçi'nin (124) ilk yazıları Varlık dergisinde yayımlandı. Ardından ulusal gazete ve dergilerde yazarlığını sürdürdü. On yedi farklı dile çevrilen romanlarından bazıları sinema ve tiyatroya uyarlandı.

Doğan Kitap tarafından yayımlanan ve polisiye türünde kaleme aldığı ilk romanı olan kitabı, İstanbul'un önde gelen liselerinden birinin aşure gününde, bir iş adamının okulun çatısından düşerek ölmesi ile başlıyor. Bu şüpheli vakayı araştırmaya başlayan başkomiser hanımın soruşturması, daha üst mercilerce engellenince olaylar gelişiyor... Üstelik bu ölümlere peş peşe yenileri de ekleniyor...

Kiremitçi, okurunu gittikçe karmaşıklaşan ve esrarengiz bir hâl alan cinayetlerin peşinden merak ve şüpheyle sürüklerken, yarattığı kadın başkahraman: sakin, zeki ve tecrübeli Başkomiser Perihan Uygur'la tanışırıyor...

JILBER BARUTÇIYAN (113)**MAKRO MANTARLAR** (Renkli)Ginko Bilim, Temmuz 2021.
Bilim.

Türkiye'nin “ilk ve tek mikoloğu” Jilber Barutçıyan'ın (113) 15 yıllık bir arazi çalışmasının ardından özel tasarımla hazırladığı tamamı renkli kitabı, Ginko Bilim tarafından bu yıl yayımlandı. Barutçıyan'a göre mantar toplamak “bir tutku”.

Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra 20'li yaşlarında İsviçre'ye yerleşen yazarın bu tutkusunu küçük yaşlarında bir merakla başladıktan sonra hobiye, ardından diplomasını 2006 yılında İsviçre'de aldığı uzmanlığa dönüştürmüştü.

İsviçre Mantar Uzmanları Kuruluşu'nun (VAPKO) üyesi olan Jilber Barutçıyan aynı zamanda Türkiye'nin en kapsamlı ilk mantar kitabının da yazarı.

Bu ikinci kitabında mantarları, mantar tutkusunu, doğa ile birlikte olmanın anlamlarını anlattığı kadar, henüz yağmış yağmurun kokusunu duyarak ormanın nemli toprağı, ağaç gövdeleri, otları ve yaprakları arasında mantar arama heyecanını da okurla paylaşıyor.

ÇAĞLAYAN KOVANLIKAYA (118),
DERYA FIRAT (123)

BOMONTİ – KENTSEL DÖNÜŞÜM VE MEKÂNIN BELLEĞİ

İletişim Yayınları, Nisan 2021.

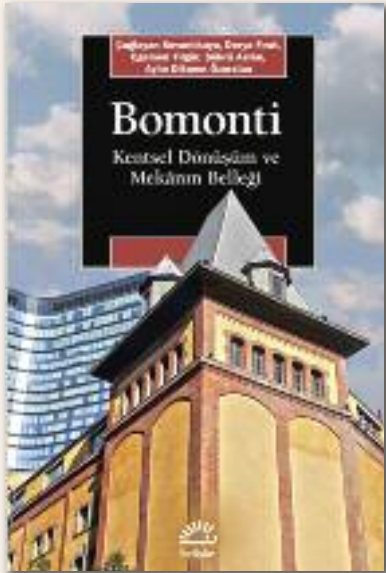
Araştırma-İnceleme. (Sosyoloji) (Kolektif)

İletişim Yayınları tarafından yayımlanan BOMONTİ – Kentsel Dönüşüm ve Mekânın Belleği kitabı, Çağlayan Kovanlıkaya, Derya Fırat, Egemen Yılmaz, Şükrü Aslan, Aylın Dikmen Özarslan yazarlarının birlikte hazırladığı kolektif bir eser.

Sosyolojik bir araştırma-inceleme kitabı olan BOMONTİ, “geniş bir saha çalışmasının ürünü”. Bomonti’yi mekânın sakinlerinin gözünden incelerken, geçmiş, bugün ve gelecek arasında dönüşümü ve olası değişimleri ortaya çıkarıyor.

Eserin oluşmasında yer alan Çağlayan Kovanlıkaya (118), Galatasaray Lisesi’ndeki eğitimini tamamladıktan sonra, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü’nü bitirdi. Mimar Sinan Üniversitesi’nde yüksek lisansını ve doktorasını tamamladı. İlgi ve çalışma alanları, toplumsal cinsiyeti, feminist teori, Türk modernleşmesi ve Türk düşün insanları, kültürel çalışmalardır. Kovanlıkaya, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nde öğretim üyesidir.

Kitapta araştırmalarıyla yer alan bir diğer isim Derya Fırat (123), Galatasaray Lisesi’ni bitirdikten sonra öğrenimine Fransa’da devam etti. İki yüksek lisans programı bitirdi. (Université de Paris IX Dauphine’de Siyaset Bilimi ve École des Hautes Études en Sciences Sociales-Paris’ta Sosyoloji). Sosyoloji doktorasını EHESS’ten aldı. Fırat, kolektif bellek, kültürel üretim alanları, gençlik sosyolojisi, göç sosyolojisi, tarihsel olay ve kuşak ilişkisi, yaşam stilleri konularında çalışmakta ve halen Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

ARZU ÖZGEN (125)

AFFET BENİ

DKY (Dağhan Külegeç Yayınları), Mayıs 2020.

Öykü. (Kolektif)

Arzu Özgen sanatla ilk olarak Galatasaray Lisesi yıllarında Tevfik Fikret Sahnesi’ndeki tiyatro performanslarıyla buluşmuştur. Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Galatasaray Üniversitesi Avrupa Birliği Hukuku Yüksek Lisansı ve İstanbul Teknik Üniversitesi Mikro İşletme Yönetimi mezunudur. Yeme-içme sektöründe şirket avukatı olarak çalışmaktadır. Yurt içi ve yurt dışında lisanslı yelkenci olarak yelken yarışlarında Türk ve Yunan ekipleriyle yarışırken, kitap yazma duygusu ile de Syros adasında tanışmıştır. “Naylon Çorap” adlı ilk öyküsünün ardından ikinci öyküsü “Dışı Beyaz İçi?” de yine Erbulak Evi Yazarlık Okulu’nun 2021’de çıkardığı “Pandemiden Önce Uykudan Sonra” isimli kolektif öykü kitabında yayımlanmıştır. Özgen, hâlen ilk romanını yazmakla meşguldür.

Affet Beni, 66 yazarın kaleminden çıkan kolektif bir öykü kitabı. Erbulak Evi Yazarlık Okulu’nun 6. kolektif kitap çalışması olan eserde Arzu Özgen’in (125) kaleme aldığı öykü ilk kez okurla buluşuyor.

Bu kitaptaki öykülerde yer alan karakterlerin ortak noktası birbirinden çok farklı yollarda, anılarda, verdikleri sözlerde, diyaloglarda “bazen çılgınlıkla, bazen fısıltıyla” kendilerine ya da başkalarına söyledikleri “affet beni” sözcükleri.

Kurguyla gerçeğin birbirine karıştığı öykülerde tanıdık olduğu kadar sıra dışı olaylar okura, “Affetmenin Tam Zamanı” olduğunu hatırlatır türde sıralanıyor...

**DOLU
DOLU**

25Yıl

#geleceğimyeditepede

Faktoringin Kitabını Yazdı

Neredeyse tüm iş yaşamını faktoringe adanmış olan Yüce Uyanık'ın (114) İngilizce olarak kaleme aldığı ve tüm dünyadaki Faktoring Hukuku eğitimlerinde ders kitabı olarak okutulacak olan kitabı “**Understanding the General Rules for International Factoring: A Comprehensive Guide**” merkezi Amsterdam'da bulunan Uluslararası Faktoring Birliği tarafından yayımlandı. Uluslararası faktoring sektöründe haklı bir şöhrete sahip olan Uyanık ile uluslararası faktoring şirketleri ve faktoring kullanıcıları için referans kitap konumundaki eserini ve faktoring sektörünü konuştu.

SULTANI DERGİ — Kariyerinizle Türkiye'de faktoringin tarihi neredeyse eş zamanlı başlamış. Bize o günlerden bahseder misiniz?

YÜCE UYANIK — Türkiye'de faktoringin başlaması ile benim dâhil olmam arasında sadece bir yıl var ve şu anda bir faktoring şirketinde çalışmayan ama faktoringle yakından ilgilenen Türkiye'deki en eski faktoringciyim. Üniversiteyi bitirdikten sonra Mektepli ağabeyimiz Erol Aksoy'un büyük hissedarı olduğu İktisat Bankası'na management trainee (MT) olarak girmiştik. Bizim MT grubunun sözcüsü olarak da biraz sivrilmıştim. Artık terfi zamanımızın geldiğine inanıyorduk. Bankanın genel müdür yardımcısı ile bir görüşme yaptık ve bu görüşümüzü ilettim. Sonrasında çıktığım tatil yerinden aradığım arkadaşım bana bir iyi bir de kötü haber verdi. İyi haber, hepimiz terfi etmiş, yetkili olmuşuk; kötü haber ise beni faktoring departmanına vermişlerdi. Sadece İktisat Bankası'nın genel müdürlük binasında faaliyet gösteren bir departmandı ve ne olduğunu dahi bilmiyordum. Oysa şubede cep hede idik, çok şey öğrenmekteydim. Kendimi kı-

zağa çekilmiş hissettim. Yaklaşık üç ay kadar müdürümden en kötü şube dahi olsa beni şubeye geri göndermelerini istediğimi hatırlıyorum. Ta ki ilk müşterimi kazandıncaya kadar... İlk uluslararası faktoring müşterim ile aldığım tatmin beni bugünlere kadar getirdi, daha da epey götürecektir gibi... Faktoringin Türkiye'deki ilk pazarlamacısı değilim ama bir süre tek pazarlamacısı oldum, hatta aynı zamanda operasyoncusu.

SD — Faktoringin Türk iş dünyasında kabulü, kullanımını nasıl başladı?

YU — Müşteri adaylarını randevu için ilk aradığımız zamanlarda, yani 1989-90 yıllarında “factory mi, ne fabrikası?”, “Ha bu yeni bir bilgisayar programı değil mi?” gibi sorularla muhatap oluyorduk. Her müşteri görüşmesi bir seminer gibiydi. Görüşmeler çok uzun sürüyordu, müşteri adaylarının konfor alanlarından çıkmaları ve sistemlerini değiştirmeleri çok kolay olmadığı için sisteme kazandırdığımız her yeni müşteri bir bayram havası yaratıyordu. O dönemde sadece İktisat Bankası Faktoring Grubu vardı. Ben çok inanmışım. Hakikaten hâlâ da inanıyorum. Uluslararası faktoring, Türkiye'nin ihracatını çok artıracak bir ürün. Anlatılabilmek çok zordu, şimdi çok daha zor. Yine de işlem hacimleri ilk üç sene 3, 16 ve 65 milyon dolar olarak gerçekleşti. Bu başarımız pek çok yatırımcının dikkatini çekti.

SD — Faktoring sektörü zaman içinde Türkiye'de nasıl bir gelişim izledi?

YU — 1990 yılında bizim departman FactoFinans adıyla şirketleşti. Personelimizin yarısı bir başka faktoring şirketinin kuruluşunda yer aldı. Bankadan ayrı şirket olunca kârlılık ön plana çıktı ve daha kârlı olan yurt içi faktoringe yönelim başladı. Fatura ve çekler karşılığında finansman sağlanıyor olması ve özel bir izin gerekmemesi zamanla her yerde mantar gibi faktoring şirketlerinin kurulmasına, faktoringin de halk arasında “Al çeki ver parayı” şeklinde bir finansman yöntemi olarak anlaşılmasına neden oldu. 1993 sonunda Türkiye'de 100'den fazla faktoring şirketi bulunuyordu.

Nihayet, Ödünç Para Verme İşleri Hakkında KHK'da bir değişiklik yapılarak faktoring işlemi tanımlandı ve şirketler Hazine Müsteşarlığı kontrolüne alındı. 2006'dan itibaren sektör Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) kontrolüne geçti. 2012 yılı sonunda fi-

ÜSTTEKİ BÜYÜK FOTOĞRAF:

Mektepte 11. Sınıf (1981);

Üst Sıra: Mert Yücesan, Selçuk Karabatı, Cenk Sökmensüer, Murat Idemen, Hansin Akoral, Mehmet Başbalıkcı, Cem Osmanoğlu, Oktay Demircioğlu, Mete Sarper, Cemil Havlioğlu, Ercan Arısoy, Yüce Uyanık, Osman Elibol, Temuçin Oğuş, Özcan Çetinsoy, Tankut Cebel, Oktay Uğural, Mahir Keskintaş, Mehmet Açar, Alpagut Güntekin, Barlas Yurtsever, Ali Ekmekçi; Orta Sıra: Kozma Sayek, Okan Baydan, Metin Koyuncu, Ali Çakım, İngilizce Hocamız Yeşim Akad, Oktay Ünal. Daha öndekiler: Faruk Demir, Konyalı (Orhan Akdoğan), Nejad Özalp, Tuncer Müftüoğlu, Armağan Tunaboylu, Sinan Çakım, Ahmet Eyüboğlu, Haluk Baykal, Mahmut Kaşıkçı.

KİTAP FOTOSU: Mert Ökter (108)

SAĞINDA: GSL Mezuniyet 1982

DİĞER SAYFADA: Teknem S/Y Gurur Deniz üzerinde. (Temmuz 2020)

FCI Hukuk Komitesi toplantısı sonrası (Amsterdam 2013): Soldan Sağa: Yüce Uyanık, Matthew Irvine (İngiltere), Jan Van Moer (Belçika), Marco Loni (İtalya), Peter Mulroy (ABD - yeni genel sekreter), Harvey Guberman (RIP - ABD), Jeroen Kohnstamm (Hollanda - eski genel sekreter)

SOLDA: 12 Fen E (1982); Üst üçlü: Osman Elibol, Nejad Özalp, Hansin Akoral; Alt üçlü: Yüce Uyanık, Özcan Çetinsoy, Tankut Cebel

nansal kiralama ve finansman şirketleri işlemleri ile faktoringi birlikte içeren 6361 sayılı yasa çıktı ve artık faktoring tamamen devlet tarafından kontrol edilen bir enstrüman hâline geldi. Getirilen kısıtlamalarla şirket adinde bir düşüş oldu ama “çek karşılığı işlem” imajı ortadan kalkmadı, herkes birbirinden çok farklı hâle getirilmiş iki işlemden yurt içi faktoringi öğrendi, dediğim gibi ülkeye çok büyük katkısı olacak uluslararası faktoring yeterince anlaşılmalıdır.

Bütün bunlara rağmen, Türkiye hep dünya ihracat faktoring hacimlerinde ilk üçte oldu. Son 12 yılın 11’inde Türk faktoring şirketleri dünyanın en iyi ihracat faktörü seçildiler. Factors Chain International (FCI) başkanlığı, teknik komite başkanlığı, eğitim ve bölge direktörlüğü yapan Türk arkadaşlarımız oldu. Ben de 2003’ten bu yana FCI’nin Hukuk Komitesi üyesiyim. Düşünün, bu potansiyelle Türkiye’de bu ürün iyi tanınsa neler neler olabilir.

SD — Siz faktoring ile ilgili uluslararası platformlarda Türkiye’yi temsil ediyorsunuz ve görev alıyorsunuz. Türkiye’nin özellikle mevzuat ve hukuki çerçeve anlamında eksiklikleri ya da avantajları var mı?

YU — Bu soruya cevap vermek hiç kolay değil. Öncelikle yurt içi faktoring ile uluslararası faktoringin “bal kabağı” ve “dolmalık kabak” kadar birbirine benzer olduklarını söyleyelim sonra uluslararası faktoringden bahsettiğimizi belirtelim. Kesin olan bir şey var; Türkiye’deki uluslararası faktoring sözleşmeleri dünyanın diğer ülkelerinden farklı. Bu farklar uluslararası faktoringin kredi sigortasına olan üstünlüklerini ortadan kaldırıyor. Bu durum faktoring şirketleri açısından avantajlı ama özün önceliğine göre farklı davalarından farklı neticeler çıkabiliyor. Her konuda olduğu gibi, uzun yıllar içerisinde oluşan bir sistemin parametrelerinden birisini kafanıza göre değiştirirseniz tüm parametreleri ona göre ayarlamamız lazım, yoksa sistemi doğru çalışır hâle getiremezsiniz. Dolayısıyla bu avantaj mıdır, dezavantaj mıdır söyleyemem ama Türkiye uluslararası faktoring sözleşmesini müşterilerine farklı uygulamakta.

SD — Faktoring, öteden beri özellikle ekonomik dalgalanma ve kriz dönemlerinin ilacı gibi gösterilir. Neden? Bugünkü mevcut ortamda faktoring neden önemli?

YU — Ekonomik dalgalanma ve kriz yeni pazar arayışlarını getirir. Yeni bir pazara girmeniz gerekiyorsa sadece fiyatı değil o pazarın taleplerini de karşılamanız şarttır. Yeni müşterilerinizden açık hesap ve vadeli satış yapmanızı bekleyecektir. Peki o müşteriyi ne kadar tanıyor sunuz? Paranızı tahsil edebilecek misiniz?

Hiç tanımadığınız bir adama mallarınızı Allah’a emanet gönderebilecek misiniz? Normalde bu koşullarda satış yapmanız çok zordur.

Tıpkı kişiler için kredi kartı işlemlerinde olduğu gibi uluslararası faktoring de satıcıya %100 garantili ve neredeyse tamamı peşin satış imkânı verir. Satıcı satışını yapar, parasının %80’ini faktoring şirketinden hemen alır. Gerisini de faktoring şirketi tahsilatı yaptığında ya da en kötü ihtimalle vadeden sonraki 90’ıncı gün alır. Yeter ki işini gerektiği gibi yapsın. Tıpkı kredi kartında olduğu gibi ödeme kolaylığına kavuşan alıcı satın alacaktır, kendisini garantiye alan satıcı da satabilecektir. Hiç yapılamayacak işlemler bu şekilde yapılabilir, yeni pazarlara daha kolay girilebiliyorsa, kriz dönemlerinde hareket kabiliyeti daha kolay olacaktır, ihracat hacimleri artacaktır. Nitekim geçmiş rakamlara bakılırsa Türkiye’de kriz dönemlerinde uluslararası faktoring hacimlerinin arttığı görülecektir.

İçinde bulunduğumuz Covid-19 pandemi sürecinde çok sağlam görünen pek çok uluslararası firma zarar gördü ve ödemelerini yapamaz hâle geldi. FCI’daki görevim gereği biliyorum ki dünya üzerinde pek çok ihracatçı firma bu sorunlardan faktoring sayesinde hiçbir yara almadan çıktı.

SD — Bu kitabı neden yazdınız?

YU — Bankacılığa başladığım 1987 yılından bu yana beni ilgilendiren konuların mevzuatına merak duymuşumdur. Mektebin bize kazandırdığı bir şey bu; her konuda “Neden?” diye sormak. İş yaşamında detaylar çok önemli ve farklılık detaylardaki bilgi kırıntıları ile yaratılıyor. İşimi layıkıyla yapmak benim için o konudaki bütün detayları bilmem anlamına gelir. Hiç kimsenin okumadığı sirküleri okuyordum bankacıyken... Belki de bu nedenle bir faktoring şirketinde genel müdür olduğumda 32 yaşındaydım.

1997 yılından itibaren uluslararası faktoring konusunda faktoring eğitimleri vermeye başladım. Her şeyi çok iyi bildiğimi zannediyordum. 2000 yılında faktoring ve leasing şirketlerinin genel müdürlüğünden ayrıldığımda

FCI’nin uluslararası faktoring dokümanlarını tekrar inceledim. Pek çok konuda bilgilerimin yanlış olduğunu fark ettim. Bildiklerimi ve öğrendiklerimi yazıya döktüm, bibliyografyası olmayan ilk kitabım ortaya çıktı: “Faktoring Kuralları”. O zamanki uluslararası faktoring kurallarını tek tek sorular ve vakalarla açıklıyordum. Meğer o kitap dünyada bu konuda yazılan tek kitapmış. İngilizcesini de yazmak üzere harekete geçtim. Konudan o zamanki FCI genel sekreterine bahsettikten altı ay kadar sonra bir davet aldım. Ekim 2003’te beni İskoçya’daki FCI Hukuk Komitesi toplantısına çağurdular. Hâlen FCI Hukuk El Kitabı’nda bulunan uluslararası kural açıklamaları bölümünü hazırladım. 2005 yılından beri FCI adına bu konuları açıklayan 16 seminer verdim. Oralarda anlattıklarımın yazılması gerekiyordu. FCI Hukuk Komitesi’nin en kıdemli aktif üyesi olarak uluslararası faktoring kurallarını açıklamayı görev bildim çünkü bunu birinin yapması gerekiyordu. Böyle bir referans kitabı ihtiyaç vardı, üstelik İngilizce olarak yazdığım bu kitabın 2002 yılından beri hayalim olduğunu da söylemeliyim.

SD — Kitabınızı kimler okumalı?

YU — Kitabın öncelikli hedef kitlesi dünyadaki uluslararası faktoring çalışanları. Zira Türkiye’de olduğu gibi dünyada da insanlar özellikle anlaşılması zor hukuki metinleri okumak istemiyorlar. Topu topu 32 maddeden oluşan GRIF de gerçekten zor bir metin, çevirisini yaparken ne kadar uğraştığımı hatırlıyorum. Operasyonculara kuralları layıkıyla anlatabilmek önemliydi. Bu nedenle de bunu hem operasyoncu hem hukukçu birisinin yazması gerekiyordu. Dolayısıyla bu kitapta operasyoncu diliyle hukuk anlatılıyor.

Kitabımdan faktoring çalışanları dışında, uluslararası faktoring uygulaması yapan şirketlerin yönetici ve çalışanları da çok yararlanabilirler, hayati düzeyde bilgiler alabilir, büyük paralar kaybetmekten kurtulabilirler. Diğer kişiler için ise kitabım ancak kurbağaların eklemelerindeki hücre yapısı kadar ilginç olabilir.

ÜSTTEKİ FOTOĞRAF:

114 Fen E Geleneksel Sakarya buluşması (Nisan 2019):

Arka Sıra: M.Ali Şuğle, Mehmet Açar, Yüce Uyanık, Cemil Havlioğlu, Faruk Demir, Haluk Baykal, Barlas Yurtsever, Tuncer Müftüoğlu, Cem Osmanoğlu, Sinan Yarenci, Sağdan Sola: Selçuk Karabatı, Kozma Sayek, Temuçin Oğuş, Ahmet Eyüboğlu, Cenk Sökmenşür. Ön Sıra Soldan Sağa: Mert Yücesan, Armağan Tunaboşlu, Metin Özdemirli, Konyalı, Mete Sarper, Mehmet Başbalıkcı.

Sultani Kart ile harcamalarda indirim, Cemiyet'e destek...

Sultani Kart ile anlaşmalı firmalarda yapacağınız harcamalarda %5 ila %30 arasında* değişen indirimlerden yararlanırken aynı anda Cemiyet'e de destek olabilirsiniz.

Harcamanızın bir miktarı Galatasaraylılar Derneği'ne aktarılmaktadır. İndirim sağlayan firmaların güncel listesini incelemek ve kart başvurunuzu yapmak için: www.galatasaraylilardernegi.org.tr

Sağlık hizmetleri

LİV Hospital® Hastaneleri • Ulus, İstanbul • Vadi İstanbul • Samsun
Memorial® Hastaneleri • Ataşehir, İstanbul • Bahçelievler, İstanbul • Ankara
• Antalya • Diyarbakır • Kayseri • Bahçelievler Hizmet Hastanesi

Tekne kiralama ve yelken dersleri

- **Sailing and People** (Bodrum, Göcek, Marmaris)
- **One Yacht** (İstanbul, Bodrum, Marmaris)

Restoran ve konaklama

- **Beyaz İskele Hotel & Restaurant** (Selimiye, Marmaris)

MEMORIAL

Sailing & People

ONE
YACHT

BEYAZ İSKELE

* İndirim oranları firma ve hizmetlere göre değişiklik göstermektedir. İndirimler Galatasaraylılar Derneği üyelerinin Galatasaraylılar Derneği Sultani Sanal Kartını göstermeleri durumunda geçerlidir. Hastanelerdeki indirimlerden birinci derece yakın akrabalarınız da yararlanabilir. Firma listesini değiştirebilir, lütfen www.galatasaraylilardernegi.org.tr web sitesinden güncel durumu inceleyiniz. **Firma başvurusu için:** dernek@galatasaraylilardernegi.org.tr

Mekteb-i Sultani Müdürü Ali Suavi ve Yayınları

Ali Suavi Efendi (1839-1878) İstanbul'da Cerrahpaşa semtinde 1839 yılında doğmuştur. Soyu Anadolu'da Viranşehir'e dayanır. Bunu kendisi ifade etmektedir. Babası "efrâd-ı esnaftan" Viranşehirli Kâğıtçı Hüseyin Ağa'dır. Davutpaşa İskelesi Rüştîyesi'nde okumuş, sonra iki üç sene Bab-ı Seraskeri adındaki askerlik merkezinde Dersaadet [İstanbul] Yoklama Kalemî'nde çalışmıştır. Bursa Rüştîyesi'nde muallim-i evvel olarak görev yapmış, Simav'ın "Koşulu Medresesi"nde ikamet edip din eğitimi almıştır. Sofya'da Ticaret Mahkemesi Reisliği, Filibe'de tahrirat müdürlüğü yaptıktan sonra İstanbul'a dönmüş ve Şehzade Camii'nde ders okutmaya başlamıştır. Yirmi yedi yaşında gazeteci Filip Efendi'nin çıkardığı "Muhbir" gazetesinde çalışmaya, yazılar yazmaya başlamıştır. Ali Suavi'nin yazdığı yazılar devrin yönetimi tarafından hoş karşılanmadığından Muhbir, 31. sayıda geçici bir süre kapatılmış, Ali Suavi de bir daha Muhbir'de yazı yazmamıştır. Bu yazılar nedeniyle Kastamonu'ya sürülmüş oradan da 17 Mayıs 1867'de Paris'e kaçmıştır. Ali Suavi bu tarihte Yeni Osmanlılar Cemiyeti'ne üyeydi.

Paris'te fazla tutunamayan Yeni Osmanlılar ile birlikte Ali Suavi de 30 Haziran 1867'de Londra'ya geçti. Gazete çıkarmak fikrinde olan Yeni Osmanlılar Cemiyeti üyeleri Paris'ten daha güvenli buldukları Londra'da 31 Ağustos 1867'de "Muhbir-Le Mukhbir" gazetesini çıkarmaya başladılar. Ali Suavi'nin idaresinde çıkan bu gazete Türkiye dışında Türkçe olarak basılan ilk gazetemiz olmak unvanına sahiptir. 3 Kasım 1868 tarihine kadar Ali Suavi yönetiminde toplam 50 sayı olarak çıkan "Muhbir" ilk sayısında alt başlık olarak: "Bu gazete [burada] (Londra) basılır. Neden bahsedeceğimiz içinden anlaşılır. Şimdilik haftada bir çıkar. Bir nüshası yerinde iki pens, Türkistan'da [Türkiye] bir buçuk kuruştur." yazmaktadır. Muhbir'in boyutu üç defa değişmiştir.

Bir süre sonra Yeni Osmanlılar Cemiyeti'nin diğer üyeleriyle arası bozulan Ali Suavi, Namık Kemal ve Ziya Paşa'nın Muhbir'den desteklerini çekmeleri üzerine gazeteyi kapatmak zorunda kaldı. Londra'da Marie Stewar Lugh isimli bir İngiliz hanımla evlenen Ali Suavi, Namık Kemal ve Ziya Paşa'nın Hürriyet gazetesini çıkarma kararı alıp bunu bir mektupla Ali Suavi'ye bildirdiler. Bu arada Muhbir'i dizen Rum mürettip de basım malzemesini alıp Türk Elçiliği'ne kaçınca gazete sonlandı. Bunun üzerine Ali Suavi Paris'e geçerek orada 26 Temmuz 1869 tarihinde "Ulum Gazetesi-Ouloum

Gazatassy" başlıklı süreli yayını çıkarmaya başladı. Üç ayrı dönemde toplam 33 sayı çıkan "Ulum" 15 Aralık 1870'te yayını sonlandırmıştır. Fransa-Prusya Savaşı nedeniyle Paris'i terk eden Ali Suavi, Lyon'a geçmiş 1870-1871 yılları arasında burada "Muvakkaten Ulum Gazetesi Müşterilerine" adıyla yayına devam etmiştir. Bu süreli yayın da 11 sayı sürer. Bu süreli yayınlar dışında Avrupa'da kaldığı 9 yıl boyunca birçok kitap, risale ve salname [yıllık] yayımlayan Ali Suavi'nin Yeni Osmanlılar Cemiyeti ile ilişkisinin bittiği 1871 yılından, Sultan Abdülhamid'in iradesiyle İstanbul'a dönüş tarihi olan 4 Kasım 1876 tarihine kadar olan sürede neler yaşadıkları hakkında bilgimiz yok gibidir. Ali Suavi, ilk olarak Sultan Abdülhamid'in kurdurduğu "Cemiyet-i Mütercimim" [Çeviri Cemiyeti] üyesi tayin olundu. Topluluğun üyelerinden biri olan Namık Kemal ile Ali Suavi'nin aralarındaki husumet bu girişimin dağılmasına neden olmuştur. Ali Suavi'nin Cemiyet'e katılacağından duyulmasından sonra Namık Kemal'in tabiriyle "Şarlatan" olan Ali Suavi ile çalışamayacakları ifade edilmiştir. Bunun üzerine Cemiyet bir daha toplanmak üzere dağılmıştır.

Ali Suavi, İstanbul'a gelir gelmez Saray'a kabul edilmiş ve Sultan'ın kitapçibaşılığı ve şehzadelerin hocalığına getirilmiştir. Dört ay sonra 1 Şubat 1878 tarihinde padişahın şifahi

Soldan sağa: 1) Ali Suavi, Mithat Cemal Kuntay - 2) Ulum Gazetesi - 3) Hive, Yeni harfli baskısı - 4) Mısır, Victor Goupy Matbaası, 1871

buyruğu ile “Mekteb-i Sultani” müdürü olan Ali Suavi'nin ilgili padişah iradesi 12 Şubat 1877'de çıkmıştır. Ali Suavi, Sultani müdürlüğü sırasında Maarif Nazırı'nı dinlememiş, başına buyruk işler yapmış, devlet memuru olarak ileri geri yazılar yazmış, yayın yapmıştır. Ayrıca İngiliz olan eşiyle okulda yatıp kalkması da dedikodulara yol açmıştı. Nihayetinde 9 Aralık 1877'de [3 Zilhicce 1294] müdürlükten alındı ve yerine Ali Nizami Paşa tayin olundu. Osmanlı-Rus Savaşı'nın (93 Harbi) çıkışı, Meclis'in kapatılması gibi önemli olaylar Ali Suavi'yi etkilemiştir. Bernard Lewis, Ali Suavi'nin “Üsküdar Komitesi” ismiyle bir gizli örgüt kurduğunu iddia etmiştir. Ali Suavi hakkında doktora yapmış olan akademisyen ve siyasetçi Hüseyin Çelik'in, Türkiye Günlüğü isimli derginin 18. sayısında (Bahar, 1992) “Arşiv Belgelerine Göre Ali Suavi Efendi “Mekteb-i Sultani” Müdürlüğü'ne Niçin ve Nasıl Getirildi, Niçin ve Nasıl Azledildi?” başlıklı çok yetkin bir makalesi vardır.

Ali Suavi 18 Mayıs 1878'de “Basiret” gazetesinde “Devlet-i Âliyye'nin dış politikası şu sırada birtakım zorlukla karşılaşmışsa da bunun kolaylıkla halli imkânsız değildir. Pazartesi günü gazeteniz aracılığı ile yayınlacağım makalenin incelenmesini tüm ahaliye tavsiye ederim.” yazar.

Ali Suavi bu yazı/notunun gazetede çıkışından sonra 93 Harbi nedeniyle Balkanlar'dan İstanbul'a gelmiş olan çoğunluğu Filibeli muhacirlerden topladığı insanlarla Çırağan Sarayı'nı basmıştır. Mevcut padişahın yerine Çırağan'da hapis olan V. Murad'ı tekrar tahta geçirmek için harekete geçtiği sırada Çırağan'da Beşiktaş Karakolu Muhafızı [Yedi-Sekiz] Hasan Paşa tarafından başına sopa vurularak, dövülerek öldürülmüştür. [20 Mayıs 1878]

Ali Suavi Efendi ve Çırağan Vakası hakkında pek çok inceleme yapılmış olmasına, yazı çıkmasına rağmen İngiliz eşinin Ali Suavi'nin bütün belgelerini yakıp imha etmesinden sonra İngiltere'ye dönmesiyle pek çok ilişkiler, olaylar karanlıkta kalmıştır.

Kendi çıkardığı Muhbir, Ulum Gazetesi, Muvakkaten Ulum gibi süreli yayınlar dışında Tasvir-i Efkâr, Vakıf, Basiret, Muhbir, Ruzname-i Ceride-i Havadis gibi İstanbul gazetelerinde ve Londra'da çıkan Hürriyet gazetesinde pek çok yazısı bulunan Ali Suavi her gittiği kentte yayın yapmış, eser vermiştir.

Arabi İbare Usul ü'l-Fıkıh nam Risalenin Tercümesi, The Principles of Jurisprudence, (Londra, 1868, 8 sayfa.), Kamusü'l-ulum ve'l-Maarif, (Paris, 1870, 80 sayfa.), Türkiye Fi sene 1288, (Paris, 1871, 52 sayfa.), Türkiye Fi sene 1289, (Paris, 1872, 102 sayfa.), Türkiye Fi sene 1290, (Paris, 1873, 104 sayfa.), Mısır Fi Sene 1288, (Paris, 1871, 66+3 sayfa.), Hive, (Paris, 1290 / 1873. 135 sayfa, 1 harita.), Hive, (2. baskısı; İstanbul, 138 sayfa.), Nasred-din Chah d'Iran (Paris, 1873), Devlet Yüz On Altı Buçuk Milyon Lira Borçtan Kurtuluyor, (Paris, 1875, 16 sayfa.), A Propos de l'Herzégovine, (Paris, 1875, 96 sayfa, 2 harita.), Monténégro, (Paris, 1876), Defter-i Âmâl-i Âli Paşa, (tarih yok, 28 sayfa.), Âli Paşa'nın Siyaseti, 2. baskısı; İstanbul, 1325 / 1909, 39 sayfa.) Fransa'da Paris Şehrinde Müsafere Ten mukim el-Hac Ali Suavi Efendi Tarafından Yine Paris'te Kani Paşazâde Ahmet Rîfat Bey'e Yazılan Mektubun Sureti. (Paris, tarih yok, 8 sayfa.), Hukûku's-şevâri, (İmam Muhammed el-Gazali'den çeviri, İstanbul, 1908, 16 sayfa.), Sefaretnâme-i Fransa [Bu kitap bin yüz otuz iki senesinde Fransa'ya giden elçi Mehmed Efendi'nin taktırirdir, Tacryr de relation de Mahommed éfendi ambassadeur de La S. Porte en France 1720], (Paris, 1872, 52 sayfa.), Takvimü't-Tevârih, Cild-i Evvel, (Kâtip Çelebi'den notlarla yayınlayan: Ali Suavi, Paris, 1874, 16 sayfa.), Tercüme-i Lûgaz-ı Kâbis-i Eflatûn (Paris, 1873.)

Son dönem Osmanlı dünyasında çok önemli işlerin içinde bulunmuş, Mekteb-i Sultani gibi çok büyük bir okulu kısa bir dönem de olsa yönetmiş olan Ali Suavi Efendi'nin bunca kitap, gazete yayımlamasına rağmen hayatının birçok bölümü bilinmezliklerle doludur. Yayınlarının çoğu Türkiye dışında yapılmış olduğu için İstanbul'da bu eserleri bulmak çok zordur. Çıkardığı süreli yayınların koleksiyonuna ise ancak perakende olarak bazı merkez kütüphanelerde rastlanır. Ali Suavi için eserlerini toplamak, tıpkıbasımlarını yapmak, hayatı hakkında sağlam bir anı kitabı çıkarmak gereklidir ve bu kültür, siyaset, yayın ve eğitim tarihine büyük bir hizmet olacaktır.

KAYBETTİKLERİMİZ

15.05.2021 – 31.10.2021

Yalçın Büyükfırat : 109. Dönem
Atilla Darmar : 1960 yılı mezunu
Doğan Ultav : 1962 yılı mezunu
Hidayet Buğdaycı : 97. Dönem
Orhan Erdivanlı : 1955 yılı mezunu
Atıf Aksel : 1948 yılı mezunu
Cengiz Yücel : 106. Dönem
Halil İbrahim Giray : 104-106. Dönem
Cem Ünal Erzen : 128. Dönem
Ata Sakmar : 1961 yılı mezunu
Ahmet Emin Okay : 124. Dönem
Aziz Başdoğan : 96. Dönem
Erkan Selçuk : 105. Dönem
Duygu Erolgil Karaca : 133. Dönem
Ali Şevki Aslan : 129. Dönem
Cevdet Dayıoğlu : 1950 yılı mezunu
Salih Suphi : 104. Dönem
Mehmet Mete Savacı : 1959 yılı mezunu
Erol Baştuğ : 1952 yılı mezunu
Ferhan Şensoy : 102. Dönem
Ahmet Nursan Beğen : 111-114. Dönem
Duygun Yarsuvat : 1957 yılı mezunu
İlhan Gürsel : 1959 yılı mezunu
Beyhan Türer : 1954 yılı mezunu
Göksel Ümit Durgut : 122. Dönem
Uriel Şulam : 101. Dönem
Arif Ceylan : 99-100. Dönem
Ertan Kurdoğlu : 87. Dönem
Ataç Kaya : 120. Dönem
Semih İşbecer : 1952 yılı mezunu
Murat Aksoy : 106-108. Dönem
Yılmaz Bülent Üryanioğlu : 1962 mezunu
Oya Akkuş : 109-110-111. Dönem
Osman Nuri Ulu : 89. Dönem

Hocama Veda

Duygun Hocam için en doğru sözü Soner Yalçın söyledi. O asla yaşlı biri olmadı. İçinde yüksek sesle müzik dinlediği kırmızı Alfa Romeo'sundan, her an sizi kopartacak bir espri patlatabilmesine kadar gençlik doluydu.

Ve cesurdu. Hem de çok cesurdu. Sene 2010, babamı Balyoz'a soktukları anlaşıldığında kardeşimle hocamıza gittik. Ortalık toz duman, o vakitler FETÖ yok ETÖ var. Televizyonda adam asmaca oynanıyor. Zamanın ruhu doğal olarak insanları çekingen yapıyor. Utana sıkıla sorduk hocamıza, babamızın avukatlığını yapar mısınız diye. Koltuğunda hafifçe doğruldu, "Tabii ki." dedi. Ücretini sorduğumda bana dönüp "Hadi oradan Galatasaraylılığın ücreti mi olur!" dedi.

Aylarca yıllarca onunla (ve Nurcan Hanım'la Elif'le birlikte) omuz omuza Silivri'ye gittik. Hâkim-savcı görünümlü çeteyle sinirinden elleri titreye titreye çarpıştı. Bu yaştan sonra ne işim var burada demedi, hiç de geri adım atmadı. Sanırım hayatımda gördüğüm en cesur adamdı. Aynı cesareti sene ortasında ortada kalmış futbol takımımızı şampiyonluğa götürürken de görürsünüz, Beyoğlu'ndaki Cemiyet Lokali'ni Levent'e taşıırken de.

Hocam çok eğlenceli birisiydi aynı zamanda. Kıvrak bir zekâsı vardı. Kendini ve etrafını eğlendirmeyi çok sevdi. Birebir yaşamamış olanlar internetteki videolarını seyretsiner yeter. Ama otoriterdi aynı zamanda. Bir gün Galatasaray genel kurulunda divan başkanırken "Genel Kurulu erteledim, hadi gidin bir ay sonra gelin." dediğinde yaklaşık 1000 kişinin hiç sorgulamadan kapılara yöneldiğini unutamam. O bir şey söyleyince mutlaka dinlenir ve yapılırdı.

Değerli hocam, nur içinde uyuyun. Biz sizden sadece ceza hukuku değil, insanlık ve Galatasaraylılık da öğrendik. Her aklımıza geldiğinizde yüzümüze tatlı bir gülümseme yayılacağını bilin lütfen.

Öğrenciniz Selim.

Selim YAVUZ (129)

Duygun Ağabey'in Ardından

Okulumuzda alt sınıfta okuyanların, arkadaşlarının üst sınıflarda okuyan ağabeyleriyle olan ilişkileri genellikle diğer ağabeylerle olan ilişkilerden daha yoğun ve sıcaktır. Yatılı yaşamda bu ilişki kendini daha fazla hissettirirdi. Benim de Duygun Ağabey'le olan ilişkim, kardeşi Hüseyin ile beş yıl aynı sınıfta okumaktan ve beraber aynı şubelerden mezun olmaktan gelen bir yakınlık ve dostluktu.

1990 başlarında Derneğimizin seçimleri yaklaşmış ve kadro ile liste çalışmaları başlamıştı. Arkadaşım Levent Yücel beni ve birkaç arkadaşımı ofisine davet etti. Konu, Duygun Ağabey'i başkan adayı olmaya ikna etmektir. Duygun Ağabey adaylığı kabul ettikten sonra yönetim kurulu için isimler konuşulmaya başlandı. Arkadaşım Türker Arslan kendisinin daha evvel yönetimde çok defa çalıştığını ve elan iki Galatasaraylı kurulda görevli olduğunu öne sürerek beni önerdi. Duygun Ağabey onaylayınca benim için kendisine üç yıl yardımcılık yapma imkânı doğdu. O toplantıda Yönetim Kurulunun diğer üyeleri tespit edildi ve seçim çalışmaları başladı. Yönetimde bulunduğumuz 3 yıl boyunca Duygun Ağabey arkadaşlarla Derneğin ruhuna ve çalışmalarının yönüne göre uygun bir diyalog kurarak güzel bir ortam kuruyordu. Dernek onun için odak noktasıydı ve bu ilişkisini ömrünün sonuna kadar sürdürdü.

Bu vesile ile Saygıdeğer Duygun Ağabey ve sevgili arkadaşlarım Türker Arslan ve Hüseyin Yarsuvat'a tanrıdan gani gani rahmet dilerim.

Doğu ÖZGÜR (94)

Sarı Kırmızı Kaşkollü Adam Duygun Ağabey

Galatasaray'a başladığımız tarihlerde kullandığımız "Le Petit Robert" diye bir sözlük vardı, hani şu sözcüğün yanı başına ilgili nesnenin/kişinin fotoğrafının veya resminin konulduğu sözlük. İşte bu sözlükte bir Galatasaray maddesi olsa, yanına pekâlâ Duygun Ağabey'in sarı kırmızı kaşkollü bir fotoğrafı yerleştirilebilirdi.

Belki iddialı bir giriş oldu ama lütfen düşünün Duygun Ağabey'i nasıl birkaç kelimeyle özetleyebileceğinizi. Benim aklıma gelenler muzipliği, çocuksuluğu, aydınlanma felsefesine bağlılığı, yüksek dayanışma duygusu, teşkilatçılığı, çetin bir mücadele adamı olması, mütevazılığı, aniden parlayıp sönmesi, sevimli kibri, kendisiyle barışıklığı, müthiş öz güveni, tüm kardeşlerini coşkuyla kucaklaması, Galatasaray kurumlarına sarsılmaz sadakati ve Galatasaray değerlerine karşı tehdit gördüğü kişi ve gruplara karşı korkusuzca -bana bazen eski kulağı kesikleri andırırçasına- karşı çıkışı...

Amicale Galatasaray'ın yanlış hatırlamıyorsam 12-13 yıl önce yayımladığı "Galatasaray Temel Değerler Bildirisi"ne bir kez daha bakarsanız, bildirinin mahiyetiyle Duygun Ağabey'in hemen her Galatasaraylının altına imza atacağını düşündüğüm yukarıdaki özelliklerinin büyük ölçüde örtüştüğünü göreceksiniz... Nitekim Mekteplilerin veya Kulüp üyelerinin düşünceleri bir yana, sokaktaki insan için, Duygun Ağabey, modern Galatasaray'ın olumlu/olumsuz hemen tüm özelliklerini taşıyan ve Galatasaray değerlerini âdeta kendi kimliğinde somutlaştıran ikonik bir kişiydi. Duygun Ağabey de bunun farkındaydı aslında, ancak mütevazı kişiliğinden dolayı göze sokmayıp sarı kırmızı kaşkollü bir nevi taç gibi taşımakla yetiniyordu...

Profesör, doçent, avukat, başkan vb. unvanlarının hiçbirisi bizler için onun "Ağabey" sıfatının önüne geçmedi. Hepimiz için, tüm kardeşleri ve büyük Galatasaray ailesinin tüm bileşenleri bakımından gerçek bir ağabeydi Duygun Yarsuvat. Galatasaraylı olup da başı sıkışan ve fakat yolu Duygun Ağabey'in ofisinden geçmeyen yok denecek kadar azdır sanırım. Bazen Fransada taşkınlık yaptığı için gözaltına alınan 20'li yaşlardaki bir liselinin tek telefon hakkını kullandığı, bazen akademisyenler bildirisine imza attığı için üniversiteden atılan öğretim üye-

sinin yardım istediği, bazen ölümlü trafik kazasına karışan genç futbolcu için yöneticilerin sabaha karşı kapısına dayandığı insandı Duygun Ağabey. Tüm kaleler çökse de, inandığımız bütün dağlara kar yağsa da, bildik ki, son kertede Duygun Ağabey bizim sığınacağımız mendireğimizdi...

Bu noktada, kendi devrem bakımından kısa bir parantez açmam gerekiyor. 2016'nın o uğursuz gününden sonra maalesef at izi it izine karışmış, kurunun yanında yaş da yanmış, dönemin olağanüstü koşulları içinde pek çok masum insan haksız yere cezaevine girmişti. İşte bunlardan birisi de hayatının her santimine tanık ve kefil olabileceğimiz bir arkadaşımızdı. Hukukun işlemediği, dert anlatmanın mümkün olamadığı günlerdi. İnsanların korkudan konuşmaya çekindiği bu dönemde, ne yazık ki telefonlarımıza cevap vermeyen, randevu alamadığımız, son derece yaratıcı bahanelerle bizimle görüşmeyi savsaklayan büyüklerimiz oldu. Ancak, camianın hakkını yemeyeyim, bunlar istisna düzeyinde kaldı, ağırlıklı çoğunluk bize maddi/manevi destek verdi. Galatasaray'ın desteğini almamızdaki temel faktör ise Duygun Ağabey'in bize verdiği desteğin sağladığı meşruiyet zeminiydi. Randevuyu kadim arkadaşım, kardeşim Murat Develioğlu (Prof. Dr. Murat Develioğlu, hâlen Galatasaray Lisesi Müdürü.) almıştı. Duygun Ağabey'in bürosuna gittiğimizde ikimiz de heyecanlıydık, gergindik, stresliydik. Evet, o ağabeyimizdi ama konu da çok hassastı, konumu nedeniyle dosyaya girmek istemese bir şey diyemezdik. Arkadaşımızı anlattık, süreci açıkladık, yarım saat ancak geçmişti ki, Duygun Ağabey asistanı Müjgan Hanım'a seslenerek "...şoförü Mısır Çarşısı'na gönder, mest alsın bana..." dedi. Murat ile birbirimize baktık, Duygun Ağabey başka bir mevzuya mı geçti acaba, konuyu es mi geçti yoksa, diye kukumav kuşu gibi düşünürken, boş boş bakıştığımızı gören Duygun Ağabey "...oğlum, çocuğu Kandıra Cezaevi'ne ziyarete giderken ayağıma mest giyeyim ki x-ray ötmesin, bu yaşta ayakkabıyı giy çıkar eziyet oluyor..." dedi. Ağlasak mı gülsek mi diyeceğimiz bir andı aslında, ama Duygun Ağabey'in bulunduğu bir ortamda, ağlamaya, hüznem, melodrama yer yoktu, nitekim hemen Galatasaray magazinine geçtik ve her zamanki gibi kahkahalarla devam ettik. O tarihte haftada 3 gün diyalize giren, zorlukla yürüyen ve sağlık durumu gittikçe kötüye giden Duygun Ağabey gerçekten de cezaevine kadar geldi, birkaç yüz metre benim koluma girerek cezaevi içinde yürüdü ve arkadaşımıza doping etkisi yapan o ziyareti gerçekleşt-

tirdi. Bununla da yetinmedi, vekâletini üstlendi, savunma dilekçelerini imzaladı, konuyla ilgili olarak adli mekanizmanın en tepesine kadar mektuplar yazdı. Sonuç, arkadaşımız benzerleri ile mukayese edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde tahliye oldu, mesleğine döndü, hakkındaki soruşturmaların tamamı “pardon” denilerek kapatıldı. Duygun Ağabey olayın bu şekilde mutlu sonla bitmesinde ne kadar etkili olmuştur kestirebilmek mümkün değil, ancak onun sözde değil özde ağabey olduğunu bu olayda bir kez daha gördüğümüzü rahatlıkla söyleyebilirim. Duygun Ağabey’e bu tatsız olaydan sonra onun muzip kişiliğini de dik-kate alarak verdiğimiz hediyeyi ölümsüzleştirdiğimiz anın fotoğrafı aşağıdadır.

Duygun Yarsuvat’ın Galatasaraylılığı böylesine önde olmasına rağmen, kamuoyunda ve hatta rakip takım taraftarları nezdinde sevilmesi, sayılması ve itibar görmesi kuşkusuz onun saygın bir hukukçu ve akademisyen olmasından kaynaklanıyordu. “Saygın” ifadesini geliştigüzel, klişe bir belirleme olarak kullanmıyorum. Zira saygınlığı kendisinin yazdığı makale sayısından, yayımlanmış kitaplarından veya taşıdığı akademik unvanlardan değil, yaşamı boyunca özgürlükçü ve insanı temel alan gerçek bir hukuk insanı olarak kalmayı başarabilmesinden, zor zamanlardaki dik duruşundan, özellikle de Türkiye’nin son 20 yılda girdiği türbülânsta istikametini bir an bile kaybetmemesinden kaynaklanıyor...

Gerçekten, Cumhuriyet kurumları sözüm ona yargı mercileri bir aparat gibi kullanılarak fethedilmeye çalışılırken Yarsuvat hep sahada olmuş, sahte delillerle kurgulanmış davaların istisnasız tamamında bazen bir bilim insanının, bazen emekli bir generalin, bazen de genç gazetecilerin yanında durmuş, anlı şanlı pek çok meslektaş gibi sütre gerisine saklanmamıştır. Öyle ki, Yarsuvat, Kulüp Başkanlığı sırasında dahi bu davaları cübbesini giyerek takip etmekten çekinmemiş, zaman zaman bizim mahallenin baskısını umursamayıp doğru bildiğini söylemeye devam etmiş, nihayet artık yürümekte güçlük çektiği son dö-

nemde bile sağlığını da tehlikeye atarak Silivri’ye kadar gitmiş ve kutsal bellediği savunma mesleğini icra etmiştir. İşte bu istikrarlı ve kararlı tavır Duygun Yarsuvat’ın kamuoyunda gerçekten “saygın” bir hukukçu olarak kabul görmesiyle sonuçlanmıştır.

Duygun Yarsuvat’ın pek çok hatasının ve çelişkili tavrının da bulunduğu ileri sürülebilir hiç kuşkusuz. Böylesine uzun ve dopdolu geçen bir hayatta kusur olmasa tuhaf kaçardı açıkçası. Yarsuvat, ilkokula adım attığı tarihten itibaren neredeyse 75 yılını geçirdiği Galatasaray’da sayısız tartışmada taraf olmuş, fevri yapısı nedeniyle hatalı bir takım kararlar vermiş, sert polemiklere girmiş, hatta rakipleri tarafından ahir zaman ittihatçısı/komitacısı gibi görülmüş olabilir... Sonuç

olarak, Galatasaray’da başka hiçbir faniiye nasip olmayacak şekilde gelinebilecek tüm görevlere gelmiş, tarihi bir kişiliktir Duygun Yarsuvat. Bu sebeple, yaptığı/yapmadığı işler hakkındaki en sağlıklı değerlendirmeyi de zaman içinde tarihçiler yapacaktır. Tabii herkes bu kadar sabırlı olmak ve tarihçileri beklemek zorunda değil; eleştiri haklı ve bizi biz yapan temel özelliklerimizin başında gelir, ifade özgürlüğü, yeter ki, asgari saygı sınırları içinde dile getirilsin. Eğer, sağlığında Duygun Yarsuvat’ın karşısına çıkacak medeni cesareti bulamayan ve zaman içerisinde Truva Atı oldukları anlaşılmış bir takım süfli kişilikler kafalarını içinde yaşadıkları çöp konteynerlerinden kaldırmaya başlamışlarsa, önemsemeyelim, burnu-

muzu kapatalım, yolumuza devam edelim...

Sarı kırmızı kaşkolün en çok yaraştığı Duygun Ağabey’e, hepimize ve özel olarak bana kattığı her şey için çok teşekkür eder, anısı önünde saygıyla eğilirim...

Metin Sinan ASLAN (126)

Duygun Abi

Sevgili Başkanım Fidel Berber beni arayıp “Serdar Abi, ekim ayı Sultani Dergisi’nde Duygun Abi ile ilgili bir bölüm yapmak istiyoruz, koordine eder misin?” diye görevi bana verince, Duygun Abi ile çeşitli Galatasaray Kurumlarında beraber çalışan abi, arkadaş ve kardeşlerimden burada kendi görüşlerini paylaşmalarını istedim.

Duygun Abi ile bizim yakınlaşmamız dernek seçimlerine aday olunma teklifi götürdüğümüz bir abimizin “Hazerun bize seçimi kazandıramayabilir, beni affedin.” demesi üzerine Duygun Abi ile randevu almamızla başladı. O dönem 5 arkadaşımız ile beraber onun yönetiminde çalıştık. Duygun Abi yönetimleri 15 içerde 20’li, 30’lu da dışarda fahri görev yapan bir anlayış ve yapıda olduğundan dernek içi faaliyetleri ve de işletme desteği ile dernek üyelerinin en katılımcı olduğu yıllar arasında yer almıştır. Kulüp seçimleri ile dernek seçimlerinin çakışmasını engellemek için bir defaya mahsus 3 sene görev yapan bu yönetimin ikinci dönemi için ise Duygun Abi’nin bizler tarafından beraber çalışmamız imkânsız olan bir Abi’yi yönetime almasıyla yönetimde görev almama kararı almış idik. Duygun Abi de bizler tarafından farklı konumdaki bir diğer 113’lü Özhan Canaydın Abi ile İrfan Aktar Abi’yi yönetime alıp bizi dışardan destek vermek zorunda bıraktırmış idi. Ancak yönetim içinde yaşanan bir olay sonucu bizlerin haklılığı Duygun Abi’yi tamamen 113’lü yapmıştı. Sonrasında hep beraber yaşadık. Beraber doğum günleri kutladık, tarifi ve anlatılması imkânsız “Yalova Davetleri” gerçekleştirdik. Rahmetli eşi Ayşe Abla’nın evde sıkı perhiz uygulattığı dönemde, evde perhiz yemeği öncesi Dernek veya Adada kokoreçler, sucuklar, dolma içleri ama olmazsa olmaz her daim sigara böreklerini paylaştık. Sadrazam Mahmut’un “Sadrazam Pilavı”nı da, Pala Ocakbaşı’nda herkes normal et yerken Kenan’ın kaş gözle sipariş verdiği kuyruk yağını da sağlığına etkisini düşünmeden bizlerle beraber yedi.

Mezuniyetimizin 25. yılına Özhan Abi ile beraber bizlerle o sıraları paylaşmış gibi katıldılar. Ve hatta içine dansöz gizlediğimiz pastamızı da kesip hepimizin bilip bir kendisinin bilmediği bu sürprizi de bizlerle beraber alkışladı. Rektörlük yaparken sıkça makamında “özel” toplantılar yaptı. Bizlerle 35. yılımızda pasta kesti.

Etem “Görevden Almadığı Müdür”, ben “Herbokolog”, Kenan “Kasap”, Halit “Yürüyen Öfke”, Argun ve Ali “İşletmeci Çocuk” idi onun için. Ali Ögütücü ile Kulüp Başkanlığı dönemi ve sonrasındaki görüşmelerimizde bizleri Ömür, Emre, Elif’ten ayrı görmez ve bizim yaklaşımımızı bir aile içi karar olarak yorumlardı.

Serdar EDER (113)

Değerli Hocam, Rektörüm, Başkanım ve Ağabeyim Prof. Dr. Duygun Yarsuvat’ın Ardından

1986 yılı mayısında İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde tanıdım Hocamı. Yetkin bir bilim insanı ve dünya çapında bir hukukçuydu. İşletme Ana Bilim Dalı’nda çiçeği burnunda bir araştırma görevlisiyken fakülte de Galatasaraylı bir ağabeyimi tanımak benim için önemli bir ayrıcalıktı. Hocamın sıcak ve samimi üslubu, uzun yıllar sürececek bir ağabey-kardeş dostluğunu yarattı. Galatasaraylı olmanın gururunu Hocamla paylaşmaktan çok mutluydum. Bizleri engin bilgi, görgü ve zekâsıyla derinden etkiler, onun varlığı ile güç bulurduk.

Farklı ana bilim dalında olmama rağmen meslek yaşamımda çok şey öğrendim Hocamdan. Üniversite, öğrencilerle ilişkiler, Galatasaray, Dernek, Spor Kulübü hatta sosyal yaşam hakkında her zaman yol göstericiydi. Çalışkanlığı yüceltir, ciddiyete ve üretkenliğe çok önem verirdi. Asistanlara içten şakalarıyla takılır, bizlerin her sorunuyla yakından ilgilenirdi. Üniversitedeyken Galatasaraylı Hocam, Mezunlar Derneği’nde başkan ve ağabeyimdi. Çocukluğu ve gençliğiyle ilgili anılarını paylaşır, Galatasaray Lisesi’ne girişi, Anadolu Hisarı’nda geçen güzel yaz günlerini anlatırdı. Cemiyet’e her girdiğimde ise gözlerim önce onu arar, eğer Hocam oradaysa dünyalar benim olurdu.

Sonra Galatasaray Üniversitesi yıllarımız başladı. Hukuk Fakültesi Dekanlığı ve Üniversite Rektörlüğü döneminde Üniversitemiz büyüdü, gelişti. Yönetiminde çalışmak, müthiş bir enerji gerektiriyordu. Kurumumuzla gurur duymayı ve çok çalışmayı öğretti bizlere. Özellikle genç akademisyenlere destek vermek, onlara yeni olanaklar yaratmak Hocamız için çok önemliydi. Bunu büyük bir özveriyle öğrencileri için de yapardı. Hukuk Fakültesi binasının inşaatını canı pahasına denetlemesi, tüm öğretim üyeleri, idari personel ve öğrencilerimizde hayranlık uyandırmış, kendisine büyük bir şükran duymuştuk.

Hocamızla olan paylaşımlarımız sadece çalışma hayatı içinde kalmaz, düzenlediği sosyal faaliyetlerle bizlere büyük bir ailenin şanslı bireyleri olduğumuzu hissettirirdi. İstanbul ve Güney Köy’de verdiği davetlere katılmak, eşim ve benim için büyük bir heyecan ve aynı zamanda büyük bir keyif olurdu. Sevgili eşi Ayşe Hanım’la birlikte, bizleri zevkle ağırladıklarını samimiyetle hissettirdikleri bu davetlerde, Galatasaray camiasından çok değerli ağabeylerimiz ve arkadaşlarımızla unutulmayacak zamanlar geçirdik.

Prof. Dr. Duygun Yarsuvat Hocamız, hukukun üstünlüğüne inanır ve gençlerin bu inanç doğrultusunda yetişmesine büyük önem verirdi. Görev yaptığı İstanbul Üniversitesi ve Galatasaray Üniversitesi’ne çok değerli katkıları oldu. Her iki kurumu da daha üst düzeye taşıma misyonu ile bizlere liderlik yaptı. Sadece akademik başarıları ve yöneticiliğiyle değil; aynı zamanda cesareti, duyarlılığı, dost canlısı yaklaşımı ve en önemlisi de sonsuz yaşama sevgisiyle bizler üzerinde çok önemli izler bıraktı.

Duygun Hocamız, Üniversitemizde, Derneğimizde, Kulübümüzde ve tabii ki kalbimizde daima bizlerle birlikte yaşayacak. Saygı, sevgi ve özlemle...

Prof. Dr. İdil KAYA (112)

Duygun'un Ardından

Benden Duygun ile ilgili olarak kısa bir şeyler yazmamı istediğiniz için teşekkür ederim. Ben okuldayken benden iki sınıf büyük olan Duygun'u tanımazdım. Onunla İstanbul Hukuk Fakültesi ceza kürsüsünde Prof. Sulhi Dönmezer'in kitabının tashihleri ve düzenlemesiyle ilgilenirken tanıştık. Sene 1967. O tarihte Yarsuvat Ailesi Selamiçeşme'de otururdu. Ben hafta sonları Erenköy'e annemi ve kardeşlerimi ziyarete gittiğimde Yarsuvat Ailesi'ne de uğurdum. Kapıları her zaman dostlarına açık, sevgi dolu bir aileydi. Eşi Ayşe ile Duygun'un aralarındaki sevgi, uyum ve neşeleri benim çok hoşuma gidiyor, onlarla kendimi çok rahat hissediyordum. Sanırım onların aile ortamları, birbirlerine olan sevgileri bende evlilik düşüncesini kuvvetlendirdi. Neticede evlendim ve Duygun nikâh şahidim oldu.

Duygun'un ne kadar iyi bir Galatasaraylı olduğunu ise hepimiz biliyoruz.

Duygun, doğru bildiğinden şaşmayan, insanları seven ve sayan, fazla konuşmayan, dikkatle dinleyen, iyiliksever, iyi bir baba, iyi bir eş ve vefakâr bir arkadaşı. Hırs ve tamahların esiri değildi, problemi olanlara yardım etmeyi severdi. Eşi Ayşe de aynı şekilde iyi bir eş, iyi bir anne, başarılı bir iş kadınıydı. Sabırlı, dinamik, yaratıcı, uyumlu, becerikli, pozitif bir kişilikti ancak ne yazık ki onu Duygun'dan evvel kaybettik. Bu, Duygun'u çok sarstı.

Duygun'un çehresinde kederli ve vakur bir eda vardı. Bu, birçok kimseye onun kibirli olduğu hissini verirdi ama hiç de öyle değildi.

Duygun'un portresini tamamlamak için geri kalan taraflarını da onu iyi tanıyacak kadar tetkik etmişimdir. Malik olduğu meziyetleri çekinmeden söyleyecek kadar tanıdığımı zannediyorum.

Nur içinde yatsın...

Sermed ARKADAŞ (1961 yılı mezunu)

Prof. Dr. Duygun Yarsuvat

Duygun Hoca'yı her ne kadar önceden tanıyor olsam da Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanlığı sırasında daha da iyi tanıma şansına sahip oldum. Önce Dekanlığı, sonra Rektörlüğü boyunca hemen hemen her gün kendisiyle görüştük. Elbette 7 yıl boyunca üzüldüğünü, sınırlendiğini çok gördüm ama en çok öğrencilerin başarılarını duyunca sevinirdi. Yeniliklere açıktı, Galatasaray'ın adının geçtiği her şeyin mükemmel olmasını isterdi. Eli açıktı, üniversitede bir şeye ihtiyacımız olunca "hemen halledelim" derdi. Günlük işlerin, derslerin arasında öğlen yemekleri, kendisiyle beraber geçirdiğimiz en keyifli zamanlardı. Bir masa etrafında arkadaşlarım dediği 10 kişi toplanır, genellikle simit, kaşar peyniri yer, ayran ve çay içer ve üniversiteden spora, güncel konulardan ülke ve dünya gündemine kadar her şeyi konuşur, şakalaşır, düşüncelerimizi belirtirdik.

Bugün hatırladığımda beni gülümseten birçok anım vardır. Şaka yapmayı çok severdi, telefon edip sesini değiştirip konuşurdu ama hemen tanırdım, o da "Bir kere de tanıma beni!" derdi. Çok iyi insan analizi yapar ve tarif ederdi. 2004 Haziran ayı sonunda İstanbul'da yapılan NATO Zirvesi'nin sonunda A.B.D Başkanı George W. Bush Galatasaray Üniversitesi'nde konuşma yapacağı zaman hazırlıklar 10 gün kadar sürmüştü. Konuşma günü Üniversite tatil edilmiş, Beşiktaş'tan Ortaköy'e kadar trafik kapatılmıştı. Üniversiteye davetliler dışında kimse alınmıyordu. Ancak Hocamla beraber ben de oradaydım. Biz sabah erkenden Üniversite'ye geldiğimizde girişte A.B.D güvenlik güçlerinden iki yetkili hocanın üstünü aramak veya güvenlik kemerinden geçerek içeri girmesini istediler. Hoca çok sınırlendi. "Burası benim üniversitem, ben de buranın başkanıyım, hiçbiriniz bana dokunamazsınız, üstümü arayamazsınız ve kemerden geçmem, yoksa şu an verdiğim tüm izinleri geri çekerim." dedi. Karşısındaki adamlar bir iki adım geriye çekilerek onun dediğini yapmak zorunda kaldılar. O gün gidemezsiniz ve giremezsiniz dedikleri her yere gitmiş ve girmişti.

Bence Galatasaray eğitim ve spor camiasının gördüğü en bilge, en renkli, en nüktedan ve en titiz kişilerden biriydi.

Nur içinde yat Sevgili Hocam.

Ayşe Dilek ANADOL UMUL (111)

En Sevmediğim -di'li Geçmiş Zaman ve Ferhan Abi...

Yaşımın böyle büyük kayıpları kaldırabilecek olgun bir yaş olduğunu düşünüyordum. Hayatımın en güzel senelerinin geçtiği SES-1885 Ortaoyuncular Tiyatrosu'ndaki yaprak dökümü gibi peş peşe gelen Levent Abi, Rasim Abi ve en son Ferhan Abi'nin ölümüyle tamamen hayatımın bir dönemini kapatmış gibi hissediyorum.

Ve ilk defa onunla ilgili "di'li geçmiş" zamanlı bir yazı yazıyor olmanın mutsuzluğunu yaşıyorum.

Ferhan Abi büyük bir Beyoğlu aşığı idi. Ritüelleri vardı. 40 senedir aynı berbere gider, aynı yerde çorbasını içer, aynı yerden kitap alır, aynı yerde şarabını içerdi. Ondan öğrenerek hepimiz onun gibi yaşamaya başladık. Sonra bir baktık ki tiyatro olarak komün hâlde yaşıyoruz. Kocaman bir aileye dönüşmüştük. Ferhan Abi bir kitap önerdiğinde koşu koşu gidip o kitabı alırdık. Kuliste kitapla ilgili herkesin ne düşündüğünü merak ederdi. Çok önem verirdi farklı düşüncelere. Kendisi her gün günlük tutardı, hepimizi yazmaya teşvik ederdi. Öyle de oldu! Tiyatrodaki birçok kişinin kaleminin kuvvetli olması tesadüf olmazdı! Çok iyi yazan arkadaşlar çıktı aramızdan... Ortaoyuncular'da onunla bir süreyi geçirmiş olan herkesin ağzından dökülecek cümledir bence: "Ondan çok şey öğrendim... Ferhan Abi'den, ustadan..."

Şöyle düşünün; karşınızda öyle bir birikim var ki dünya üzerindeki bütün tiyatro oyunlarını takip ediyor ve geliyor ne biliyorsa anlatıyor. Hoşuna gidenleri bilhassa anlatıyor... Biz bile kendi ülkemizdekilere tümüyle vakıf değilken o bizimle dünyanın herhangi bir yerindeki yeni oyunlardan bahsediyor...

Bir gün kuliste oturuyoruz "İtalya'da Kukla Operası var mutlaka onları buraya çağırmalıyız." dedi. Tabii bizlere bu teklif pek sıcak gelmedi. Kendi aramızda bakışmaya, gülüşmeye başladık oyuncu arkadaşlarla. Ferhan Abi'den hâliyle fırçayı yedik.

"Hayatınızda görmediğiniz bir şey için olumsuz düşünmeyin. Bu, hayatınızda izleyeceğiniz en büyük tiyatro şöleni olacak!"

Gerçekten de o tiyatronun buraya gelmesini o kadar yürekte istedi ki çok kısa bir süre sonra, 5 Mayıs 2004 tarihinde, Uluslararası Kukla Festivali prömiyerini İtalyan Carlo Colla a Figli'nin sahneleyeceği "Il Travatore" ile tiyatromuzda yaptı. İnanılmaz bir gösteriydi. Boyları 1.40'a varan, İtalyan klasik kukla geleneğiyle hazırlanmış 200 ipli kukla muazzam bir görsel şölenle İstanbulluların karşısına çıktı. Değişik gölge oyunları ve eşsiz müzikleriyle unutulmaz bir gösteri oluyordu. Ferhan Abi sağdaki arka localardan birinden kendi tiyatrosunda çok görmek istediği bu kukla tiyatrosunu büyük bir keyifle izliyordu. Hayatımızda ilk kez böyle bir gösteri ve sahne gören bizler için bu iyi bir ders olmuştu. Ferhan Abi haklı çıkmıştı. Ustaya hayranlığımız katlanmıştı... Ama tabii laflarından kurtulmamıza yetmiyordu hayranlığımız.

"Arkadaşlar bana beğenmediğiniz oyunları söyleyin... Hepsine gideceğim, siz tutmaz diyorsanız kesin iyidir..."

Her sözü hak etmiştik.

Buraya sığamayacak kadar çok anı ve öğreti bıraktırdık hayatımızda. Onun yanında, onun sayesinde. Galatasaray Lisesi'ne ve arkadaşlarına duyduğu aşk, tiyatrosuna gösterdiği hassasiyet, bizleri birbirimize bağlama yeteneği, hayalini bile kuramayacağımız büyüklü bir tiyatrodaki onunla çalışmak, kitaplarını okumak, oyunlarının içinde yanında olmak, hayatı sevmek... Hepsi bizlerin büyük şansydı.

Aradan geçen zamanda normal olarak herkes hayatına döndü. Bugün koskoca 23 gün geçmiş onun ardından. Ferhan Abimizi anmadığımız bir gün yok. Tiyatro arkadaşlarım ve ailesiyle, her gün onu yeniden yaşıyoruz.

Bizlere her prömiyerde dağıttığı kırmızı karanfillerle uğurladık onu ve artık hiç sevmediğimiz "-di'li geçmişli" hikâyelerimize sığdırdık Ferhan Abimizi.

Hoşça kal Ferhan Abi... O neşeli meyhanede buluşuncaya dek. Hoşça kal.

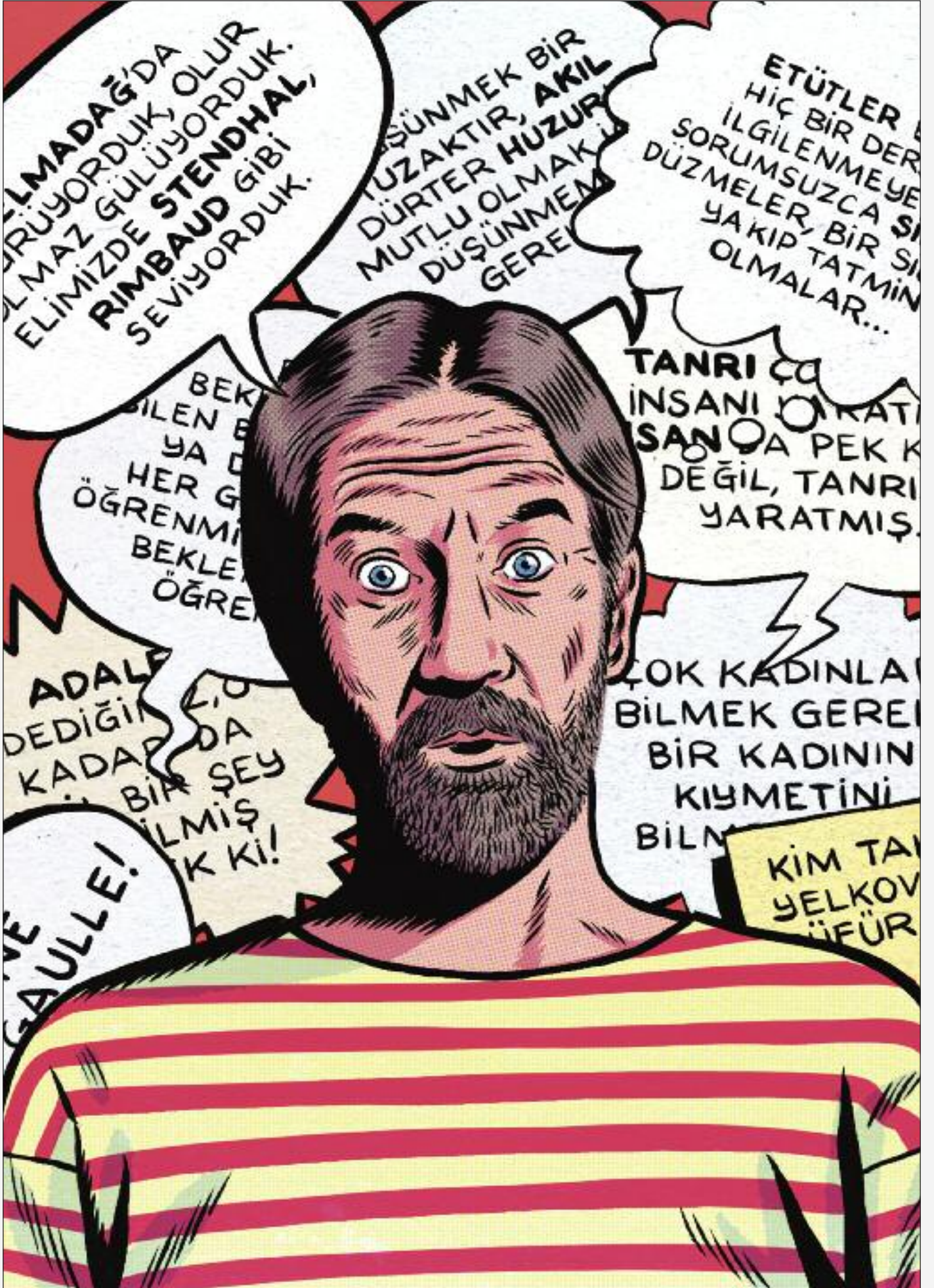
İrem ÖZBEY (125)

martılar da yardımcı oldular
martı ortaladık lili yar
artık istanbul hep bahar
dar vakitlerin adamıyım
ve herkesle ve her şeyle öyleyim
bir uzun koşuşturmacadır işim

işim arasına sıkışan yaşam
tiyatro bir deli attır
at üstündeyim
hep yarıştayım
bir gün attan düşersin
the end
bu böyle bir maratondur
çok molalar veremezsin

Ferhan Şensoy
(Yayımlanmamış, Gecedeste'den
Ferhantoloji - Bilgi Yayınevi)

Bulmaca: Olimpiyatlar ve Mektep

Türkiye’de jimnastiği ciddi ders olarak ilk tatbik eden okul hangisidir?

Mekteb-i Sultani (Galatasaray Lisesi)

Mekteb-i Sultani’de kimin önderliğinde jimnastik dersleri verilmeye başlanmıştır?

Mr. Curel

Mekteb-i Sultani tarihine damga vuran jimnastik öğretmenlerinden bir diğeri kimdir? **Stangali**

Bir Mektepli öğrencinin anlatımıyla: “Bir seksen beş boyunda, yüz on okka çeken hocamız tam manasıyla bir erkek güzeli idi. Derse, sırtında siyah bonjur, dik kolalı yaka, başında fesle başlar, saat tamamlandığı zaman kendisini jilet fanilasını da çıkarmış ve ayağında ipek mayosuyla barparalelin üzerinde bırakıp ayrılırdık.” diyerek bahsettiği efsane jimnastik hocası kimdir?

Faik Üstünidman

Nihat Bekdik

Olimpiyatlarda top koşturmuş, Türk eski millî futbolcu, teknik direktör, kürekçi, atlet, binici, yüzücü, yelkenci ve siyasetçi de olan, “Aslan” lakabıyla takımımızın sembolü olan kişi kimdir?

(Aslan) Nihat Bekdik

1944-1946 yılları arasında Galatasaray Spor Kulübü Başkanlığı yapan, Futbol Millî Takımı ile Olimpiyatlar’da Türkiye’yi temsil etmiş olan Galatasaray Lisesi mezunu kişi kimdir?

Muslihittin Peykoğlu

1928 Amsterdam Olimpiyatları’nda Futbol Takımı’nda millî formayı terleten Burhan Atak’ın mektepteki lakabı nedir?

Ours / Ayı Burhan

1907 yılında Beyoğlu Tokatlıyan Otel’de Mr. Jeury’in Selim Sırrı Tarcan ile tanıştırdığı “Modern Olimpiyatların Kurucusu” olarak bilinen kişi kimdir?

Baron de Coubertin

Mehmet Ali Aybar

Ay yıldızlı formayla 1928 Amsterdam Olimpiyatları’nda 100 metre koşan Galatasaray Lisesi mezunu kişi kimdir?

Mehmet Ali Aybar

1925-1933 yılları arasında Galatasaray Futbol Takımı’nın kalesini koruyan 1928 Amsterdam Olimpiyatları’na katılan, aynı zamanda bir dönem Galatasaray Spor Kulübü Başkanlığı ve Türkiye Futbol Federasyonu Başkanlığı da yapan kişi kimdir? **Ulvi Yenil**

Selim Sırrı Tarcan 1909 yılında hangi kurum adına Milletlerarası Olimpiyat Komitesi toplantısına katılmıştır?

Osmanlı Olimpiyat Cemiyeti

Selim Sırrı Tarcan’ın, Uluslararası Olimpiyat Komitesi Türkiye Temsilcisi olması nedeniyle, Olimpiyatlar öncesi hazırlıklarda bulunmak üzere 24 Nisan 1924 tarihinde hangi vapurla, Galatasaray Lisesi öğrencilerinin de katıldığı bir törenle Paris’e uğurlanmıştır?

Lamartine Vapuru

Lisedeki lakabının çıkış öyküsü, “Galatasaray ikinci takımında oynarken ufak tefek bir çocuktum... O kadar ufak ve cılızdım ki, idareciler beni takıma koyarlarken ufak bir çarpmaya maruz kalarak bir yerim kırılacak diye korkarlar ve mütemadiyen topa fazla girmememi ısrarla tavsiye ederlerdi.” gibi olan, 1928 Amsterdam Olimpiyatları’nda millî forma ile Mısır’a karşı forma giyen kişi kimdir?

Mehmet Leblebi

Galatasaray Lisesi iki devre arkadaşı olarak basketbol tarihimizdeki olimpiyat serüvenine katılan kişiler kimlerdir? **Erdoğan Partener ve Yılmaz Gündüz (GSL 81)**

1944-1950 yılları arasında Galatasaray Futbol Takımı’nın kaleciliğini de yapmış olan, 1948 Londra Olimpiyatları’na katılan kişi kimdir?

Erdoğan Atlıoğlu

Türkiye’nin en büyük spor salonuna ismi verilen, 1989 yılında TMOK Başkanı olan Galatasaray Lisesi mezunu kimdir? **Sinan Erdem**

Kısa süre önce aramızdan ayrılan TMOK Spor Hukuk Komisyon Yönetim Kurulu üyeliği de yapmış duayen Galatasaraylı kimdir?

Türker Arslan

Türker Arslan

Ne zaman evlenmeyi
düşünüyorsunuz?

Neden bu yaşa kadar
evlenmediniz?

Neden boşandınız?

Ayrıldığınız eşinizle
barışırsanız
iş bırakır mısınız?

Şimdi değilse ne zaman?

Biz yola bu soruyla çıktık.

İstedik ki Türkiye’de iş gücüne katılan kadınların oranı
her geçen gün artsın, hiçbir kadın iş görüşmesinde
kendisine yöneltilen ayrımcı sorular nedeniyle endişe ya da
özgüven eksikliği yaşamasin.

Bugün, işe alım süreçlerinde **#bitsinbusorular** diyen
70 bin bireysel destekçimiz ile sayısı binleri bulan işveren destekçimiz var.

Şimdi siz de imzanızla hareketimize destek olun,
artık iş görüşmelerinde özel hayatlarımızdan değil, işten konuşalım.

#bitsinbusorular

imza at

İmzanızla
destek olmak için
QR kodu
okutabilirsiniz.

Evinize zaman
ayırabilecek misiniz?

Eşiniz ne iş yapıyor?

Eşinizden dolayı

kariyer.net

FENOMASTIC

zen

DAİMA GÜZEL VE TEMİZ DUVARLAR

ANTİBAKTERİYEL | EŞSİZ MAT GÖRÜNÜM | KOLAY SİLİNİR

